

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gerrold, D\Gerrold_D-Pod očima Boha.pdb

PDB Name: Gerrold-Pod očima Boha
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.1.2007
Modification Date: 6.1.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

POD OČIMA BOHA

DAVID GERROLD

MIMO TUTO SPIRÁLU

Jestliže pokládáte Mléčnou dráhu za obrovské kolo otáčející se těžkopádně vesmírem, pak byste asi považovali Paletetickou hvězdokupu za shluk země vyhozený tímto kolem jako rozdrčenou nekonečnou dálnici.

Paletetickou hvězdokupu najdete sto tisíc světelných let daleko od ekliptické plochy a stejně tak daleko od galaktické osy. Točí se jako káča ve víru galaxie, ale nedrží se Mléčné dráhy, právě naopak prchá svojí vlastní cestou, převrácená na stranu, což ji žene pryč od ohromného třpytivého talíře nevysvětlitelnou rychlostí.

Ve starém jazyce znamená paletetický „místo s pěkným výhledem“. Paletetický půvab jedinečnosti spočívá v tom, že umožňuje velkolepý pohled na nesmírnou hvězdnatou plochu Mléčné dráhy zvenku. Na hvězdokupě byste našli jen málo míst, odkud není vidět oslepující záři téhle obrovské spirály. Místní obyvatelé jí říkají Boží oko.

Paletetická hvězdokupa zahrnuje přibližně sedmáct a půl miliardy těles, což je dost velké množství na to, aby byla zakreslena na hvězdných mapách Říše. Pouze malé procento z těchto těles vyzařuje dost energie na to, aby mohlo být nazýváno hvězdou. Hvězdokupu tvoří přibližně sto miliónů hvězd, z nichž méně než jedno procento vyzařuje světlo na neobydlené světy. Ačkoli není k dispozici nejnovější sčítání, které by to potvrdilo, místní obyvatelé mluví o Hvězdokupě jako o „Miliónech světů“.

Pro paletetické kosmology zůstává existence Hvězdokupy stále ještě záhadou. Žádný z těch nejlepších ani z méně zdařilých modelů galaktické dynamičnosti neobjasňuje nezvyklou existenci sedmácti a půl miliardy těles rozehnaných v galaktickém víru. Hvězdokupa by na místě, na kterém se nachází, vůbec neměla existovat. Tento fakt jasně dokazuje nesprávnost všech současných kosmologických teorií, které tvrdí, že tato Hvězdokupa nemůže existovat, a to jsou vlastně všechny kosmologické teorie.

Někteří vědci zastávají názor, že se Paletetická hvězdokupa původně odtrhla rotaci při vzniku Mléčné dráhy. Tuto myšlenku bohužel vyvrací směr pohybu Hvězdokupy. Paletetická hvězdokupa se, v porovnání s Mléčnou dráhou, žene temnotou v podivném úhlu a překvapující rychlostí - jako kdyby o svém zřejmém předku věděla něco, co by vědět neměla. Zpětné sledování modelů obou hvězdných shluků do minulosti působí astrofyzikům neuvěřitelné bolesti hlavy.

Další zastánci teorie, která je mnohem přitažlivější pro lidi s menšími znalostmi o pohybu hvězd, trvají na tom, že nedbalý Stvořitel zde zanechal Hvězdokupu po skončení mnohem důležitější práce na obrovském kole blízké galaxie. Pro tyto teoretiky není Hvězdokupa nic jiného než pouhé zbytky. Separovaná frakce, působící pod záštitou Církve velkého žertu, zastává ještě mnohem rafinovanější teorii: uličnický Bůh stvořil Paletetickou hvězdokupu schválně a poslal ji nevysvětlitelným směrem, aby navždycky znátl kosmology. Jiné to nechává lhostejnými a tomuto úkazu prostě říkají „Paletetická hvězdokupa“.

Ať už je to, jak chce, ten pohled je nádherný.

POD BOŽÍM OKEM

Vysoko v severních temných oblastech Hvězdokupy bliká a jiskří nafouklá červená hvězda. Vydává právě tolik záru, světla a sotva znatelné radiace, že mohla být zanesena do hvězdných map. Kolem tohoto giganta obíhá v temné dálce malá, oranžově zbarvená planeta Thoska-Roole.

Temný, vyhaslý svět Thoska-Roole toho má málo co nabídnout. Planeta se převaluje po své eliptické dráze, potulujíc se většinou v chladných oblastech noci. Občas se přiblíží ke své hlavní hvězdě tak blízko, že propluje jejími gejzíry plynu a vnějšími okraji koróny. Život tu může existovat pouze za pomoci výkonných technologií. V extrémních obdobích dráhy Thoska-Roole, v ledové zimě a horkém létě, se živí tvorové zahrabou do země, aby přečkali kruté výkyvy teplot.

Ve dne pod vytrvalým sluncem připomíná planeta trosky, které doutnají pod narudlým stropem oblohy, zabarveným temně červeným šerem nemotorného giganta. Viditelnost se zhoršuje, všechno vypadá jakoby zvltněné a nezřetelné, osvětlené nikoliv světlem, ale žářem. Během dne obyvatelé Thoska-Roole téměř nevycházejí ven.

Při příchodu noci Boží oko tíží planetu svou nesmírnou září. Jas vytváří ve vzduchu šílené halucinační barvy. Nebe

jiskří jako radioaktivní pěna. Řezavé světlo tancuje rozzařujíc oblohu svou vyčerpávající pýchou. Oči si nemohou přivyknout a mysl nechápe tu nádheru. Přemíra vizuální extáze omamuje jako droga a ponechává diváka blouznícího a zmateného. Při této velkolepé ukázce to obrovské převahující se kolo nebes, ta poušť žhne tak silně, že všechny běžné formy každodenního života byly ochromeny a zhroutily se.

Denní tvorové se přizpůsobili nočnímu životu a vycházejí ven, pouze když obloha šlehá plameny jako kateřinské kolo, zatímco noční živočichové se slepě prodírají krvavým šerem dne. Oslnivá obloha budí život a pošmourná krvavá rána skýtají osvobozující spánek.

Noc, která jinde znamená stín a šero, existuje na tomto prokletém světě pouze jako fantastický sen - nikdy jako temnota oblohy nebo duše. Na Thoska-Roole jsou temné pouze duše lidí.

Děsivě nádherné Boží oko tíží obyvatele Hvězdokupy jako břemeno. Věří se, že dobří lidé na Thoska-Roole přicházejí na svět ctnostní a počestní a že během svého krátkého života nespáchají tolik neodpustitelných hříchů jako obyvatelé jiných světů. Možná, jak si někteří myslí, představuje spáchání jakéhokoli hříchu přímo pod Božím okem mnohem větší nebezpečí.

Také se tvrdí, že když dobří lidé na Thoska-Roole už dál nemohou

vydržet vyčerpávající tíhu stálého dohledu Stvořitele a když se dál nemohou držet svých nejsvětějších cílů, upadnou v nemilost. Zvuk jejich pádu se šíří všemi směry. Někteří vypravěči si myslí, že právě to je vysvětlením opakujícího se zemětřesení a oťresů na Thoska-Roole: nikdy nekončící dešť nešťastných duší, padajících v nemilost, narušil slabou kůru planety.

Důsledkem ať už deště duší, nebo mnoha vyprávěných historek, tedy spíš toho prvního než toho druhého, je, že jméno Thoska-Roole je spojeno s temnými hlubinami lidského chování. Zápach zločinu a neštěstí čpí tak pronikavě, že se šíří po celé severní oblasti Paletetické hvězdokupy. Pach zřejmě láká nejenom ty, kdo těmito schopnostmi oplývají, ale také ty, kdo je potřebují. Peníze plodí neštěstí.

Feromony bohatství mají ve všech svých nesčetných formách neodolatelné kouzlo. Kouzlo, které dohání k šílenství.

Ochromuje. Opájí. Dejte si dohromady tohle kouzlo s půvabem, přitažlivostí moci, osobním kouzlem, drogami, divokým vzrušením a samozřejmě se sexem nikdy nezapomeňte na sex - a najednou uvidíte, že všechny hvězdné cesty vedou směrem dolů na Vesmírný přístav Thoska-Roole.

Zde uvidíte: estéty, soudce, právníky, jedlíky zrn, podvodníky, podomní obchodníky, zprostředkovatele, hrobaře, žvanivé ženské, markytánky, smolaře, česače bavlny, radní, kyberfyty, kopáče, zloděje hnoje, odprašovače, pinkoty, příživníky, cetkáře, ohnivé kočky, přechovávající kradeného zboží, pleskače, podfukáře, experty, práskače, informátory, dozorce, svůdné dívky, železniční údržbáře, vlkodlaky provokatéry, drtiče, uzemňovače, komputery, podvodníky, špinavce, obsluhovače, baseballisty, sběrače jmění, posly, sladkozatuchlíky, rozeštvávače, paroháče, ledaře, dovozce, pisálky, kuřáky břečťanu, nafoukance, surovce, rušiče, lamače čelistí, vykradače, cinkače, manévrovače, viklače, opatrovníky, skřety, vlasaté boubelky, klauny, zloděje majetku, advokáty, vytloukače, chlípíky, krámské zloděje, maskovače, pokoutní obchodníky, opice, lovce opic, pozemšťany, opiové rváče, vycucávače svalů, úzkohřbetáky, feťáky, mlátiče nosů, počítačky, taviče rudy, cizáky, šejdiře, zlodějíčky, pinkertony, psychotvarovače, publikanty, ohledávače mrtvol, lajdáky, flámovaly, rozparovače, dolovače, brakovače, obránce, otrokáře, cukrové frajírky, námořníky, ubodávače, sázkaře, špicly, rozdvójovače, majitele zastaváren, poddané, zneužívače, vaginoidy, upíří služebníky, vinaře, požitkáře, seznamovače, pěstitele, nosatce, xenofobisty, žluňáky, cikáky, mlátiče, chodící mrtvoly, zaměřovače, superfrajery a zygofáky všech vyznání Thoska-Roole je láká všechny.

Bohatost podzemního života sem přitahuje všechny tvory z celé Hvězdokupy - k nákupu nebo k prodeji, ale téměř nikdo se tu nechce usadit. Zůstávají zde jenom tak dlouho, dokud si nevyřídí své záležitosti. Někteří chodí na trh: prodávají svá těla, své vzpomínky, inteligenci, a někdy dokonce i zbylé útržky svých duší - cokoli, co je nutné k přežití a k pokroku. Trh však patří těm, co kupují. Cinkot nacpané peněženky ovládá svět. Jiní si přicházejí jenom prohlédnout zboží, aniž by přesně věděli, co chtějí, ale doufají, že najdou nějakou zajímavou novinku nebo chytře vymyšlenou blbůstku, která by alespoň trochu zaujala jejich zakrnělého ducha. Tyto frenetické duše představují pro místní obyvatele určité obveselení. „Boží oko se stále dívá. Dáblův chřtán stále pojídá.“

Většina z těch, kteří přicházejí na Thoska-Roole za legitimním cílem, nevyhledává podzemní kulturu a snaží se mít co nejméně společného s nízkou chátrou nekonečných pouští, neúrodných oblastí a bezedných trhlin. Svůj obchod se snaží vyřídít rychle a odjet tak brzy, jak jen to jde.

Těch několik, kteří vyhledávají provozovatele černého obchodu, se dělí do tří kategorií:

Na ty, kdo neznají zákony.

Na ty, kteří chtějí obchodovat.

A na ty blbce, co si myslí, že snad mohou některé z těch, kteří neznají zákony, postavit před soud.

STOPAŘI

Na jižním okraji Menší pouště stála o samotě blízko obrovské zříceniny zchátralá malá budova se dvěma opuštěnými patry.

Za ní, roztroušené jako zapomenuté dětské hračky, ležely nesčetné zbytky dalších staveb. Tu pokřivený jeřáb se zadní částí rozšlápnutou jako škorpion, tam zbytky staré drtírný rud se ztvrdlou struskou křivolace se vinoucí přes kameny. Všude okolo prorážely zpečenou ztvrdlou špinu popadané zdi a mramorové cesty zapomenutí pomíjivá civilizace, která tudy prošla a zmizela před dvěma tisíci lety.

Oranžové světlo pomalu pohasínající v okně budovy bylo jediným důkazem života ve vzdálenosti několika kilometrů.

Tenhle rozpadávající se úkryt, poslední zoufalý pokus uniknout před horkou suchou nocí a všudypřítomným načervenalým prachem, se zdál být v posledních bezútěšných momentech, které předcházely jeho nevyhnutelnému

zániku, vyrovnaný a smířený. Keramické a kovové stěny děsivě skřípaly a sténaly pokaždé, když se pohasínající den zatřpytil hvězdami a noc se vlila do dne.

Čas se na budově podepsal stopami větru a zloby. Dunivé podzemní otřesy s ní chvěly a kymácely, snažíce se ji vyrvat ze sevření země. Písečné bouře ji vyleštily. Spalující sucho z ní vysušilo všechnu její pružnost a zvětřelé zdi se zbořily. Noc za noci planoucí Boží oko sežehlo a spálilo všechno svou neviditelnou radiací.

Smutná stavba vydržela. Nevzdorovala, ale odevzdala se svému osudu. Vládla tu nehybnost. Stála tu, příliš unavená dokončit svůj pád. Tísňivé hnědé světlo lemovalo okna a z jediných osvětlených dveří se linula tklivá hudba šířící se jasnou nocí po prázdňé poušti. Krvavý žár malé budovy ozařoval dlouhý jižní svah nořící se do srdce temnoty.

Nedaleko...

Na vrcholku nízkého pustého kopce, sotva znatelného nejsevernějšího prstu Pokleslého hřbetu, na této hromadě ztvrdlé škváry a štěrkopísku se objevili dva muži. Horský hřbet, nesoucí svědectví dávno zapomenutého znásilnění, se táhl přes dvě stě mil pouště. Tady se rozkládala nepotřebná část země, odpad staletého drcení rud.

Thoska-Roole měla tvář čarodějnice. Pokleslý hřbet a dlouhá vrstva jilu zradily nenasytníky, kteří sem přišli plnit. Je to už dávno, co odešli a co se obrátili v tentýž prach, ve který změnili tuto planetu. Jediným důkazem, který tu zanechali, je další opuštěná jizva, další strašlivá rána na tváři babizny.

Tady, kde nejsevernější svah hřbetu mizí v poušti, leží zadní část svahu, lesknoucí se rýha vyblýskaných a rozpadajících se skal. Na tomto místě staré stroje s rachotem couvaly z nitra země nenacházejíce už nic, co by mohlo být rozdrceno a roztaveno. Doly tu zanikly a jako jediný důkaz tu zbyla trýznivá jizva na tváři pouště. Ani těch dva tisíce let ji z povrchu nevyhladilo. Ohybnost zůstala.

Oba muži se zastavili na kruhovém vrcholku kopce a zahleděli se dolů na jediné osídlené místo v okruhu tisíce mil. Dlouho a mlčky pozorovali tu malou stavbu silným dalekohledem. Místo vypadalo opuštěně, ale přesto dost nebezpečně. Ten blbý se podíval na tmavého, který cosi zamručel. S hrozivým výrazem ve tváři si oba dva sundali pušky z ramen.

Ten blbý byl hubený dlouhán, zatímco ten druhý, tmavé pleti, byl mnohem rozložitější v hrudi a svému společníkovi sahal jenom po ramena. Oba dva měli na sobě dlouhé černé kabáty sahající až po kotníky, vyrobené ze silného těžkého materiálu. Na hlavách měli černé klobouky se širokou krempou a spodní část obličeje jim zakrýval těsně obmotaný černý hedvábný šátek.

Snědý podsaditý muž zahučel cosi nesrozumitelného. Dlouhán tomu porozuměl a souhlasil. Vydali se obezřetně s kopce dolů.

Scházelí opatrnými a přesnými kroky. Přestože byl kopec tvořen novější vrstvou, která pokrývala tu starou, udusaný štěrkopísek a půdu, povrchové kamínky se snadno uvolňovaly, kutálejíce se v miniaturních lavinách. Zvuk padajících kamínků se jasně rozléhal nocí. Vědomí si tohoto hluku, oba

muži se snažili velmi pečlivě a opatrně našlapovat, soustřeďující zároveň svoji pozornost na budovu pod sebou. Za nimi se začalo otevírat Boží oko. Pomalu a nepozorovaně stoupalo na horizontu, vrhající před sebe dlouhé bílé stíny. Obrovská záplava světla se rozlila po poušti a osvětlovala každou nepravidelnost, každou deformaci skal a roklí. Stíny se svíjely a třáslly jako duše v agonii. Jak se Oko šplhá k zenitu, stíny se začnou scvrkávat a blednout a třpytivý jas zároveň odhalí zářící a strašidelné tvary. To však přijde až za několik hodin. Dole, schovaná před Okem, se v nafialovém stínu krčila malá budova.

Dva muži ji ve větším odstupu obešli dokola a zkontrolovali cestu a zadní východ. Rychle obhlédli několik zaparkovaných skútrů a vozů a vrátili se zpět ke vchodu. Uvnitř...

Vešli. Pušky drželi připravené nízko u boků. Oči se jim zúžily. Oba se rychle a profesionálně rozhlíželi po místnosti. Prohraná hra pokeru. Ponurý bar. Dvě umělé děvky ve svěšeném peří. Zničený keramický nábytek, vlhké a kluzké keramické stěny. Tohle všechno už viděli, smradlavou, prohnitou naději tisíců jiných světů. Mohli by popsat pokoj i zákazníci se zavřenýma očima: technoida pokoušejícího se spravit zkreslení vyřvávajícího syntezátoru, pár nervózních bioforem šeptajících si v tmavém koutě a samozřejmě obvyklou hrstku propocených vzpurných chuligánů a pomalu umírajících zlatokopů. Hranice zoufalství měly všude stejnou váhu.

Barman s modrou kůží vzhlédl. V obličeji měl zhnusený výraz. Nepoznal muže, ale věděl, proč přišli.

„Zdlouhavá noc,“ poznamenal vysoký muž a sundal si šátek, odhaluje tak ostré, pravidelné rysy. Sawyer Markham se zašklebil, divoký jasný záblesk smíchu v temném doupěti.

Barman ignoroval Sawyerovu připomínku i úšklebek a nepřítomně pokračoval v utírání sklenice.

Sawyer pokrčil rameny a ustoupil, aby barman viděl jeho společníka stojícího za ním. Finn Markham.

Až teď barman vzhlédl. Finn Markham měl zlověstný pohled, oči mu ve stínu klobouku zářily jako žhavé uhlíky. Ústa měl stále zakrytá šátkem, a když promluvil, mumlal. „Kde je Murdock?“ zeptal se tiše.

Barman se zamyslel. Uvažoval nad tím, že by postavil sklenici a zpod poskládaných utěrek vytáhl pistoli. Rychle přeběhl očima po mužích, odhaduje je i sílu jejich zbraní. Pomalu položil sklenici. Vzal do ruky další a začal ji opatrně umývat. „Neznám žádného Murdocka,“ odpověděl nezávazně.

Sawyer si pohrdavě odfrkl.

Finn se rozhlédl a kývl hlavou směrem nahoru. Sawyer přikývl. Oba si to namířili ke schodům.

Finn stoupal rychle po tvrdých keramických schodech, našlapuje tak lehce, jak jen mohl. Přesto však schody pod jeho kroky vydávaly skřípavý zvuk. Sawyer čekal dole. Obrátil se a obhlížel místnost se zbraní nedbale opisující oblouk. Syntezátor ztichl. Technoid zavřel víko a zmizel v rohu místnosti. Konverzace ustala. Několik opatrnějších stálých zákazníků ustoupilo ze středu místnosti.

Finn se zastavil na podestě. Poslouchal za prvními dveřmi. Nic. Za druhými...

Barman se pohnul. Sawyer na něj významně namířil pušku. Barman se zastavil a bojácně pokrčil rameny. K čertu - Murdock mu za to přece nestojí. Sawyer se zašklebil a podíval se se zájmem nahoru na schody, co dělá jeho bratr. U třetích dveří se Finn zastavil. Pohlédl dolů a přikývl. Tady je. Zvedl pušku a kopl - Dveře se s bouchnutím rozlétly. Finn vrazil dovnitř jako útočící býk. Řev: „Murdocku! Mám na tebe zatykač!“ Něco bouchlo o zeď tak, že se zatřásla, následoval další náraz a přes zábradlí přeletěla židle a roztříštila se dole na kusy. Ze dveří nahoře se ozývaly tříštivé a řinčivé zvuky spolu s bolestným vrčením a jinými hlasitými zvuky. Nahý mladík - vlastně jenom chlapec - velmi mladý a hezký, vyběhl s kupou šatů ze dveří. Vypadal vystrašeně. Zakopává a klouzaje letěl dolů po schodech. Několik posledních schodů sjel až dolů. Sawyerovi se, při pohledu na smyslného chlapce, rozšířily oči překvapením. „To není Murdock,“ zamumlal a nechal ho projít. Tenhle podnik si vydržoval mnohem širší nabídku erotických talentů pro zábavu svých hostů, než by si byl pomyslel. „Hm,“ poznamenal Sawyer dívaje se na chlapcovy narůžovělé tváře. „Nevěděl jsem, že Murdock má rád lidi všech pohlaví.“

Další hřmot přicházející seshora upoutal Sawyerovu pozornost. Nahoře se ozvala palba z pušky - praskavý svistot, pach spáleného vzduchu - a náhlé ááá! a další řachot. Obrovské kusy keramiky praskaly a tříštily se ze stropu a ze stěn. Sprška ostrých úlomků se rozlétla po podlaze. Zákazníci vyjekli a uskakovali před padajícími střepy. Barman se vyděšeně podíval vzhůru.

Další věci svištěly vzduchem: druhá židle následovaná rozpůlenou Finnovou puškou. Židle se odrazila a rozbila. Palivový článek v pažbě pušky sám od sebe explodoval se strašným zábleskem světla a energie. Děsivý náraz seshora zasáhl budovu jako pěst Boha. Křehká přední zeď praskla a všechna tři okna se v mžiku roztříštila. Sprška padajících střepů se rozlétla ven do rozzářené noci. Na malý okamžik se zatřpytily jako diamanty.

Sawyer Markham zamyšleně naslouchal. Pokyvuje hlavou připustil: „Tohle bude vážný.“ Poslouchal ještě chvíli to tiskání, bouchání, řinčení, lámání a hřmot příšerné bitky nahoře - jo, moc vážný - a vyšel zadními dveřmi ven.

MURDOCK

Sawyer stál na zářící cestě, která začala jiskřit pokrytá hvězdným světlem. Řada skladišť s kovovou střechou se vyčerpaně opírala o křivou zadní část budovy. Ano, na zdi se rýsovaly nové trhliny. Podíval se nahoru do prvního patra. Budova se znovu otřásla. Pukliny se rozšířily.

Sawyer mhouřil oči, jako by něco zkoumal. Nepřítomně si sáhl do kapsy a vyndal odtud červenobíle pruhovaný bonbon. Systematicky ho rozbil a dal do úst, přitom však nespustil oči ze staré keramické zdi. Najednou se ozval strašný rachot, který Sawyera potěšil.

„Čtyři... tři... dva...“ počítal a udělal krok zpátky

Náhle se přímo nad Sawyerovou hlavou s rachotem vynořila neuvěřitelně obrovská, hnusná, sudovitá lidská obluda - ani nevypadala příliš jako člověk. Sawyer jí ustoupil z cesty a sloní bytost se s duněním a rachotem řítila a klopýtala po slabých střechách řady skladišť, které se ihned bořily, a obrovské zvíře padalo, klouzajíc se a převracějíc se při svém hrozném pádu dolů mezi rozbitými stěnami, zhroutčenými kovovými střechami a skřípajícími kládami. Obluda žuchla na udusanou zem s plačtivým, hlasitým zvukem. Kutálela se ještě několik metrů a zastavila se přímo před Sawyerem Markhamem, otočená na druhou stranu.

Murdock.

Známa také jako Murdock Hora.

Na výšku měřila tři a půl metru a byla strašně ramenatá. Sawyer ji obešel, aby se k ní dostal zepředu. Vypadala jako osm set kilogramů sandy pohromadě.

A byla asi dost podrážděná.

Sawyer zamrkal. Zalapal po dechu a ulevil si: „Uf.“

Murdockovy vrstvy tuku a jeden palec silné brnění zmírnily pád. Chrochtajíc jako prase se začala stavět zpátky na nohy. Vstávala pomalu, hora masa, kostí a svalů. Její brnění se lesklo mokkými odrazy světla a jiskřilo jako leviatan, obrovský šedivý drak vynořující se majestátně z moře.

Sawyer hlučně odjistil zbraň. Jeho hlas však v pouštním vzduchu zněl najednou potichu. „Půjdeš s náma dobrovolně?“

Murdock se pomalu otočila a poprvé spatřila Sawyera. V porovnání s obrovskou hlavou měla příliš malý a ztrhaný obličej. Zrudlá a zuřivá tvář zvířete se ještě více zkřivila divokým vztekem. Její brada se vlnila v odporných vrstvách masa. Při každém pohybu svalů se tuk na jejím těle převaloval nahoru a dolů. Celé její ohromné tělo se vzdouvalo a vlnilo, jak rostla a rostla a rostla...

„Nazdar,“ řekl Sawyer s co nejhezčím úsměvem.

Nezabralo to.

Murdockův dech se měnil v páru. Sklonila hlavu. Zabručela a vykročila.

Sawyer vystřelil.

Úzký paprsek se s hlasitým zábleskem odrazil od jejího brnění a v nedaleké zdi vyrazil díru. Sawyer překvapeně ustoupil. Tohle nečekal. „Myslím, že budu potřebovat silnější zbraň.“

Ted' zaútočila ona. Celá ta hora se pohnula. Sklonila hlavu a zaburácela jako obrovská sopka. Dunící stěna masa se začala sunout dopředu. Její rychlost Sawyera udivila. Její síla ho skoro zabila. Ohromná hlava mu plnou silou vrazila do hrudi a prostrčila ho skrz zeď budovy za ním. Vřítí se skrz

podpěrnou zeď do skladiště a dál nahoru proti hromadě sudů, které okamžitě explodovaly do všech stran. Keramické

úlomky, panely a stropní obklady se zřítily a roztříštily se všude kolem. Světla bláznivě poskakovala, stíny se kroutily jako hadi.

Finn Markham se propadl dírou ve stropě, a jak padal, chytil se dřevěné laťky, která se mu ale rozlomila v ruce, a on dopadl tvrdě na podlahu.

„Kde vězíš?“ vydechl Sawyer. Murdock se zarazila a vzhledla -

Finn nestačil odpovědět. Rozmáchl se laťkou, ale Murdock ho chytila a zlehka odrazila jeho útok svou obrovskou paží. Dřevěná laťka se s třeskem rozlétla na kusy.

„Do prdele,“ řekl mrzutě Sawyer. „Teď jsi ji fakt rozzuřil.“

Murdock se rozmáchl a mrštila Finnem o protější stěnu. Narazil do ní plnou silou. Hrozivě to zaprašťelo a stěna ho vymrštila pozpátku ven na cestu. Finn dopadl na záda a zůstal ležet jako převrácený šváb. Zíral na oblohu. „Hezká světylka,“ řekl pomrkávaje. Začal se zvedat -

Murdock se vydala za ním ven na cestu -

„Poslední varování,“ řekl si Finn, sbíraje se rychle ze země.

„Poslední šance vzdát se bez boje.“

Murdock zamručela, strašlivé dunící znamení smrti. Znělo to hrozivě.

Finn opatrně ustoupil dozadu - a zakopl o prázdný sud. Svalil se na hromadu trosek za ním.

Murdock vydala hrozivý dunivý zvuk podobný zemětřesení. Masotřesení. Zachrochtala, sklonila hlavu a znovu vyrazila -

Ale Sawyer jednal rychleji. Těžce dýchaje se s bolestí zvedl. Potácel se za Murdockem. Zmáčkl ovládání na opasku. Plán B.

Pravidlo číslo jedna: Vždy mějte plán B.

Pravidlo číslo dvě: Viz pravidlo číslo jedna.

Na obloze najednou vzplanula jasná zářící slunce. Planoucí světla oslňovala a oslepovala. Paprsky zkoumaly, putovaly a zase zaměřovaly, děsivě osvětlující stinná údolí pouště. Dokonce i Boží oko pohaslo před touto jiskřivou září.

Světelné paprsky nejdříve hledaly, otálely, sbíhaly se, zaměřovaly - a nakonec chytily Murdocka do záplavy svého jasu. Všechno znehybnělo. Tyčící se uprechlice ztuhla. Pohlédla vzhůru do té záře, bolestivě pomrkávajíc. Zabruchela něco v neznámém jazyce, jakousi hnusnou kletbu, otočila se a pomalu se sunula do temnoty. Země se otfásala pod jejími kroky.

Vzdušní slídiči ji sledovali. Oslepující paprsky pronásledovaly mamutí lidské zvíře pryč na neúrodnou půdu, pryč do třpytících se dalek a temných průsmyků, které se prožezávaly hluboko na jih.

STOPOVÁNÍ

Sawyer pomohl Finnovi rychle na nohy. „Musíme - (přerývavě oddechoval) - jít za ní -

Finn se na bratra nemilosrdně podíval. Výraz jeho tváře mluvil za něj.

„Ještě nikdy jsme se k ní nedostali tak blízko,“ důrazně poznamenal Sawyer. Vytáhl svou pušku z hromady trosek.

Finn zvažoval jejich možnosti. Celé tělo měl rozbolavělé. Na chvíli zadržel dech, aby se s tím vyrovnal. Podrážděně se zeptal bratra: „Nemáš z toho takovej... takovej blbej pocit, nebo něco podobnýho?“

„Ne. Měl bych snad? Tak dělej, jdem - jo, co se stalo s tvou druhou zbraní?“

„Sežrala ji.“

„Vem si tohle.“ Sawyer hodil svou pušku Finnovi. „Já mám granáty.“ Nedočkavě se rozběhl za Murdockem.

Finn nemohl uvěřit bratrovu rozhodnutí, ale vydal se za ním, pokyvuje hlavou a nezřetelně reptaje. „Víš ty co, Sawyere?“ zavolal. „Už mě to nějak přestává bavit.“

„Vzpomeň si na ty peníze,“ zavolal Sawyer dozadu.

„No jo, jasně. Peníze,“ řekl Finn nepřesvědčivě, ale zrychlil krok. „Stejně ale vím, že toho budu potom litovat.“

Když pospíchali za slábnoucími světly, Sawyer si z pásky odepnul ruční terminál. Obrazovka mu postupně zobrazovala pohledy ze všech vzdušných slídičů. Světelné koule na obloze pronásledovaly jejich cíl. Displej ukazoval Murdocka Horu, řítící se hřmotně po široké zničené ulici, ze všech pohledů.

„Tudy,“ ukázal Sawyer. Světla jasně zářila.

„Vidím.“

Obešli zničenou kolonádu. Na druhém konci ulice kroužily oslňující oživlé paprsky dozadu a dopředu okolo Murdockova těžkopádného, ohyzdného a masivního těla.

Finn poklekl a zamířil. Jeden přesný zásah... Vystřelil. Tenounký paprsek na chvíli jako by visel ve vzduchu, měně se z ultračerveného na ultrafialový, a zmizel ještě dříve, než ho oko stačilo zaregistrovat. Finn si nebyl jistý, zda ji zasáhl.

Vystřelil znovu. A znovu. Murdock stále utíkala.

Sawyer hodil těsně před ni granát. Ten se s ostrým kvílením vznesl do suchého vzduchu, na vrcholu své dráhy se váhavě zastavil, chvíli jako by hledal a potom se začal téměř nejistě pohybovat ke svému cíli. Jak za letu pátral po svém objektu, vydával střídavě vysoký a nízký pisklavý zvuk. Na pozadí třpytící se oblohy se pohyboval klikatě jako opilá věštkyně smrti. V okamžiku, kdy se zaměřil na těžkopádný, sotpití cíl, začal náhle syčet a prskat. Nakonec se začal pomalu spouštět jako zuřící peklo směrem k ní.

Granát explodoval s tříštivým světelným zábleskem. Rozštípl vzduch a osvětlil obrovskou siluetu obludy, která vypadala jako díra v obloze. Purpurové paprsky se rozlétly dokola a vytvořily modrobílé blesky, které se jako hadi prodíraly ruinami, zanechávající za sebou fialovou záři hořící ve vzduchu a hrozivě oranžové výboje svíjející se na zemi.

Ale Murdock tam pořád stála.

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ divil se Sawyer.

„Budeš muset,“ odvětil Finn.

Vzduch jim červeně žhnul nad hlavami - Murdock prudce vystřelila nazpět. Finn a Sawyer se instinktivně odkutáleli každý jiným směrem, vyhýbajíce se dalším a dalším výstřelům.

Finn se snažil ukrýt pod rozbitý podstavec. Sawyer se převaloval dál, až se dostal za roh obrovského bloku. S nadávkami začal vydávat příkazy svému ručnímu terminálu. Světelné koule se snesly nízkou za obludou, svírající ji stále ve svém světelném objetí. Začaly střílet - tenké paprsky propalovaly noc, pokrývající zem ohnivou sítí hmotu a plamenů.

Někde uprostřed toho pekla se Murdock pohnula. Nedotčena.

Sawyer se vydal po zničené cestě, po jejím popraskaném a nerovném povrchu, přeskakuje a vyhýbaje se popadaným blokům. Jeho dlouhý černý kabát plápolal za ním. Prošel klikatě kolonádou. Syčící paprsky vyslané obludou vypalovaly ve vzduchu díry.

Finn vystřelil, aby kryl bratra, a šel za ním. Stále myslel na to, že konec té obludy je může stát mnohem víc než vysoká odměna vypsaná na její hlavu. Ale už předem znal Sawyerovu odpověď - slyšel ji už stokrát: „No tak ji musíme chytit co nejdřív. Odměna nám vyrovná naše ztráty alespoň některé z nich určitě.“ Nemělo cenu se Finna na nic ptát. Sawyer se už dostal za hranici, ze které není návratu. Byl tím posedlý. Už dávno předtím nebyla Murdock v Sawyerových očích pouhým zlem, ale mstou. Finn si povzdechl a pokračoval dál od bloku ke kameni a k sloupu, neodpovídaje na Murdockovy výstřely.

Světelné koule v dálce poklesly níž podél svahu. Stále sledovaly svůj cíl - nemilosrdně nad ním kroužily a střílely po něm. Paprsky šlehaly, a jak se odrážely od brnění obludy, sežehly a spálily balvany a trosky kolem. Murdock za sebou zanechávala malé roztavené kaluže a hořící ohýnky.

Teď zmizela do úkrytu rokle, která se čím dál víc zafézávala do většího průsmyku blízko Pokleslého hřbetu. Dole, kde se průrva rozšiřovala a pak zužovala směrem k tmavému svahu, vedla mezi troskami stoletého dolu široká cesta dolů. Tady měly tvary Pokleslého hřbetu zlověstný a strašidelný vzhled. Rozeklané a mučené hory se kroutily a proplétaly pod paprsky světelných koulí. Těžké, dunící kroky obludy se odrážely ven z rokle.

Sawyer s Finnem se neopatrně řítily za ní, vyhýbajíce se hořícím uhlíkům. Směřovali dolů do průrvy, smýkali se po rozptýlených kamenech k ruinám za obludou. Ve světle otevírajícího se Božího oka měly zříceniny bílé, strašidelný vzhled. Krčily se v šeru jako hrobky, jako město mrtvých. Tenhle pohled Finna zneklidňoval.

Někde vpředu laserový paprsek vystřelil na oblohu a ozvala se exploze.

„K čertu! Zasáhla jednu ze světelných koulí!“ zanařoval Sawyer.

„Zapiš to na účet,“ zavolal Finn za ním. Přestože byl částečně oblečen do bojové kostry, věděl, že ho bude zítra bolet celé tělo. A pravděpodobně nejenom zítra. Váhavě přidal do kroku a začal znova dohánět Sawyera.

Sawyer hodil další dva granáty. Vyletěly hlučně jeden za druhým směrem k stále ustupujícím paprskům skleněných koulí.

„To ji nezastaví -“

„Ale může ji to alespoň zdržet.“

Další vzdálená střela - a druhá světelná koule zanikla ve vyšlehlém záblesku.

„Začíná nás přicházet dost drahé,“ varoval Finn.

Sawyer neodpověděl. „Radši se kryj -“

Dva granáty vylétly skoro současně. Horizont na chvíli zbělel. Zem se otřásla dopadem, ale detonace ještě neodezněla a nad hlavami jim přeletěl ječící červený paprsek.

„Myslím, že nás moc ráda nemá,“ poznamenal Sawyer.

„Nechápu proč.“

„Tak jdeme.“ Sawyer mrkl na terminál. „Tamtudy,“ ukázal směrem dolů.

„Po té staré cestě.“

Finn se hnul za ním. Tvrdá pouštní půda jim duněla pod nohama. Suchý vzduch páchnul kouřem a ozónem. Výstřely vpředu se teď neozývaly tak často.

A potom najednou všechno ztichlo.

Sawyer a Finn se zastavili uprostřed strašidelných trosek a podívali se překvapeně na sebe.

„Ztratili jsme ji?“

„Ne.“ Sawyerova odpověď nezněla příliš přesvědčivě. Zachmuřeně se sklonil nad svým terminálem. Vložil do něj program.

Poslední dvě světelné koule prohledávaly zřícené zdi a balvany. Světlo váhalo, pobíhalo a poskakovalo po zemi.

Nic se nepohnulo.

Finn se poškrábal na krku. „Musíme tam jít pěšky. To se mi nelíbí.“ Z kabátu vytáhl dvě části zbraně s dlouhou hlavní a začal ji skládat.

Sawyer udiveně pozvedl obočí: „Raketomet?“

Finn přikývl. „Viděl jsi tloušťku jejího brnění?“ Našrouboval hlaveň, zkontroloval palivové články a připevnil zásobník se šesti šípky na místo. „Tak, a je to. Pan Dobrý už skončil.“ Uvolnil pojistky a spustil zaměřovací monitor. „Tohle si nemusím nechat líbit. Dal jsem jí šanci vzdát se bez boje.“ Zamířil na zkoušku dolů do rokle.

Jako odpověď zasyčel z temnoty další paprsek. Světelná koule se roztříštila ve vzduchu a sprška střepin se rozlétla všemi směry.

Sawyer řekl: „Myslím, že to nedělá ona sama. Možná má někde automatiku. Nebo miny.“

Finn zakroutil hlavou. „Proč s tím potom plýtvá na světelné koule?

Proč nás neodpraví rovnou?“

„Asi si ráda hraje se svojí potravou.“

Finn se zachvěl hrůzou.

Poslední sonda přebíhala dozadu a dopředu, ale oba bratři věděli, že nemá šanci. Světelné koule jsou nejučinnější ve skupinách.

Ze zdola pod nimi, z hloubky průrvy, zneškodnil červený paprsek poslední vzdušnou slídící jednotku. Rozžhavené části se rozprskly do stran.

„Dobře,“ řekl Sawyer. Ruční terminál, který byl teď už k ničemu, zmizel zase v jeho kabátě. Na oči si nasadil tlusté sledovací brýle se silnými čočkami. Finn udělal to samé a svět se potáhl efemérním šedivým leskem. Všechny balvany plály pastelovými odstíny: klesající žár dne, spalující zář noci.

„Tamhle,“ ukázal Sawyer. Stopy obludy, pás rychle blednoucích skvrn rozesetých po tvrdé, rozpraskané zemi, pulsovaly světle oranžovým jasem. „Její brnění vydávalo spoustu žáru.“

„Ne brnění - ale metabolismus.“

Sawyer sebou trhnul.

Oba bratři slézali dolů do rokle a nořili se stále hlouběji do zužující se průrvy. Postupovali jako duchové, plížíce se neslyšně po zemi. Sawyer vypadal jako baletka otáčející se v půvabných piruetách a jeho zbraně prohledávaly tmou. Finn, valící se jako tank, otáčel celým tělem v opatrných kruzích. Sawyer držel poslední granát připraven jej hodit. Finn zaměřil svůj raketomet.

Scházeli opatrně dolů po zbytcích širokých schodů, které přecházely v sestupnou třídu. Kdysi tu rachotily obrovské nákladňáky. Teď tu šeptal jenom vítr.

Sledovali její stopy kolem popadaných zdí a rozbitých vchodů, kolem haraburdí a štěrku, balvanů, rozdrčených bloků a zapadlých papíren, kolem mrtvých očí a prázdných, vydolovaných očních jamek, kolem smutných podivných graffiti, spadlých dlaždic a kolem pukajících staveb krabicového tvaru, které tu čekaly jako skličující otázky.

Něco se pohnulo a oba bratři se prudce otočili, zbraně připravené.

Dlouhé, šlachovité tělo se mrštně vinulo a klikatilo mezi dvěma balvany. Rychle prchalo přes schody pod nimi a se syčením zmizelo v úzké štěrbině.

Finn se uklidnil. „Siamská lasička,“ poznal ten obrys.

Sawyer přikývl. „Viš, doufám, co to znamená?“

„Hm, hmhm. Dávej si pozor na další pozůstatky ekologie. Hlavně na rohatkové vši a škorpióny.“

Sawyer se najednou zamračil. „Poslouchej -“ řekl a zastavil Finna pohybem ruky.

Finn vyčkával. Sawyer si na pásce nastavil úroveň monitorů. Finn se snažil zachytit sebemenší zvuk. Nic. Obklopilo je ticho, rušené pouze šumem vlastní krve v žilách a tlukotem srdcí v hrudi. Vzduch kolem nich jasně žhnul.

„Zmizela v podzemí.“

„Já jsem ti to říkal. Určitě tu má nějakou základnu.“

Finn nejistě přikývl. „To mě moc netěší.“

„Pojďme najít vchod. Zakřičíme dolů, aby vylezla, a pak už na ni použijeme těžké zbraně.“ Sawyer nečekal na Finnovu odpověď a vydal se do temnoty na druhém konci rozsedy.

„Ještě pořád z toho nemáš divnej pocit?“ zavolal za ním znovu Finn. Žádná odpověď. Finn pokrčil rameny a následoval Sawyera. „Dobře, jen se ptám.“

ŠTOLA

Na dně rozsedy se už nedaly rozeznat trosky od šterkové drtě.

Zbytky beznadějného pokusu zalesnění této oblasti - trsy špinavých černých křovisek - se stále ještě pevně držely skal. Pokus se však zjevně nepodařil, zákrsky vypadaly mrtvě.

Tady na konci přecházela široká sestupující ulice v pole roztroušených kamenů a klesala prudce dolů do stinné temnoty. Hornická kolonie vyryla svoji cestu na sever a snažila se za sebou neúspěšně zakrýt svou minulost. Tady se poslední strmý pokles škváry, balvanů, nekonečných kamenů, šterku a země nořil do pusté, temné trhliny, kterou nahoře zlověstně svíraly skály.

„Do prdele,“ řekl Finn.

„To jsi trefil hřebík na hlavičku,“ odpověděl Sawyer a vzápětí ukázal dolů. „Podívej, šla tudy.“ Svítící stopy mizely dole ve tmě.

Postupovali opatrně dál. To, co zbylo z vozovky, se prudce svažovalo do nitra země, do neproniknutelného černého šera. Pod nimi zel široký otevřený jícen hluboké hornické štoly. Sawyer sestoupil dál a odepnul si od opasku ruční lampu. Nastavil paprsek na pevný bílý kužel a namířil jej hluboko do chodby. Nic. Žádná ozvěna, žádný odraz. Světlo prostě zmizelo. Všude vládla černočerná tma.

„Chceš se vrátit zpátky pro nádrž?“ zeptal se Finn.

„Dobřej nápad,“ souhlasil Sawyer. Vykročil dolů do chodby.

„Soyi - ?“

Sawyer namířil paprsky nahoru a na stěny. Štola měla vysoký holý strop vytesaný do jednoho kusu tmavé skály. Obrovský razící štít, který kdysi dávno vyhloubil tuto štolu, zvýraznil její stěny ozubeným dlátem a potom svou září vyhladil a zpevnil nechráněný povrch. Výsledkem byla pustota a nudnost. Obnaženost zdí odrážela prázdnotu stropu a stěn. Sawyer pomalu postupoval. Finn šel proti svému přesvědčení za ním. Odepnul si svou lampu a rozsvítil ji.

Klesali níž a níž v klaustrofobickém tichu. Strmá a nerovná klesající podlaha jim ztěžovala chůzi. Hluboké přitížení kolem nich pohlcovalo dokonce i zvuk jejich kroků. Ani jeden z nich nepromluvil. Nesnesitelný pocit tísně rostl. Finn se s obavou podíval směrem k bratrovi, ale Sawyer vypadal neoblomně. V dálce za nimi pomalu pohasínal bledý žár noci. Ústí chodby zmizelo.

„Soyi -“ zastavil Finn bratra. „Co?“

„Všimnul sis něčeho?“

„Myslíš to škrábání na podlaze a zdech?“

„Hm, hmhm. Nepřipomíná ti to něco?“

„Chceš mi zase vykládat o šachtových červech?“

„Nedělám to snad vždycky?“

Sawyer pohrdavě zasyčel a zakroutil hlavou. „Hm, hmhm. Nech toho. Tady ne. To by nemělo smysl. A už vůbec ne pro tu obludu. Už jenom proto, že místní ekologie nemá žádnou významnou biomasu. Tím je dána nejvyšší dosažitelná kalorická hodnota pro všechno. Tahle degenerovaná koule špíny nemůže uživit svoji populaci humanoidů, a což teprve kolonii červů.“

„Jednoho může.“

Sawyer se otfásl odporem. „Necháme toho, Finne. To se sem nehodí. Přestaň se tím zabývat. Víš stejně dobře jako já, že nemůžeš izolovat jednoho červa a udržet ho při životě. Osamocení trpí psychózou.“

„Ale podívej se na to z pohledu Murdocka. Psychotický červ velikosti tahače, sedící u vchodu, určitě pozdrzí nechtěné návštěvníky.“

„Nemůžeš si to ověřit,“ namítl Sawyer. „A to ještě není ten hlavní problém. Co bys udělal, když dostane hlad? Dokonce i - promiň ten výraz - normální červ spotřebuje každý den tolik organické hmoty, kolik sám váží. Kde chceš sehnat tolik biomasy? Přemýšlej. Čím bys krmil šachtového červa - ?“

„Murdockem.“

„Hm, ale i šachtový červ je vybírávej.“

„Ne, myslel jsem to jinak. Jestliže Murdock chce, aby jí šachtový červ bránil základnu, musí ho taky nějak krmit.“

„To by jí vyšlo moc drahé,“ zamručel Sawyer.

„Ji ne,“ řekl Finn. „Uvědom si, co potřebuje chránit.“

Sawyer neodpověděl. Tuhle hádku nemohl vyhrát. Finn nepřemýšlel logicky. Ne o šachtových červech a ne po nerozvážném činu na Lorce IV. Pokračovali dál dolů. Nekonečná, svažující se chodba snad neměla dno. „Soyi - ?“ Finn se znovu zastavil.

„Co je?“

„Nevšiml sis ještě něčeho jiného?“

Sawyer se zamyslel. „Už není slyšet škrábání?“

„Už tu nejsou žádné stopy.“

Sawyer se znovu zamyslel. Otočil se a podíval se na cestu, po které přišli. Svrástil čelo. „Vždyť víme, že šla tudy...“

„Něčeho jsme si nevšimli.“

„Ty myslíš - ?“

Finn přikývl. „Myslím, že bychom měli odsud vypadnout.“ Čekal, co na to řekne Sawyer.

Sawyer váhal. „Nechce se mi to vzdát.“

„Vzpomeň si na tu druhou možnost,“ připomněl mu Finn. „Já zase hrozně nerad umírám.“

„To nemůžeš vědět. Ještě nikdy jsi neumřel.“

„Dobrá trefa. Ale vůbec se mi to nechce zkoušet dneska večer. Možná někdy jindy.“

„Počkej,“ řekl Sawyer. „Chci ještě něco zkusit.“ Nasadil si sluchátka. Otáčel se dozadu a dopředu a naslouchal. Zavrtěl hlavou. „Ne. Nic. Myslím, že v celé chodbě nic není.“

„Nikdo jen tak nemrhá penězi. Nakonec jsme přece našli její základnu.“

Sawyer neochotně přikývl. „Dobře. Vyhrál jsi. Pojďme odtud. Musíme se sem vrátit s nádrží.“

Otočili se a vykročili zpět ven z tunelu, ven ke vzpomínce na světlo.

Daleko před nimi se otevřely hněvem sršící oči - oči něčeho obrovského. Sedělo to v temnotě, černý obrys těla. Jasně viděli planoucí oranžové oči, zářící jako žhavé uhlíky dvou mrtvých měsíců. Hladově to zaúpělo, zamžouralo očima a vydalo se to směrem k nim.

„Myslím, že teď už mi z toho je přece jenom divně,“ řekl Sawyer.

„To teda brzo,“ odvětil Finn.

„Budeme bojovat?“ zeptal se Sawyer. „Mám ještě granáty.“

„Ale ty přece naposledy nic nezmohly?“

Sawyer zakroutil hlavou. „Jenom ho rozběsnily -“

Finn si sundal z ramene svůj raketomet.

„To není moc dobrý nápad,“ řekl Sawyer. „Může se propadnout strop.“ „Líbí se ti víc ta druhá alternativa?“

Sawyer zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Jseš z chytrý rodiny,“ nadhodil Finn. „Máš nějaký návrh?“

„Plán B.“

„Plán B?“

Sawyer pokrčil rameny. „Půjdeme dolů -“

„Nemáme moc na vybranou,“ souhlasil Finn, sundávaje z ramene zbraň. „Jdeme dolů.“

Nahoře nad nimi červ znova zasténal.

Otočili se zpátky dolů do tunelu a vykročili co nejrychleji, utíkali, smýkali se, klouzali a přechali po nablýskaném svahu. Světla jejich baterek bláznivě poskakovala, divoce vrhající spršky světla dolů do bezedné hlubiny před nimi. Za nimi sténání přešlo v křik.

„Takováhle zrovna nebyla moje představa příjemně stráveného času,“ těžce oddechoval Finn.

„Věděl jsi, do čeho jdeme, když jsme přijali zatykač -“ Sawyer ztratil půdu pod nohama, zachytil se něčeho, ale stejně uklouzl a valil se dopředu přes kluzké balvany, kutáleje a klouzaje se dál dolů. Finn se řítíl za ním. „Soyi - !“

Sawyer se odrazil od zdi a zůstal chvíli nehybně ležet.

„Sawyer!“

„To nic -“ vydechl Sawyer, snaže se postavit na nohy. „Běž dál. Já to zvládnou. Život je čím dál těžší -“

„- a na konci je smrt.“

„Jo. A pak ti hodí do tváře hlínu.“

„A nakonec tě sežerou červi,“ dodal Finn.

Sawyer prohlásil: „Díky bohu, že to jde v tomhle pořadí.“

„Hm -“ s obavou si povzdychl Finn. „Ono to tak vždycky být nemusí.“ Sawyer pohlédl zpátky za ně. „Nevidím ho -“

„Neboj se. Dožene nás.“

„Hm - je -“, Sawyer uklouzl, snažil se postavit, ale místo toho mu

znova podklouzly nohy. Těžce dopadl na zadek a řítíl se čím dál rychleji dolů do temnoty. Jeho výkřiky se odrážely šachtou a jeho baterka naznačovala jeho pád, dokud nezmizel v dálce. Poslední zoufalá ozvěna umkla.

Finn se snažil utíkat za bratrem. Svah tu klesal čím dál prudčeji a kameny byly nebezpečně kluzké. Bylo stále těžší a těžší se něčeho zachytit. Nakonec i on ztratil rovnováhu, paže a nohy mu vylétly do vzduchu a vlastní setrvačností padal dolů do temnoty. Najednou pod ním svah zmizel a byl vymrštěn do prázdného prostoru.

Finn Markham ječel hrůzou po celou dobu svého děsivého pádu. Jeho baterka vrhala po stěnách záblesky světla, až nakonec dopadl na studené vlhké dno.

HROZIVÁ PLANETA

Lady Macbeth nedopravovala pasažéry vysoce postavených vrstev Lady Zillabar často. Částečně proto, že ani Kapitánka ani První důstojník neradi převáželi rozpálený a vášnivý náklad, a částečně proto, že ubytování na lodi nenabízelo pasažérům takové pohodlí, jaké očekávali na luxusnějším plavidle.

Vybavení hvězdné lodi, jinak přijatelné pro cestující, kterým záleží víc na cíli cesty než na luxusu cestování, bylo, pokud bychom to posuzovali podle měřítek ušlechtilosti, méně než půvabné spartánské

kvality. Lady Macbeth postrádala elegantní tvary a prostorný design které bohaté a silné osobnosti považovaly za důkaz pohodlí a vymoženosti. Hvězdná loď neposkytovala mnoho luxusních služeb, které by při mezihvězdných letech zahrnovaly nudu a otravu cestování. Proto třída takových cestujících, kteří by si nejpravděpodobněji rezervovali loď pro převoz osob, netoužila po tomto plavidle - což přesně vyhovovalo Kapitánce Campbellové a Prvnímu důstojníkovi Otovi. Opravdový zisk plyne z převozu nákladu a ne cestujících.

Bohužel, tyto rozumné argumenty nepřesvědčily Lady Zillabar, představitelku jednoho z nejstarších nesmrtelných rodů Říše. Vesmírná kapitánka Campbellová se pokusila odmítnout její smlouvu o pronájmu lodi, ale Lady Zillabar, která si ze záhadných důvodů vybrala Lady

Macbeth, když už se jednou rozhodla, by nepřijala odmítnutí. Chtěla přepravit sebe a svou vlastní družinu služebnictva a Dragonů z připojeného Burihatinu na temnou červenou planetu Thoska-Roole.

Kapitánka Campbellová se pokusila znovu odmítnout smlouvu Lady Zillabar, ale Lady prostě nerozuměla slovu ne.

Stěžovala si místním správcům Registru, schválně nepoukazujíc na nešťastné osudy předků, a samotná pádnost jejích důvodů je přesvědčila. Kancelář Mezihvězdného registru na Burihatinu zkrátka oznámila Kapitánce lodi Lady Macbeth, že by se měla okamžitě vzdát svých vlastních zájmů a přijmout smlouvu Lady Zillabar - nebo riskovat odebrání svého povolení.

Kapitánka Campbellová zuřila, ale bez licence nemohla působit. Vypustila několik jaderných kleteb a přijala smlouvu asi s takovým nadšením, s jakým se Dragon vrhá na salát.

Pokud jde o ni, Lady Zillabar si nevynucovala předmět sporu jako ukázkou své moci. Mnohem radši by se vydala na dlouhou nebezpečnou cestu na jednom ze svých plavidel, ale určité státní politické záležitosti na ThoskaRoole si vyžadovaly její přítomnost a účelná opatření vyžadovala, aby její příchod zůstal tajný. Vzhledem k možným nepříjemnostem vyslovila přání svou cestu utajit. Žádná jiná loď nebyla v tuto chvíli vhodnější pro dopravu šlechty než ta vetřáká stará káď. Její příchod by neměl nikdo zjistit. Dokud důstojníci a posádka vykonávali její příkazy, Lady se příliš nestarala o to, že s ní nesdílejí ani její nadšení ani důvod cesty.

Jak se dalo očekávat, cesta přes nejsevernější oblasti Paletetické hvězdokupy byla otravná a vrcholně nepříjemná.

Unavená stará loď rachotila, drnčela a zapáchala. Vydávala otravující pachy a neustálý hluk. Posádka jednala nevrle a mrzutě a důstojníci, přestože se podrobovali příkazům, byli nezdvořilí. Když se loď konečně přiblížila k Thoska-Roole a tvrdě přistála na druhořadé přístavní oběžné dráze, Lady si oddechla. „Co já toho musím vydržet pro svůj rod...“, postěžovala si.

Odsud zvenku, z vesmíru, Thoska-Roole stavěla na odiv svou drsnou krásu, hrůznou a ochabující, zpustošenou proměnlivostí a nenasytostí času. Celá žlutočernooranžová hleděla zlověstně jako umírající strašidelný Turek - tykev hniijící na poli. Její jizvy a šrámy by i toho nejotupělejšího pozorovatele naplnily posvátnou hrůzou a děsem.

Na osvětlené straně planety měla půda načervenalé zabarvení jako prach starobylých hrobek. Když loď oblékala

rozhraní osvětlené a neosvětlené části planety, zmizela Thoska-Roole v rozptýleném zázraku hrozivého Božího oka, který zanechával na vesmírné obloze pouze tajemný srpek planety, ohraničující strašlivou tmavou díru ve vesmírném království posetém hvězdami. Hrstka osamělých osídlení na tmavé straně kotouče blikala bledě a nejasně jako světlušky. Z tohoto úhlu osvětlovala jasná záře hlavní hvězdy tenkou atmosféru planety jako závoj a odhalovala tmavý kužel stínu, táhnoucího se ven skrz bledý vesmírný prach.

Když se Lady Macbeth přiblížila k obíhajícímu Vesmírnému přístavu, EDNA, syntetizovaná osoba lodi, navázala pomocí širokopásmového, několika kanálového interface dálkové spojení s Rejstříkovou kontrolou. Pro identifikaci zaslala tři různá sdělení zakódovaná vlastními ochrannými kódy. Jednoduchým odkódováním pomocí veřejné poloviny kódovacího klíče si mohla pověřená osoba ve Vesmírném přístavu okamžitě ověřit totožnost Lady Macbeth. Celý proces trval obvykle pár sekund. Tentokrát se ale dotyčná osoba zarazila a požadovala dodatečnou sadu odbavovacích kódů Říše.

EDNA zvažovala požadavek s rozpaky. Jasně odpověděla: „Nemáme žádné instrukce týkající se dodatečných kódů. Prosím, oznamte nám váš postup.“

Vesmírný přístav reagoval úsečně: „Správci Říše přijali nová regulační opatření. Bojové stíhačky Záškodníků jsou připraveny tato pravidla důrazně vymáhat. Dříve, než jsme vůbec spolu začali mluvit, byl zahájen obranný útok. Máte šest minut na to, abyste se znovu identifikovali pomocí nových kódů Říše. Jestliže to neuděláte, měli byste okamžitě opustit oběžnou dráhu. Dávejte přitom pozor na trosky plavidla, které tato pravidla neuposlechlo. Souřadnice následují.“

EDNA začala rychle pátrat po blízcích se Záškodnících. Objevila je, šest stříbřitých šipek přilétajících od horizontu. Museli vylétnout z mateřské lodě, zaparkované vysoko na oběžné dráze. EDNA začala automaticky zaměřovat na možný cíl. Kdyby zaútočili, má pro ně několik překvapení. Zjistila také, že odhad Vesmírného přístavu o útoku byl nepřesný. Záškodníci zaútočí ne za šest, ale za sedm minut. EDNA uvažovala další dvě milisekundy a pak se - docela správně - rozhodla, že tuto záležitost je potřeba projednat s nadřazeným příslušníkem řídicího sboru. Vyvolala Kapitánku jménem...

Vesmírná kapitánka Neena Linn-Campbellová získala svou hodnost poněkud staromódním způsobem. Lhala, podváděla, šidila, falšovala a dostala se tak k moci. Jako všechny ostatní ambiciózní dušičky za sebou zanechala dlouhou řadu těl, avšak pouze to její byste poznali podle výrazu úžasu ve tváři. Nechvalně známá pro své schopnosti, chytrá, pohotová, duchapřítomná, vynalézavá a krutá, Vesmírná kapitánka Campbellová jednala podle jediného základního pravidla: „Čestně nebo nečestně, hlavní je zisk.“

Její záznamy v Registru ji popisovaly jako ženu, geneticky i fyzicky.

Po psychologické stránce ovšem měla Neena Linn-Campbellová duši tyрана a její pohlaví se stalo terčem nesčetných oplzlých vtípů a dohadů. Kapitánka, původně černošsko-asijského původu (a s nějakými menšími paletetickými mutacemi a dobře padnouchými geny přidánými nádavkem kvůli zmatení evoluce), byla obdařena pozoruhodnou inteligencí a rychlou vnímavostí poměrů.

Vyzáblá, šlachovitá a kaustická žena měla zalíbení v jízlivém cynismu, jako kdyby byla zrozena k hříchu. Měla způsoby drsného přístavního dělníka a obvykle odrazila všechny pokusy o přátelství. „Už mám ty nejlepší přátele, jaké je možné koupit za peníze,“ vysvětlovala by. „Už další nepotřebuju.“ Vznětlivá, odpuštění neznající Vesmírná kapitánka Campbellová si zajistila respekt a pověst svou bezohledností a krutostí v honbě za penězi. Pověst, která zahanbila dokonce dvakrát až třikrát starší lodní kapitány.

Za jiných podmínek by se Vesmírná kapitánka Campbellová mohla stát nádhernou kurtizánou. Její rysy a postava měly klasické proporce a čas od času se oblékla, aby ukázala své nejlepší přednosti. Povídalo se, že už víckrát dostala lukrativní nabídky na práci v několika větších uzavřených harémech. Ale s tím Neena váhala, protože takové uplatnění jí neposkytovalo dostatečný zisk. Zjevně si však uvědomila, že se potřebovala ukázat jako něco jiného než sexuální hračka - muži, se kterými přicházela do styku, ji, jak se zdá, nepovažovali za nic jiného. A navíc, jejím typickým oděvem byla přísná černá kombinéza ten nejužitelnější oblek, který si mohla vybrat a který jednoznačně konstatoval:

Nedotýkat se. Tato osoba vyžaduje respekt.

Neena Linn-Campbellová o tom, co se povídá, věděla, ale nezapřela to, ani nepotvrdila. Nikdy nemluvila o své minulosti a její posádka se naučila neuvažovat - ačkoli během určité doby prokázala svoje schopnosti obratně si vést v rozličných podmínkách, například na vytříbených velkolepých bálech, oficiálních státních večeřích, u hracích stolů, ve vyjednávacích službách, v byrokratických záležitostech, na Velké mši nachového zjevení, na Malé mši lidové dionýské revoluce, na různých druzích diplomatických recepcích, na vyjednávacích sezeních za zavřenými dveřmi, ve válečných zónách, v opravárenských dílnách, v pohraničních kantýnách, na dvorech statků, s vysokotlakovými minami, hrubostěnnými loděnicemi, ve čtvrtích nevěstinců a s občasnými barovými rvačkami proto to množství vzrušujících, ale nepravdivě vyvozených závěrů o jejím životě před nastoupením do velení Lady Macbeth.

Jedno však bylo zřejmé všem, kdo se s ní setkali Vesmírná kapitánka Campbellová měla silný odpor k otroctví v jakékoli formě. Odmítala přepravovat otroky, neuzavírala obchody s otrokáři, a kdykoli se naskytla příležitost pro anonymní akci, bez výčitek svědomí sprovedla ze světa obchodníky s otroky i s jejich loděmi. Ti, kterým důsledky neomezeného jednání Kapitánky Campbellové přinesly vážné ztráty, čas od času nabídly značné sumy buď za její smrt, nebo za její dopadení. Ještě se však nenašel žádný stopař, který by tuto nabídku přijal.

Když kapitánka Campbellová obdržela volání EDNY, otočila se v židli směrem k obrazovce na přední přepážce své kabiny. „Co je?“ zeptala se.

V holomorfixém poli se neobjevil žádný obraz, pouze identifikační označení EDNY. „Vesmírný přístav vyžaduje dodatečné bezpečnostní odbavovací kódy. Z denní strany se blíží šest Záškodníků. Celá loď je v pohotovosti.“

„Dobře. Oznam Vesmírnému přístavu, aby zůstali v kontaktu. Sežeň mi Zillabaru.“

Označení zmizelo skoro okamžitě a místo toho se na obrazovce objevila Lady Zillabar. „Potřebujete něco?“ zeptala se pohrdavě.

„Vesmírný přístav chce náš bezpečnostní kód.“

„No a?“

„Promiňte. Asi jsem se nevyjádřila jasně. Pokud jim nedáme správné kódy, zničí nás. Předpokládám, že máte ty pravé kódy - a pokud ne, máte osobní pravomoc ignorovat standardní proceduru?“

Zillabar ztuhla. „Pamatujete si, proč jsem si vlastně najala tuhle loď? Chtěla jsem utajit svůj příjezd. Jestliže se identifikuji úřadům Vesmírného přístavu nebo když vám dám kód Říše, odhalím tím sama sebe.“

„Ale pokud to neuděláte, zřeknete se tím své vlastní existence.“ A to ani nemluví o nás všech. Neena Linn-Campbellová však měla dost zdravého rozumu, než aby tu druhou část myšlenky vyslovila nahlas.

„Tak dobře.“ Zillabar popotáhla nosem. „Zřejmě jsem od vás očekávala víc, než jsem měla. Díky bohu, že tahle cesta už brzy skončí. Nevadí. Mám s sebou několik z těch nezbytných kódů a všechny by měly fungovat. Předám vám je. Kdy je potřebujete?“

„Ihned,“ odpověděla Kapitánka Campbellová, „jestli ne dřív.“

„Ano. Aha.“ Lady Zillabar se odvrátila od kamery. Její obraz vyhasnul.

Místo něho se rozsvítilo identifikační číslo EDNY. „Odvysílám kódy

Říše Vesmírnému přístavu. Očekávám, že mi to okamžitě potvrdí.“

„Potřebuješ mě na můstku?“ otázala se Campbellová.

„Nejspíš ano,“ řekla EDNA. „Situace začíná být nepříjemná.“

ZILLABAR

Slečna Zillabar Dane-Sysnikov stála tiše, mírně rozrušená, ve své soukromé kajutě. Pozorovala svůj obraz v holomorfním poli se vzrůstajícím neklidem. V jejím ustaraném výrazu se odrážela nespokojenost.

Její obchod na Burihatinu nešel podle plánu. Přes všechna ujištění snaživé šlechty - poslední snaživé šlechty - veškeré její úsilí zmařil neúspěch a zmatek. Kdyby jim bývala povolila zveřejnit její přítomnost na tomto světě, byla by stejně neschopná jako oni. Utajením své mise si až doteď uchránila pověst mezi svými. Původně měla v úmyslu krýt svoji nepřítomnost vysvětlením, že byla delší dobu v čase snění. Kdyby bývala zůstala její bezpečnost nezkompromitována, nikdo by ji nikdy nepodezřívá, že cestovala na jiný svět. Bohužel, tenhle problém s bezpečnostními kódy -

Najednou si na holomorfním obraze všimla, že se mračí, a podrážděně se ovládla. Přeríkávala si uklidňující báseň, která ji připomněla čas snění a pomohla ji znovu se uklidnit, znovu si nasadit masku vyrovnanosti. Nikdy nesmí dovolit, aby její výraz prozradil, co si myslí. Osvěžená a vzpružená teď v zamyšleném sebezpozorování otáčela holomorfním obrazem. Zepředu, zezadu, z obou stran - ze všech pohledů se jevila půvabná a přitažlivá. Vysoká a bleďá, jako všichni Phaestori, představovala éterickou a nadpřirozenou bytost. Se svým vzhledem nebyla nespokojená. Měla na sobě elegantní róbu broskvové barvy a kaštanové hnědi lemovanou jemně modrou fluorescencí a plášť z ebenově černého hedvábí. Sněhobílé vlasy jí padaly v třpytivých kaskádách na ramena. V jejich jiskřivých jantarových očích se šarlatové uhlíky skoro ztrácely. Její kůže měla křehký voskový lesk té, která znovu vstala z mrtvých. Ano, určité by dokázala zažehnout jiskru v srdcích mužů. Ta myšlenka ji slabě rozechvěla.

Kvůli mimořádně křehkému zaživacímu traktu je hlavní složkou denní stravy Phaestorů předtrávené jídlo. Důsledkem toho omezili svou spotřebu potravin na úzkou řadu náročných a vybraných chutí. Hlavním zdrojem výživy Phaestorů je krev, mozek a játra nižších forem třídy primátů hlavně krev lidí.

Výsledkem sledování evoluční logiky těchto vztahů až po její konečný závěr je nepopiratelné zjištění, že na vrcholu potravinového řetězce Phaestorů stojí oprávněně lidé. Phaestorům nezbyvalo nic jiného než označit sami sebe za druh s nejvyšší schopností vnímání. A proto se také pokládali za přirozené pány všech ostatních tříd a druhů. Opakující se cykly historického vývoje v celé Paletetické hvězdokupě demonstrují, že Phaestori mají skutečně impozantní talent vynucovat a prosazovat si tuto pozici mezi svými občany, klienty, držiteli licencí, dobytek nevyjímaje.

Lady Zillabar si pečlivě udržovala svůj nadpozemský vzhled Phaestorů. Považovala za důležitou, téměř svatou povinnost správně reprezentovat nadřazenost, důstojnost a kouzlo svého rodu v každé své myšlence, skutku a výrazu. Z toho důvodu ji silně znepokojovalo, když neměla kolem sebe podřízené pomocníky, nezištně podporující její vyšší poslání. Oni zřejmě nechápali, co vlastně mystici Phaestorů viděli ve svých představách. Dobytek jednal na emocionální úrovni šimpanzů, přemýšleje hormony a vysvětluje činnost jiných skrze stejné úzké filtry. Kdyby si bývali vybrali jednání pod vlivem halucinogenních drog, mělo by to stejný výsledek, ale umožňovalo by to přinejmenším lepší kontrolu. Poznání lidského hormonálního dilematu opravdu trápilo její smysl pro rovnováhu - v okamžiku, kdy si to připustila, nebo dokonce když tento odporný fakt demonstroval některý z podřízených v její přítomnosti.

Jaká škoda, pomyslela si, že nemůže v téhle situaci využít svých kulinářských schopností. Zachvěla se odporem. Kvůli horší jakosti dostupných materiálů by jí konečné jídlo mohlo způsobit potíže při trávení.

Takovými sarkastickými myšlenkami se Zillabar většinou nezaobírala.

Lady by bývala raději strávila tuto otravnou a nudnou cestu ve stavu příjemné nečinnosti, propadajíc se do krásného šarlatového snění, ale bohužel nemohla plně důvěřovat Kapitánce v otázce ochrany jejího života a jejích zájmů, zatímco by se ona nacházela v neproniknutelném čase snění. Takže zůstala vzhůru a přemýšlela. Věděla, že nemožnost rozletu duše ji popudila, dokonce víc než popudila - ničila ji nervy a znemožňovala jí uvažovat. Phaestorům byly jejich představy o krvi vždy přednější než cokoli jiného. Zillabar rozpoznala svůj stav silné zmatenosti hned, jak se objevil, a sama sebou kvůli tomu pohrdala. To, že si nemohla dovolit otevřeně vyjádřit svou sklíčenost před všemi těmi

zapáchajícími podřadnými bytostmi, ji ještě víc uvádělo v zuřivost.

Obvykle byla Lady hrdá na své způsoby a šarm ale ne teď, ne tady a samozřejmě ne při jednání s těmi ošuntělými a neuhlazenými tvory, jako jsou tihle...

Ano, otravovali ji. Nenamáhala se to ani zakrývat. Dobytek prostě nevěděl, kde je jeho místo. Čím dál tím víc pociťovala v tyto dny u místní chátry nebezpečnou směs neklidu a pohrdání - viděla to v jejich drzých výrazech, ve lhotejných postojích, v nezodpovědném jednání, dokonce i v jejich lajdáckém způsobu, jakým jí dávali najevo svůj respekt. Slyšela to z jejich šepotu, když je míjela, nevěděli, jak silný měla sluch, slyšela to v bušení jejich srdcí a ve spěchu krve v jejich žilách. Jejich pot byl saturován záští, kterou cítila v jejich tělech a která jim dávala páchnoucí kovovou pachut'. Jako nesmrtelník poznala příznaky, které viděla již tolikrát předtím. Tenhle vnější nedostatek způsobů prozrazoval základní nemoc, podobající se nežití neklidu, všeobecné nepřátelství, které bude brzy potřebovat incizi. Možná, že by měla přemýšlet o vypuštění Dragonů - alespoň na chvíli. Nechat je volně pobíhat a žrát podle libosti. Tak by se do srdcí dobytka znovu vrátila ochromující hrůza z Dragonů. Příjemná myšlenka...

I v lepších časech Lady považovala jakákoli jednání s poddanými za ponižující a raději je přenechala služebníkově k tomu zvlášť vyškolenému. To, že neměla na vybranou a musela zařadit detaily této sprosté situace sama, v ní zanechalo pocity poskvrny a neklidu. Uvolnění, po kterém toužila, se jí ale nedostalo. Ještě ne, ale už brzy.

Jazyk jí rychle prolétl mímě pootevřenými ústy a pak lehce přejel po ostrých špičkách zubů. Už brzy, slíbila si. Brzy.

Popotáhla rozčileně nosem. Uvědomila si, že je opět neklidná - ta její zatracená roztržitost! Byla ještě rozmrzejší.

Všechny její rituály a kouzla ztratily na účinnosti. Zillabar věděla, co opravdu potřebuje uvolnit svůj bublající vztek, divoce se oddat zuřivosti, fantastický skok do blaženosti, do stravujícího a zabíjejícího šílenství ano! Ještě než se vrátí zpátky do svého vlastního vězení, toužila tančit se smrtí a nořit se do báječných extází. Když se přesýtila, když jí v žilách znovu kolovala horká krev obsahující množství zabíjejícího vzplanutí, pak znovu nasýtila ducha, který planul v její duši.

Do té doby bude v této kruté gavotě hrát svou roli. Vypnula holomorfskou obrazovku. Obraz v nžiku zmizel, zanechávaje za sebou pouze prázdnotu plochu. Pomalu se vracela zpátky do přítomnosti.

Myslela si, že ji tahle záležitost s bezpečnostními kódy rozruší, ale spíš ji to jenom pobavilo. Zřejmě někdo - někdo mocný - nechtěl, aby její návrat na Thoska-Roole zůstal neobjeven. Tím se její seznam podezřelých zúžil pouze na několik osob. Uznávala, že to byl opravdu chytře vymyšlený taktický manévr, vskutku elegantní způsob přinutit ji, aby prozradila svou přítomnost. Lodě Říše by kódy nepotřebovaly a pověřené lodě by je obdržely při vyplňování svých letových plánů, ale jakékoli

soukromé lodi pokoušející se o průchod by zůstal přístup uzavřen. Opravdu pěkný trik, který však, až najde pachatele, nezůstane neodměněn. Už měla určitá podezření. Někdo měl zájem na tom, aby se lidé začali zajímat o její nepřítomnost a aby ji dávali do souvislosti s událostmi na jiných světech, eventuelně i s incidentem na Burihatinu.

Pro strážce svých potíží už měla Lady připravenou pomstu. Ta hra by mohla dokonce poskytnout i nějaké to rozptýlení, ale pravděpodobně spíš ne. Celá ta záležitost byla už tak dost otravná a složitá.

Lady Zillabar už zažila pěknou řádku říšských intrik. Po pravdě řečeno, jako autorka více než několika z nich se Lady považovala za jednoho z předních odborníků na manipulace a spiknutí v celé Hvězdokupě. Pochybovala, že by její anonymní soupeř v této šachové hře disponoval stejnými triky na zničení svého soupeře jako ona.

A kdyby měl i její větší plán úspěch, potom už nikdo nebude mít takovou moc jako ona - nikdy víc.

RŮŽOVÉ SOLANKOVÉ DŘEVO

Gito neměl rád Upíry.

To samo o sobě nebyl zločin. Mluvení o svých antipatiích však už hraničilo s pobuřováním.

Ale Gito pocházel ze světa, kde se zášť krčila u země a lidé

vyjadřovali své pocity nahlas. Cítili se přitom bezpečně, protože tu nikdy žádní Upíři nebyli - nemohli tu totiž vůbec přežít. Drtivá gravitace, stísnující tlak atmosféry a kyselá ekologie. Tyto podmínky by Upíry okamžitě zabily. Svět Tharn se tak pro ně stal nepřekročitelnou překážkou.

Vysokogravitační trpaslíci, kteří tu žili, neměli příliš velké vyhlídky. Za svou svobodu museli zaplatit zkrácenými životy, bolestmi, jejichž příčinou byl vysoký tlak, a chorobami kostí. Čas od času Moktarští Dragoni (* Elitní jednotky Říše) střežili některá větší a slavnější sídla, ale dělali to spíš z povinnosti ke svým vzdáleným upířím velitelům než z oddanosti k představitelům Říše.

Dragoní se tady na zemském povrchu cítili zničení a přemoženi hroznými podmínkami. Nemohli tu zůstat dlouho, protože se museli soustředit víc na každé vdechnutí než na bezpečnost okolí. Jejich prohlídky probíhaly rychle a jejich chování bylo netečným a lhotejným napodobováním jejich vražedných úmyslů. Neměli zde sílu zabíjet, žrát ani vyvolat horečnou činnost. Tharn je neměl v lásce, planeta je nepodporovala. Trpaslíky sice taky ráda neměla, ale je chránilo jejich obrovské množství.

Geneticky přizpůsobení trpaslíci přežili. Moktarští Dragoni, geneticky přizpůsobení jen silou a výdrží, přežít nemohli.

Pokud by zůstali, trpěli by a pomalu umírali. Pokud by odešli, odešli by za posměchu trpaslíků. Trpaslíci se objevovali při každém odletu zástupců Říše. Spokojeně se pošklebovali a mávali červenými hedvábnými kapesníky. Posmívali se a vykřikovali veselé urážky na adresu představitelů šlechty a vrchnosti Říše s přáním rychlé cesty domů. Někdy drželi transparenty s nápisem: „Dejte si pozor, aby vás dveře nebouchly do prdele, až budete vylézat!“ Dragoní předstírali, že jejich vískání neslyší, a s hanbou prchali.

Moktarští Dragoní se cítili potupení a bezmocní. Krutou fyzickou

potupu od planety, na rozdíl od zneuctění výsměchem trpaslíků, dokázali vydržet se ctí. Mezi sebou nařikali a kvileli.

Trpěli hodně a nahlas hlavně potom, co se osvobodili z úděsné, bohem prokleté zemské přitažlivosti Tharnu. Po

každém ústupu z pekelné planety si Lordi Dragonů důrazně stěžovali své vrchnosti, nařikající si na neuctivé chování odporných malých lidiček a na ostudné pobuřování, kterého se dopustili. Řvali, vztekali se a dožadovali se svého zadostiučinění.

Phaestorské vládní úřady klidně naslouchaly, projevily pochopení a opakovaly svoje sliby. Jednou - ne brzy, ale jednou v budoucnu se rod vysokogravitačních Dragonů vrátí zpět na Tharn a potom smích navždy utichne. Trpaslíci zjistí, že temnější a krutější Dragoni nejenom že přežijí drtivý tlak na Tharnu, ale budou tu i prosperovat a hojně se množit. Zůstanou zde a budou vládnout. Oškliví malí lidé se jich znovu naučí bát. A Dragoni se dobře nakrmí.

Phaestorů slíbili, že se tak určitě stane, ale zatím ne v blízké době. Proces vytváření nových druhů vyžaduje čas - čas k návrhu, čas k experimentům, k množení, ke školení a výchově. Takové záležitosti se nesmí uspěchat. Situace s trpaslíky měla hlubší smysl. V tomto případě byla potřebná naprostá ukázka drtivé, přesvědčivé síly. Říše tady nemohla riskovat neúspěch a ani ten nejmenší náznak pouhé slabé kontroly nad Tharnem. Ne, řekli. Ještě ne. Chápeme váš oprávněný hněv a vztek. Souhlasíme s vámi. Ale budeme jednat teprve, až si budeme jisti úspěchem. Zatím mějte strpení.

Slib Phaestorů zůstal nesplněn. Dragoni už sešli věkem, ale uchlácholeni - uchlácholeni nebyli nikdy. Jenom násilné uloupení a zabrání Tharnu by splatilo tento dluh - ale oni to chápali. Odkládání je v hloubi duše hryzalo, ale věděli, že Phaestorů vždycky drží slib, hlavně slib pomsty. Tharn se bude svíjet v ďábelských plamenech. Dragoni se znovu ujali svých říšských povinností a snili o nadcházejícím teroru. Oni sami se na Tharn nevrátí, ale budou to jejich chimérické děti - a děti trpaslíků potom zemřou v sedmi dnech krveprolití a pekla. A noví Dragoni ztloustnou.

Mezitím se trpaslíci stále hihňali.

Hlavně Gito.

Nesl svůj tharnský odkaz jako symbol, záminku buřičství, kterou horlivě obtočil kolem sebe. Její oranžový vztek plápolal pro všechny. Gito opustil svůj svět z důvodů, o kterých nechtěl s nikým mluvit. Tím se vydal na milost kterémukoli Dragonovi, který se chtěl pomstít za urážky, které vytrpěl na Tharnu. Zároveň se ale také vyhnul mnohem většímu nebezpečí, které doma zanechal. Dragonů se nebál. Ne tolik.

„Dragoní?“ zařikal. Promluvil k Robině, provozní manažerce Lady Macbeth, při leštění růžového obložení ze solankového dřeva v lodním salonku. „Chceš něco vědět o Dragonech? Tak já ti o nich něco řeknu. Dragoni nemají mozek. To jsem zjistil na Tharnu. Lord Dragonů šlápnul do hromady hoven. Podíval se dolů a víš, co udělal? Zpanikařil. Myslel si, že se začíná rozpouštět!“

Robina, organický výtvar, se zasmála. Dokázala ocenit humor, ale její osobní výcvik ji naučil rozeznat podle řeči zvířecí původ citů. Gito vyprávěl podobné příběhy stále. Hlavním terčem jeho ostrého humoru byly postavy phaestorských Upírů nebo Moktarských Dragonů. „Buď opatrný, milý příteli. Mohli byt slyšet cizí uši.“

„Hm,“ řekl Gito. „Cizí uši nemají co dělat na palubě téhle lodí.“

„V tomhle neměla Kapitánka na vybranou.“

„Pch! Vyšší mocnosti. To nic neomlouvá. Celá loď zapáchá Dragony a Upíry - pch!“ Gito si odplivl. „Tma jich spoustu pohltí. Můj nos se nemůže zbavit jejich zápachu.“

„Mému nosu nesmrdí o nic míň než tvému, ale -“

„Většina z nich by měla být vykopnutá ven přes vzduchovou komoru. Ať

se provětraj. Udělali by tím laskavost celé Hvězdokupě. Ten lepší náklad jsme nechali na Burihatinu. Ten by nám vynesl mnohem víc. Průmyslová kvalita, tříměsíční kornatá vejce - kornatá vejce! Mohli jsme si vydělat dvacetkrát víc než za to, co vezeme. Ale jenom tehdy, když Kapitánka Campbellová přinutí vznešenou Zillabaru zaplatit. A ona zaplatí, ne?“

„Prosím tě, Gito -!“ Robina se zoufale snažila zastavit jeho proud urážek. „Pojďme radši připravit salón.“ Čím rychleji budeme odbaveni, tím dříve mohou naši hosté opustit palubu.“

„A pak budeme muset odmořit celou loď. To mi je jasné. Otevřeme ji do vesmíru, aby se vyvařily feromony.“

V tomto okamžiku vkročil do měkce osvětlené společenské místnosti První důstojník Lady Macbeth. Zaslechl ozvěnu posledních neuvážených slov Gitova hněvu a zamračil se. Neodvažovali se riskovat další nepříjemnosti.

„Gito, Robino,“ přerušil je tiše Ota. „Svoje upřímné myšlenky si laskavě nechte na později. Mohly by znepokojit naše cestující nebo jejich družinu. Myslím, že byste nechtěli, aby vás náhodou zaslechli.“

Robina pokorně přikývla a sklopila oči. Rozuměla až příliš dobře. I kdyby nebyla vyjádřila svůj hněv, byla by stejně vinna tím, že naslouchala. Pokud by je chytili, trest pro oba dva by byl stejný - smrt po dlouhém mučení. Gito svěsil hlavu a zahuhňal něco nesrozumitelného, možná nějaký poloviční slib, že se příště bude lépe kontrolovat. Neměl v úmyslu vystavit Robinu nebezpečí. Měl ji rád.

Otův něžný a jemný vzhled klamal. Jeho genetická směs obsahovala geny vymodelované podle pandy malé. Měl rysy a zbarvení obrovského medvěda podobného mývalovi s ostrými rysy lišky. Většina lidí měla tendenci považovat Otu za samici, dívaje se na velkou, dobrácky vyhlížející bioformu jako na nějaký druh ztělesnění báje Země-Matky. Ota jejich domněnky nevyvracel ani neschvaloval. Považoval je za něco, co přesahovalo jeho vlastní přirozenost.

Ota proplul salónem s překvapující lehkostí a rychle přehlédl místnost. „Vypadá to dobře,“ poznamenal. „Rychle to, prosím vás, dokončete. Moktaři už brzy zaujmou svá místa.“ Vyšel zadními dveřmi ven.

„Moktaři!“ zachvěl se hnusem Gito.

Robina zakroutila hlavou. „To předsevzetí teda dlouho nevydrželo.“

Gito zabrblal. Lépe se totiž nedokázal omluvit. A pak dodal: „Jednou přijde anděl smrti a Ota se ho zeptá, zda si nedá šálek čaje.“

„A proč ne?“ Robina energicky leštila desky. Narůžovělé dřevo zářilo perlet'ovou krásou. „Pamatuješ si, Gito, co jsi

jednou řekl? Většina bioforem třídy LIX nemá v hlavě nic jiného než další jídlo.“

„Hm. To samé by se dalo říct o Dragonech a Upírech.“

ZPŮSOBY

Ota se vrátil a rozhlédl se po salónu. Popotáhl nosem, zamračil se a zatvářil se znepokojeně. Další námaha by byla zbytečná. Spokojil se tedy se současným stavem a prohlásil, že salón je pro citlivé Upíry už dostatečně dezinfikován. Gito zamručel a odporoučel se do strojovny. Robina si vyrovnala svou světle modrou tuniku a začala odkládat poslední čisticí potřeby. Podívala se na Otu. „Jsem si jistá, že Dragoni udělají prohlídku.“

„To přece dělají pořád!“

Najednou se dveře salónu klouzavým pohybem otevřely a místnost potemněla. Vešlo šest Moktarských Dragonů lesknoucích se jako chladná noc. Ota a Robina jim rychle ustoupili z cesty. Dragoni, brutální četa s ocelovými svaly, do místnosti nevešli - spíš do ní vpadli. Pohybovali se synchronně, pluli jako kapalný teror.

Hrozivá a příliš obrovitá pro tuto loď. Každý z nich byl tři metry vysoká masa tři set kilogramů divoké havěti. Smrděli mocí a tlející zuřivostí.

Jejich štíhlé tělo ozbrojených nočních můr, vytvořené podle modelu pravěkého velociraptora, s hluboko vytesanými vystupujícími svaly, vypadalo jako obrovský vyleštěný balvan. Ocasy nesli vysoko, aby udrželi rovnováhu. Vzduch kolem páchnul jejich horkým dechem. Přes své kruté způsoby byli všichni obdařeni šlachovitou krásou. Celi černí a stříbřití, se zářící aurou síly, se velkolepě tyčili jako lesknoucí se démoni. Ebenově černá kůže jim zářila jako hedvábná kapalina, šlachovité paže a surová stehna se leskla kovovým třpytem.

Jako dobře naolejované stroje Dragoni zaujali svá místa. Rozhlédli se dokola po najednou tak malé místnosti s otevřeným pohrďáním.

Jindy by byli zůstali ve svých místnostech, nacházejících se v předním nákladovém prostoru, které byly sice mnohem větší než salón, ale pro ně stále ještě stísněné. Kamkoli Lady Zillabar šla, i když to bylo pouze z jedné místnosti do druhé, její stráž jí nejprve zajistila bezpečnost. Nikdy by se nedožila tak vysokého věku, kdyby tolerovala neopatrnost. Viděla už příliš mnoho Upírů umírat rukou fanatiků a vrahů.

Dva z Dragonů zaujali své pozice u předních dveří, dva další u zadního vchodu do salónu.

Zavraždění Aristola zůstává neobjasněno. Neexistuje žádný oficiální důkaz, že by v tom byla zapletena Říše. Nicméně by bylo příliš nerozumné nazývat Moktarské Dragony upířími klepety.

Zbývající dva stáli tupě uprostřed salónu. Kostěné hřebeny vyrůstající z jejich lebek se skoro dotýkaly zářivých stropních desek. Jeden z nich se pomalu otočil, jeho nozdry se rozšiřovaly a jazyk vystřeloval do vzduchu, nasáváje sotva znatelnou vůni vznášející se ve vzduchu salónu. Jeho výraz se sice nezměnil, ale tiše hovořil do svého náramkového komunikátoru. „Otestovali jsme vzduch v salónu. Neškodný.“

Robina, sledující dění z rohu místnosti, jenom s obtížemi nedala najevo svůj neklid. Pohlédla bokem na Otu, ale ten se tvářil nezúčastněně. I když se cítil nespokojen, nedal to na sobě znát. Ti dva tiše čekali v uctivém postoji.

Jeden z Dragonů zamyšleně pohlédl na Otu a zašklebil se, odhaluje tlamu plnou dlouhých bílých nožů. Nejradši bych tě s nima, drahoušku, roztrhal... Vrhnu na Otu chtivý pohled. Jeho lesklý, hladký jazyk vystřelil z tlamy a větřil ve vzduchu sebeneznatelnější příchut' Oty. Jeho oči se pokryly skelným leskem.

Robina si toho všimla a pomyslela si, že jediné, co potřebuje, je svolení. Její tvář však zůstala kamenná.

Na Dragonovo děsivé zkoumání Ota reagoval jen chladným výrazem tváře.

Od zvířete, které Dragoni považovali za pouhou kořist, to bylo výjimečně odvážné jednání. Ota si ale nemohl dovolit ukázat sebemenší známku slabosti. Musel zůstat vyrovnaný.

Za okamžik ztěžka vstoupil do místnosti další Dragon, Kapitán Naye-Ninneya, Kapitán Dragonů Lady Zillabar. Lady Zillabar, která ho následovala, vplula majestátně doprostřed salónu. Měla na sobě oblak modré mořské spršky a pláštěnku z přízračné mlhy lemovanou jasnou sluneční fluorescencí, která podtrhovala její éterickou krásu jako bledý úsvit. Nemohla však skrýt její tvrdý pohled, chladný jako nikdy předtím. Rozhlédla se po salónu, lhostejně zaznamenávajíc Otovu a Robininu přítomnost. Otočila se ke kapitánovi svých Dragonů. „A Vesmírná kapitánka?“

Naye-Ninneya pozorně zavětlil. „Nemám ponětí.“

Lady Zillabar udiveně zvedla obočí. Pozorovala chladně Dragona. „Aha...“ Odvrátila pohled, jako kdyby jí to bylo jedno, ale všichni přítomní věděli, že jí to vadilo. Selhání bylo pro Phaestory neznámým pojmem. Nejblížším synonymem v jejich jazyku byla zrada a nečestnost.

„Promiňte,“ předstoupil Ota dívaje se hladovému Dragonovi klidně do očí. „Mám tu čest oznámit Vaší Urozenosti, že Vesmírná kapitánka se bude moci věnovat Lady a její Stráži, jakmile jí to její povinnosti umožní. Uvede se hned po ukončení vylodění.“ Ota rychle ustoupil zpět na místo. Vynechal poklonu, protože Dragoni by si ji mohli vysvětlovat jako troufalost. Klaněli se lidé, ale ne kořist.

Dragon s kovovou cedulkou KASK-54 na hrudi zopakoval informaci v ostrém hrdelním štěkotu. Naye-Ninneya zprávu přijal a otočil se k Lady Zillabar. „Vesmírná kapitánka se dostaví brzy.“

Lady Zillabar mu pohybem ruky podrážděně naznačila, aby přestal.

Omluvy ji nudily. Lehce pootevřela ústa a zapátrala ve vzduchu. Ve tváři měla prázdný výraz. Ani trochu se jí nelíbilo pach této lodi. Nelíbilo se jí, jak Kapitánka řídila chod Lady Macbeth. Neměla v oblíbené neuctivé zacházení a chladný přístup posádky. Ale také nechtěla dát najevo, že jí to vadí.

I kdyby byla bývala udržela svou výpravu v tajnosti, tahle cesta by byla stejně nepříjemná. Loď stála za starou belu. Po takové nepříjemné a zbytečné cestě se cítila ještě rozmrzlejší, ale své pocity musela skrývat. Neklesla by na úroveň svých nezpůsobných hostů. Nikdy by neprozradila, co cítí. Ne tady. A už vůbec ne teď.

Lady si tyhle urážky nenechá líbit. Během mnoha následujících let budou Lady Macbeth potkávat nevysvětlitelné nešťastné náhody, až dokud to Lady Zillabar neomrzí.

Vesmírná kapitánka Neena Linn-Campbellová vstoupila do místnosti. Měla na sobě upravenou černou kombinézu se svým zářivě zlatým odznakem funkce na srdci. Úsečně sklonila hlavu. Chtěla tyto ceremonie odbýt co nejrychleji.

„Lady Zillabar, spojili jsme se s Vesmírným přístavem.“

Lady Zillabar si založila ruce a chladně vyčkávala.

Kapitánka Campbellová zatnula zuby, spolkla svoji hrdost a pokračovala: „Je to pro mne i mou loď velká pocta, že vám můžeme poskytovat své služby.“

Lady Zillabar pozorovala Kapitánku Campbellovou matně se třpytícíma očima. Štvala ji povrchnost a ledabylost Kapitánčiny vděčnosti. Není si snad vědoma autority, která před ní stojí? Neuvědomuje si nebezpečí své nerozumnosti? Na tomhle jí samozřejmě nezáleží. Zillabar se už rozhodla, jak dá Kapitánce Campbellové najevo svou nelibost. Ta její vzpurnost ji šířala. Pohlédla na Naye-Ninneyu, Kapitána své stráže. Ten se podíval na Kaska-54. Kask přikročil k Otovi a zahřímá: „Vesmírná kapitánka teď může předat svůj dar.“

Než se Ota stačil pohnout, promluvila Kapitánka Campbellová: „Společnost, která vlastní tuto loď, nepraktikuje zvyk předávání darů. Doufám, že vás to příliš neurazí.“ Kapitánka Campbellová už nedodala, že držitelkou většiny akcií společnosti je ona sama. Lady Zillabar zvažovala svá další slova. „Nebudeme vás nutit, abyste porušila své stanovy,“ vlídně odpověděla. „Vaše vděčnost se odráží v kvalitě vašich služeb. To nezůstalo nepovšimnuto. Avšak kdybyste se chtěla vyhnout rezervovanosti svých sjednaných stanov a předat dar ze své vlastní vůle, neodmítli bychom. Naopak, považovali bychom to za šlechetnou ukázkou vaší věrnosti phaestorským vládním úřadům. Takový akt by byl dostatečným zajištěním mnohaleté vděčnosti a dobré vůle.“ Lady Zillabar vyložila karty na stůl.

Z nějakého důvodu si Kapitánka vzpomněla na dřevěné desky. Rozhodila rukama a řekla: „Zahanbujete mne svou shovívavostí, Lady Zillabar. Na této lodi není bohužel nic, co by mělo jako dárek pro vás dostatečnou hodnotu, nic, co by bylo hodno vašeho postavení. Neodvážila bych se vás urazit upomínkou laciné a nešlechtilé hodnoty.“

„Hodnota není důležitá,“ naléhala Lady. „Hlavní je myšlenka.“

Rozhlédla se lhostejně po místnosti. „Jakákoli upomínka bude...“ Její oči se rozsvítily při pohledu na bioformu. „I pokorný sluha by snad...“

„Tohoto sluhu? To ne, Lady. To nemohu. Je líný a neschopný. Nemyje se moc často a ten zápach jeho špinavé srsti, kyselý pach jeho potu, smrad jeho hoven,“ Kapitánka Campbellová se zachvěla hnusem „-prosím vás, Lady. Nemohla bych klidně spát, kdybych to udělala. Tohle ubohé individuum nezvládne žádnou práci. Všimněte si té neohrabanosti, slabé postavy, celkové neupravenosti, neladného postoje. Šourá se jako chlupaté prase. Rozmyslete si to, Lady. Tohle stvoření nemá žádné způsoby. Určitě by to hluboce urazilo váš půvabný jemnocit. Nemohu. To prostě nejde.“

„Stejně...“, přemítala Lady Zillabar. „Neřekla bych, že velitelka této lodi má tak málo slušnosti, že nenabídne šlechtě ani ten sebemenší dárek!“ Zdálo se, že chce ještě pokračovat. „Mluvíte pravdu, když tvrdíte, že bioforma by mi neposkytla žádné potěšení, ale mohu ji dát svým Drabonům jako hračku. Jim by to vůbec nevadilo. Možná, že by se na to dokonce i těšili jako na nějaký sport. Co tomu říkáte?“

Ota zahanbeně sklopil hlavu a cosi zamumlal. Lady Zillabar i Kapitánka Campbellová se na něj překvapeně podívali.

Ota zopakoval: „Možná bych měl jít. Nechtěl bych, abyste se kvůli mně nenáviděly.“

„Buď zticha, Oto!“ vyštěkla podrážděně Kapitánka Campbellová na bioformu. „Jestli chceš mít svůj názor, tak já ti ho řeknu.“

„Vidíte,“ řekla potěšeně Zillabar. „Dokonce i bioforma souhlasí. Chce jít se mnou.“

„Přesto musím odmítnout.“ Hlas Kapitánky Campbellové zůstal přes její zjevnou netrpělivost pevný. „Moji zaměstnavatelé se mě zeptají: 'Co jste provedla s tou hroznou potvorou, bioformou třídy LIX?' Musela bych jim přiznat: 'Dala jsem ji Lady Zillabar - samozřejmě jako hračku pro její Dragony.' A oni by mě za to, že jsem vás urazila a přinesla hanbu na tuto loď, zbavili funkce. Ne, já nemohu.“

Zillabarin výraz potemněl. „Chci to zvíře,“ řekla potichu a smrtelným hlasem dodala: „Zaplatím vám za něj.“

Kapitánka Campbellová strnula. Ve vzduchu viselo napětí. Zírala do Zillabariných očí, sršících hněvem. „To zvíře vám neprodám,“ řekla. Přihlížející Dragoni se naježili a znehybněli. Jeden z nich dokonce vycenil zuby. Campbellová věděla, že se svým odmítnutím vystavila velkému nebezpečí. Potřebovala si vylepšit situaci. „Neberte to osobně, Lady. Já to zvíře neprodám nikomu.“ Pokrčila omluvně rameny. „Přiznávám, že ho mám moc ráda. Necítila bych se... dobře, kdybych ho nechala odejít. Mám strach, že by někdo mohl zapomenout, že má schopnost vnímat, a posloužil by mu jako jídlo.“

„To se nestane.“

Kapitánka Campbellová zakroutila hlavou. „Zaručila byste mi to?“ A znovu se zpřímila podívala Lady do očí.

Lady ztuhla hněvem.

Charta Říše výslovně zakazovala používat vnímající jako jídlo - kromě určitých předdefinovaných podmínek. Bez povolení by se žádný Upír ani žádný Dragon neodvážil porušit Článek jedna - určitě ne tak, aby to mohlo být veřejně přezkoumáno. Kdyby to udělal, vyvolalo by to divoké povstání lidu a nikdo z úřadů nechtěl riskovat opakování nákladného Obalon Carnagescu. Stále se ještě hojně vyskytovaly neopodstatněné šeptandy a to bylo dost pro narušení spánku více než jednoho upířího šlechtice. Ti, kteří znali pravdu, měli důvod bát se pověstí.

Netaktní zmínkou o tomto problému Campbellová nejenomže vyjádřila Zillabare svou nedůvěru, ale také vyslovila varování. Pokud by se Zillabar snažila vzít Otu násilím, Kapitánka Campbellová by požadovala záruku auditora.

Nevěděla, zda by Zillabar připustila, nebo dokonce riskovala osobní pozornost auditorů, ale musela to riziko podstoupit. (* V právní hierarchii Říše pouze jeden úřad předčí svým postavením phaestorské úřady: Auditori -

geneticky uzpůsobený druh hmyzu žijící pohromadě, který vykonává funkci notářů, právních svědků a právních ručitelů. Auditori jsou nepodplatitelní a etablovali se jako přední kontrolní skupina pro všechna vládní jednání a větší osobní finanční transakce. Auditori se také zabývají závěti, prémiovými výplatami a různými smluvními garancemi.) Doufala, že Lady ji už nebude dál provokovat. Neměla už v rukou žádné trumfy.

Fungovalo to.

Zillabar se rychle uklidnila. Popotáhla v nelibosti nosem. „Nechte si to zvíře.“ Dodala zhnuseně: „Vaše zalíbení smrdí úchylností.“

„Ach.“ Campbellová se zakřenila. „Prokoukla jste mě. Trpím velkou slabostí společnou mému druhu. Já antropomorfizuji. Přilnu příliš snadno. Nemůžu si pomoci. Starám se o svou... o svou rodinu.“

Lady Zillabar znovu popotáhla nosem. Tentokrát se však už nesnažila zakrýt svou nespokojenost. „Budu vám velmi vděčná,“ řekla, „když si budete dávat pozor na jazyk. Nezajímají mne rozmnožovací zvyky vašeho druhu. Do nepříjemných okolností zvířecího chování zásadně nos nestrkám. Tentokrát to přehlédnu. Budu předstírat, že jste o tom nevěděla, ale jestliže o tom začnete znovu hovořit, podám proti vám žalobu za sprosté chování na veřejnosti.“

Ještě než se Kapitánka Campbellová mohla omluvit, vmísila se do hovoru EDNA. „Máme bezpečný tlak ve vzduchové komoře. Cestující mohou kdykoli vystoupit.“

Zillabar použila přerušení jako výmluvu pro ukončení nepříjemného rozhovoru. „Poskytla jste mi tu nejlepší pohostinnost, jakou jste mohla,“ řekla se smrtelným klidem Campbellové. „Už brzy poznáte mou.“ Pak se majestátně otočila a vyplula z místnosti. Dragoni spěchali za ní, aby ji vůbec stačili.

Chvilí nikdo nepromluvil. Potom se Ota obrátil ke Campbellové s očima slzícíma úlevou a klekl před ní na kolena. Popadl ji za ruce, horlivě je tiskl a mumlal slova vděčnosti.

„Zatraceně! Vstaň!“ Kapitánka Campbellová mu odtrhla ruce pryč. „Neudělala jsem to kvůli tobě. Udělala jsem to kvůli sobě. Potřebuji na této lodi někoho, kdo se vyzná ve vedení záznamů. A teď rychle - běž a postarej se o Ladyiny věci, ještě než sem pošle zpátky ty svoje ještěry.“

SNY

Hlouček slavnostních Dragonů se setkal se Zillabariinou skupinou v přístavním tunelu. Když vyšla ze vzduchové komory, znehybněli pozorností. „Váš doprovod je připraven, Lady Zillabar,“ zasyčela vosa-služebnice, vyhublé stvoření s lesknoucíma se vícefasetovými očima. Její hlas měl skřehotavý zvuk. „Kernel d'Vashti vás nechává pozdravovat a doufá, že se s vámi setká při vašem příchodu dolů. Vládní přístávací plavidlo čeká na váš odvoz.“ Vosa ukázala směrem k průchodu.

Lady přikývla, ale místo toho, aby směřovala k přístávacímu plavidlu, řekla: „Vezměte mě do mého apartmá. Nejdříve si odpočinu a pak musím ještě vyřídit nějaké věci.“

Vosa-služebnice sklonila omluvně tykadla. „Okamžitě zajistím apartmá. Netušili jsme, že si budete chtít odpočinout.

Kernel d'Vashti. předpokládal, že se raději rychle vylodíte.“

„Kernel d'Vashti není mým mluvčím. Nikdy nebyl a nikdy také nebude. Zajistěte okamžitě ty pokoje. Zařídte mi plnou vládní ochranu. Oh, a najděte někoho, kdo nesmrdí jako savec. Mám už toho zápachu dost na celý svůj život.“ Vosa se uklonila, ustoupila stranou a okamžitě se spojila s místní sítí.

Zillabar se prudce otočila ke Kapitánovi svých Drakonů. „Naye-Ninneyo, potřebuji v čase snění strávit nejméně deset hodin. Během té doby nechte můj náklad vyložit a zjistěte, zda všechny dary přišly v pořádku. Potom po vás chci, abyste osobně prohlédla zabezpečil přístávací plavidlo dříve, než do něj něco naložíte.“

„Ano, paní.“

Vosa přistoupila k Zillabar. „Doprovodím vás do vašeho apartmá.“

Zatímco Kapitán Naye-Ninneya prováděl svou obvyklou důkladnou bezpečnostní prohlídku, Lady Zillabar sotva vnímala místnosti, kterými procházeli. V tomto okamžiku jí záleželo pouze na kvalitě snové vany v apartmá. Už viděla i horší - do pekla, už dokonce i spala v horší. Nemohla už dál snést svou podrážděnost a vysilení.

Počkala, až Naye-Ninneya dokončí prohlídku, a pak ho netrpělivě propustila. Naye-Ninneya ji potichu opustil. Nařídil ještě dvěma Dragonům, aby se postavili k vnějším dveřím Ladyiných pokojů. Další dva hlídali hlavní vchod apartmá. Lady Zillabar se vysvlékla ze svých šatů jako z mnohaleté dřiny. Položila se do snové rakve, vděčně vzdychajíc, jak ji zahálila hedvábná mlha. Hluboce vdechovala inhalační plyn. Toužila po snech naplněných čerstvou krví. Skoro okamžitě byla unášena do růžové skvostnosti, její vědomí se rozpouštělo v rudém opojném blahu. Sny ji pohltily svým zmocňujícím se návaem... studené rty se přitisknou k horké medové pleti, teplá ruka se vlévá do její, nahé tělo se vine okolo ní, tělo k tělu, křivka ke kadeři, vůně vína a krve, housle osamocené lkají, suchý dech laská tvář, ústa se jemně pootevřou, bílý jazyk vyšlehe ven a dovnitř a ochutnává vzduch, černé květiny naplňují zahradu vůní dívky, křivka nahé kůže, tak čisté a bělostné, kaskády vlasů, příchutí smrti, sousto, náhlé chřupnutí kostí,

nádherná rozkoš, orgasmická, plující, dmoucí se, sladká, šarlatové vlasy, čelisti, ztrnulá chvíle, opile se zařezávající, přelétavá, upnutí, proměna, prostoupení, propíchnutí, srdce prudce oddechuje, náhlý barevný záblesk, červená se mění v růžovou, bílou, oranžovou, víze se otevírá, záclony se rozevírají, padají na stranu, plátky se rozvinují, krajina se rozprostírá jako pomačkané prostěradlo, růžové a bílé a žluté, ovocné vůně a pýchavky, bzukot bodajícího hmyzu, postel se zahaluje, paže objímají, nohy přitisknuté, nohy, ruce, zezdola uvnitř stoupá chvění, začíná se zvedat vlna, purpurové běsnění spaluje, šíří se a naplňuje a prudce oddechuje, zjevuje se hvězda, exploduje do třpytivých obrazců supernovy, řve, křičí, extatické běsnění, zaplavující, uchvacující, třešticí, okamžitě transcendentní, putující, létající, plující, unášející, ustupující, klesající, prchající, umírající, opouštějící víru myriády mžiku, mizející špičky vzrušení, zanechávající vědomí, osvícení, množství vizí, květiny, orly, vosy a Dragony, horkokrevná štěňátka, pamlsky,

nesnědené, vesmírné lodě, rozzlobené Dragony, krvácející dobytek, promarněnou krev, netknutou krev, stroje a slzy, prázdnota a teror, závrtné sny a všechna ta malá vajíčka, náhlé vzplanutí něčeho žlutého, sbíhající se linie, květinová chuť hoven, prach, něco umírajícího ve větru času, nadbytek smrti a slov, nekonečný, prýstící pramen, sen, noc, hvězdy, Boží oko, ó, Bože, linie, zachovej linii, vlny svaté hrůzy se vrhají dolů a ven do pustého prostoru...

ŠTĚNÁTKA

Poté, co bezpečně dovedl Lady do jejího přechodného apartmá, si

Kapitán Naye-Ninneya vybral dva ze svých vojáků, Kaska a Keeda, aby jej doprovodili do nákladního přístavu a pomohli mu s vyložením a přesunem velitelského zboží.

Několik obrovských beden viselo z visutých přepravních kolejnic a čekalo, až je obsluhovači vytáhnou z boxů na zadní části Lady Macbeth na břeh nákladního přístavu. Spolu s bednami tam visely také tři objemné klece a v každé z nich byla dvě tlustá štěňátka. Naye-Ninneya začal pozorně kontrolovat pečeti nákladních modulů, zatímco Kask a Keeda očima hladově hltali štěňátka v klecích.

Ota stál se seznamem lodního nákladu trpělivě stranou. Gito a Robina se svými vražednými zbraněmi na ramenou čekali s ním. Gito se tvářil opovrhlivě. Robina, android, věděla, jak si má udržet svůj opatrný, nezúčastněný výraz. Blízko nich stál Shariba-Jen, robot z těžkého kovu, který držel v rukou přenosné laserové dělo. Robot měl měděnou pokožku, která se velmi podobala kůži. Postavou i vzezřením vypadal jako lidský samec, ale pohyboval se jako oživená socha.

Naye-Ninneya si automaticky všiml potenciálního palebného rozptylu, trochu úzkého, ale praktického pro tyto stísněné prostory. Přestože těmito stvořeními opovrhoval, uznával jejich osudnou mazanost.

„Jestliže bude všechno odpovídat vaší kontrole, Urozenosti, podepište prosím seznam.“ Ota podal Kapitánovi psací desku s klipsem.

Naye-Ninneya to ignoroval. Dragoni své kořisti neslouží. Kořist slouží Dragonům. Široce zazíval a s obrovským rozruchem začal co nejpomaleji kontrolovat nákladní moduly. Nakonec se dopracoval i ke klecím. Štěňátka se krčila a kňourala.

„Máme žízeň,“ zakvílelo jedno ze štěňat. „Můžeme dostat trochu vody?“ Stálo na zadních a škrábalo a drápalo svými ochmýřenými tlapkami o mříže klece, vrtíc přitom nedočkavě očáskem. Naye-Ninneya si všiml, že jejich malé zástěrky byly posety skvrnami odshora až dolů. Nechutné. Všechna štěňata budou muset před předváděním umýt a trochu vykrmit. Cestu nepřečkala moc dobře.

Štěňátko upřelo zrak nahoru na Naye-Ninneyu, Kaska a Keeda. „Pít, plosím,“ zažebalo. Dragon si jeho prosby nevšímal. Nesnášel mluvící kořist. Už slyšel, jak žebrají: „Nezabíjejte mě, prosím. Nemůžete žrát něco jiného?“

Naye-Ninneya byl přesvědčen, že kořist by měla mít dobré způsoby a při umírání nemluvit - možná jen zakvíknout, ale žádný dlouhý monolog.

Ota pohlédl na Robinu. „Přines štěňatům trochu vody, prosím tě,“ zašeptal. Robina přikývla a odešla rychle do služební místnosti. Vrátila se s nezúčastněným výrazem na tváři, v ruce kbelík vody a naběračku. Když se přiblížila k první kleci, všechna štěňata začala vzrušeně vrtět svými očásky a kvíkala v horlivém očekávání: „Vovu, vovu!“ „Dobře, dobře -“ krotila je Robina. „Utište se. Dostanete všichni svou vodu. Mám dost pro všechny -“

Najednou ji Kapitán Naye-Ninneya vešel do cesty. Robina vzhledla nahoru a její pohled se setkal s jeho temnými bezcitnými očima. „Přikázal jsem těmhle zvířatům donést vodu?“ zeptal se chroptivým hlasem.

„Vovuu, plosím, vovuuu. Honem!“ Štěňata naléhavě křičela.

„Proč jim odmítáš dát vodu?“ zeptala se nevinně Robina mírným hlasem.

Vsadila by se, že tenhle Dragon nedokáže ani v nejmenším rozeznat celou škálu humanoidních citů a už vůbec ne tohle nesmělé předstírání naivity. „Myslela jsem, že vaše velitelka vám přikázala starat se o její majetek. Co tím získáte, když týráte a necháváte hladovět ty ubohé děti?“

„Plosím, vovuuu... plosím!“ Na důraz jejího tvrzení se všech šest štěňat postavilo na zadní a začalo prostrkávat svoje packy skrz mříže, křičíce a vystrkující drápy.

Naye-Ninneya si toho nevšímal. Už dokázal ignorovat i horší věci.

„Když jim dáš vodu,“ vysvětloval, „navzájem očůrají sebe i klec. Budou páchnout a to jenom podráždí náš čich.“

„Tak je umyjete,“ usmála se Robina a významně zamrkala. „Víte přece, jak se to dělá, ne?“

„Dragoní se nemyjou,“ zavrčel Naye-Ninneya a vycenil zuby.

„To jsme si všimli,“ zavolal Gito od stěny. Začichal s odporem. Ota do něj ostře rýpnul. Gito s cuknutím rychle ustoupil z jeho dosahu a potlačil svůj opovrhlivý výraz.

Naye-Ninneya varovně zavrčel. Neměl právo zasahovat v případě neuposlechnutí lodní posádky. Nevěděl, zda může toho drzého sluhu zabít. Lepší bude nic neriskovat, pomyslel si. Pohlédl dolů na Robinu a tónem hlasu dal najevo své opovržení. „Máš v úmyslu jít s námi, abys nám mohla pomáhat s umýváním? Jestliže ano, pak jim můžeš dát vodu, jestliže ne, tak ji odnes zpátky.“

Robina vypadala zaraženě, jako kdyby si právě něco uvědomila. „Tobě je skutečně jedno, že trpí?“

„Utrpení formuje charakter. Dodává masu dobrou příchut’.“ Štěňata za ním začala naříkat.

Androida to nepřesvědčilo. „To já nemůžu vědět. Já maso nejím.“

Z určitého důvodu se Naye-Ninneya cítil nepříjemně a zmateně. Před kořistí by neměl mít takové pocity. Nakonec z něj vypadlo: „Zvířata můžou počkat, až budou v psinci. Tam je dají do pořádku a dostanou vodu.“

„Jestliže onemocní, nebo dokonce chcípnou, vaše velitelka nás obviní, že jsme se o ně pořádně nepostarali. Raději jim dám vodu teď. A taky je vykoupí. Vypereme jim šaty a dopravíme je do přístávacího modulu v mnohem lepším stavu.“

Kapitán Zillabařiných Dragonů uvažoval. Připustil, že je to dobrý nápad, ale na druhé straně by vypadal jako slaboch, kdyby s tím souhlasil. Kořist na to měla jedno slovo, nazývali to soucitem. „Ne,“ rozhodl se. „To nedovolím. Mám

příkaz mít ta zvířata stále pod dohledem.“

„Tak potom zůstaň a dívej se,“ navrhla Robina. Musela se přinutit, aby se soustředila na Dragona, jinak by uvězněná štěňata mohla odvést její pozornost natolik, že by se přestala ovládat a udělala by něco skutečně nebezpečného.

„Musím dohlédnout na to, aby byl náklad, a s ním i klece, bezpečně přemístěn. Nedovolím žádné výjimky.“

Robina cítila, jak její znepokojení roste. Přestala předstírat. „Znamená pro tebe vůbec něco slovo dogmatický?“ vyštěkla na něj.

„Myslíš automatický pes? Tvůj příbuzný snad?“ Naye-Ninneya se usmála vycenil přitom své ostré zuby. Byl zjevně potěšen svým hnusným žertíkem. Ukázal té androidní mrše, že i Dragonům neschází smysl pro humor.

Obrátil se na Otu. „Podepíšu ten seznam.“ Přikročil k bioformě a vytrhl jí desky z pazour. Hrubě přitlačil svůj pravý palec na scannovací okénko a hodil jí to zpět. „Ty!“ ukázal na robota Shariba-Jena. „Ty můžeš začít dopravovat tyhle bedny do bezpečnostního prostoru přistávacího modulu. Kasku, Keedo - vy na to dohlédněte.“ Prudce se otočil a odešel.

Štěňata v klecích zoufale kňučela se spuštěnými ocásky. Robina se obrátila k Otovi, ale Ota jen smutně zakroutil hlavou. „Bolí mě to víc než tebe, ale... co můžu dělat?“ Bioforma soucitně položila Robině ruku na rameno. „Už na to nemysli. Vesmír se už postará o to, aby byl potrestán.“

MESAPORT

Planeta se otáčela a škvařila v tísnivém šeru obrovské červené hvězdy. Obyvatelé ji nazývali Ďáblovo srdce. Měla však i méně lichotivá jména. Poutníci tu nenacházeli uvítání ani půvab, pouze pekelné dny a bizarní noci.

Pohasínající staré slunce, nudná a pochmurná koule, vydávalo minimum světla. Stačilo to však na to, aby rozpálilo vzduch a rozpraskalo skály. Na denní straně už tahle obrovitá tmavá pec vycídila tvář planety a vypálila pouště.

Atmosféra praskala koronálními efekty. Thoska-Roole trpěla pod nepřetržitými prudkými útoky bombardujících částic. Vzduch se vířil a čeřil, hory se rozpalovaly a atmosféra slabě zářila.

Ale jak už to bývá, život přetrvával. Ba přímo rozkvétal.

Několik měst na Thoska-Roole zůstalo ohnivými dny nedotčeno.

Schovávala se v hloubce prasklin planety. Jizvy pořezaného povrchu planety pronikaly hluboko, ozářeny světly civilizace. Dole se vnitřní srázy, ukryté před větrem a slunečními erupcemi, hemžily životem, nepřetržitými nápor, údery, lomozem a bojem o vzácný životní prostor. Když se vydáte po stěnách této praskliny dolů, spatříte špinavé a přelidněné ulice vertikálního světa. Visuté trhy, prudce klesající komplexy bytů připomínající včelí úl, příšerné převisy chamtivých obchodních čtvrtí, vratké a kolmé zahrady ověšené žlutými a černými tretkami. Všechno stísněné a přecpané v zoufalé honbě za mocí. Tyto vnější struktury představovaly pouze otevřenou tvář přelidněného světa.

Většina skutečných obytných prostorů, které pronikaly hlouběji do skály, vytvářela síť postranních tunelů a temné stísněné bludiště místností a chodeb. Většina jejich obyvatel nikdy nespátala skutečné denní světlo. Dole se dno rokle ztrácelo ve tmě. Nahoře, vysoko nahoře filtrovaly chránící střechy denní žár na slabé červené šero. Mezi temnotou a dnem tato srázová města bohatla a rozkvétala.

Dvacet ráků na jihozápad se šplhal nahoru, jako by se snažil dosáhnout oblohy, pokroucený vrchol skály - MesaPort. Tři kilometry vysoký, zlomený vrchol se tyčil nad těmi nejhoršími drásavými větry, zvřeným prachem a blýskajícími se bouřemi. Tady v pompézním paláci, který zdobil vrchol, a hluboko v jeskyních, které prošíkávaly horu, žila šlechta, která se dobrovolně izolovala od těch, na kterých se živila. Na samém vrchole MesaPortu, na ploché koruně hory měla nebeská plavidla to nejbezpečnější hnízdo v okruhu pěti set kilometrů. Signální světla MesaPortu prozařovala temnotu šedooranžového prachu. Pseudobilé lasery neklidně bloudily po obloze, rozřezávající den na kvadranty. Najednou se zastavily. Váhaly a čekaly...

V dálce se objevila záře, provázená slabým hlukem. Několik zřízenců, stojících na vnějších plochách paláce, otočilo hlavy směrem ke světlu. Další, kteří čekali na okraji přistávací plochy, nastartovali svá služební vozidla a nasadili si na oči ochranné brýle.

Konečně se přistávací modul Lady Zillabar, barevně světlý zjevení, vynořil z dálky. Vesmírná loď s hrdě a vítězně blikajícími a zářícími světly se elegantně přibližovala. Klouzala kolem minaretů a věžiček paláce, postupně klesala a zpomalovala, až se nakonec usadila v jednom z přístavních doků Říše.

Její cesta nezůstala utajena, a tak neměla Lady Zillabar jinou možnost než pompézně a se vši nádherou vystoupit z modulu. Všiml si někdo tam dole, že Lady cestovala tou sešlou Lady Macbeth? Všichni si toho museli všimnout.

Neúspěšný pokus Lady Zillabar o utajení vyvolal zmatené klepy po celém paláci. Někteří se škodolibě smáli Ladyině nezdaru a jiní se zoufale báli hněvu, který bude následovat po jejím příjezdu. Zmínil by se o této záležitosti někdo Lady - ? Samozřejmě, že ne. U dvora zavládl strach. Ztratila Lady svou tvář? Určitě. Aby si znovu získala zpět svou autoritu, musela by... učinit rázné kroky. Toho si byli všichni vědomi.

Jakmile se modul dotkl země, říšští poslové začali nadšeně troubit slavnostní fanfáry. Halasné fanfáry se nesly přes Vysoký pavilon, odrážejíce se jako pekelný sbor. Čekající hodnostáři netrpělivě šustili svými uniformami.

Naproti schodům hleděl dolů na nekonečnou plochu Železného moře, prázdné a bezútěšné pustiny rzi a rozpraskaných skal, Velký balkón. Strašná prázdnota obklopila přicházející cestovatele jako varování, šokující je prvním pohledem na skutečnou přírodu Thoska-Roole. Někteří ji považovali za krásnou. Jiné děsila, ohromovala nebo jim nahaněla posvátnou hrůzu. Prastará červená poušť, noční můra pod planoucí červenou oblohou, se krabatila v krvavém rubáši. Tenhle pohled nevyvolával u

nikoho - kromě Upírů - veselé myšlenky. Barvy Thoska-Roole jim často připomínaly sladkou čerstvou krev.

Dav dole u schodů vypadal divoce. Někteří se už nestarali o to, zda mají dobrý výhled, jiní si hlasitě stěžovali jeden

druhému a další, zkušenější, si své myšlenky nechávali pro sebe.

Prefekt Thoska-Roole, přestárlý Phaestor jménem Zarr Khallanin, svolal toto shromáždění šlechticů do paláce už před patnácti hodinami okamžitě potom, co obdržel oznámení o Zillabařině bezprostředním příjezdu. Poskytl jim dostatečný odpočinek a občerstvení, ale nenechal by je odejít, dokud se neskončí uvítací ceremoniál k oslavě Ladyina příjezdu. Protokol vyžadoval pro Lady její hodnosti pětihvězdičkové přivítání, a protože Zillabar vládla rodu Zashti, vyžadovala v MesaPortu přítomnost každého občana šlechtického původu. Zarr Khallanin tak pevně trval na svém. Trval na tom, že shromáždění šlechtici vyčkají Ladyina přistání a počkají, dokud je sama Lady nepropustí. Prefekt jim obrátě naznačil, že tyto požadavky zavedla sama Lady, a ne on.

Vedle Khallanina stál jeho chráněncem, mladý Lord Kernel Sleestak d'Vashti, hubený a bledý Upír. D'Vashti si už před dvěma lety přivedl na Thoska-Roole četu nájezdníků a hledal zde průmyslový svět, který by mohl obnovit a vylepšit. Své služby ihned nabídl administraci vedené Zarrem Khallaninem. Od té doby si zabezpečil pozici jednoho z nejdůvěryhodnějších Khallaninových poradců tím, že šikovně využíval sprosté informace o ostatních nejdůvěryhodnějších poradcích. Výsledný dojem zvyšoval v urozeném Prefektovi paranoidní pocity, ale také sloužil jako perfektní příležitost pro každého ambiciózního podřízeného.

D'Vashti trpělivě čekal po boku svého politického mentora. Všiml si, že v davu už dávno vzrostl nepokoj a znechucení, které téměř přerostlo v hněv. Jemu to ale bylo jedno. Jejich hněv a podrážděnost se hodila jemu i mentorovi. Vínou za to nebudou dávat Prefektovi, ale Lady. Později by mohl tiše a neoficiálně vylepšit postavení každého z nich ne jménem Lady ani jménem Prefekta, ale svým vlastním. Dal by si záležet na tom, aby si to uvědomili. Pomalu by si je získával na svou stranu.

Rozhlédl se po místnosti a zaregistroval Lorda Dragonů, nejvyššího otce celé rasy Dragonů. Lord všech Moktarů a nižších plemen už dávno vyrostl v příliš obrovského Dragona, aby se mohl zúčastňovat jiných slavností kromě těch nejvyšších. Pouze v těch největších místnostech se mohl cítit pohodlně. Byl více než pět metrů vysoký. Jenom jeho ocas byl delší než celý Upír. Dokonce i ti šlechtici, kteří si pokládali za čest stát blízko Lorda Dragonů, se mu snažili poskytnout dostatek místa k pohybu. Lord se tyčil uprostřed svého volného širokého prostoru v davu a jeho obrovitá hlava byla rozříznuta příšerným úšklebkem, odhalujícím jeho žluté zuby velikosti mladého muže. Jeho brnění se třpytilo slonovinovým leskem. Jeho tělo přečnívalo přes svůj vymezený prostor. Dvě silné věže jeho šupinatých zadních nohou s dlouhými zakroucenými drápy přitahovaly nervózní pohledy těch, kteří stáli nejbližší. Sám Lord si vůbec nebyl vědom toho, že vzbuzoval takovou pozornost. Zdál se zahloubaný do nějakého starověkého snu obojživelníků. Jeho obrovské oči jako by uzavřela ta okolní lesknoucí se nuda. Obluda vypadala, že spí.

D'Vashti měl rozum. Nedělal si vůbec žádné iluze o Lordu Dragonů a o moci, kterou měl. Dragoni zůstali dominantní vojenskou autoritou v Říši částečně proto, že se neuměli vzdát - Dragona byste mohli zabít, ale ne porazit - a to je učinilo absolutně neporazitelnými, a částečně proto, že pánovitá fyzická přítomnost jen jediného Dragona dávala většině druhů, hlavně savcům, pocit tvrdý teror. Oddíly Dragonů pouze pochoduující skrz vesnici vyvolávaly takovou paniku, která by mohla být použita jako studie v učebnicích.

Dokonce i nejvyšší z Phaestorů s obavou respektoval své moktarské spojence, d'Vashti už viděl Lorda všech Moktarů a nižších plemen v akci vícekrát a vzpomínka na to mu často nedávala spát. Dokonce i obyčejný Dragon byl obdařen strašlivou silou a účinností. Jejich pán měl neuvěřitelnou fyzickou autoritu nutnou k ovládnutí celého svého druhu. Jednou zabil Kapitána se všemi jeho syny za to, že jich nahradil víc než on sám. Tento čin představoval jasnou výzvu a Lord Dragonů dal okamžitě najevo svůj hněv. Od té doby se žádný Kapitán, ani ten ambiciózní, neodvážil oplodnit tolik vajíček najednou.

Většina pozorovatelů předpokládá, že pokud by Lord Dragonů nakládal se všemi svými Kapitány tak nemilosrdným způsobem, nevyhnutelný den politického protestu by nepřišel přinejmenším v dalších třech stech letech - a kdyby přece jen přišel, krev Dragonů by prýštila jako víno. Naposledy, kdy stál Lord Dragonů tvář v tvář vážnému protestu, přišla celá jedna třetina hlavních rodin Dragonů -

těch, kteří stáli po boku jeho protivníka - za trest o život. Ti, kteří mu byli věrni a přežili, si proto vychutnávali mnoho let volného množení.

Myšlenka na to všechno a na hrozivou energii Dragonů d'Vashtiho znepokojovala. Někdy v budoucnu by ambice Dragonů mohly vzrůst ještě víc. Moktarští Dragoni by potom lehce rozdrtili mnohem slabší Upíry. Oba dva rody si toho byly dobře vědomy a jejich spojení bylo napjaté. Hrozba zůstala nevyslovena, ale pomyšlení na tu primitivní sílu namířenou proti upíří šlechtě nepřestávalo znepokojoval Nejvyšší rady Vládních úřadů Phaestorů. Žádný Upír ještě nepřemýšlel o tom, jak by se proti takové možnosti bránil - snad kromě nepřetržitého udržování současného stavu vzájemných výhod. Tyto dva rody by prostě musely dál sdílet přežralé jablko své Říše.

Po boku Lorda Dragonů stál Lord Drydel, Princ-manžel. Drydel najednou pohlédl vzhůru a povšiml si d'Vashtiho hloubavého zájmu. Pobaveně se usmál, což mohlo znamenat cokoli. D'Vashti Princovi opětoval jeho pohled mírným přikývnutím a neprůhledným úsměvem. Oba dva se navzájem dlouze dívali jeden druhému do očí. Potom d'Vashti záměrně apaticky sklouzl pohledem na stranu směrem k řadě pěkných pážat. Rád by věděl, kolik z nich už Lord Drydel svedl. Pravděpodobně přinejmenším tolik, kolik d'Vashti sám.

Říkalo se, že Princ si stále držel jedinečný soukromý harém, což by byla, v případě, že je to pravda, nebezpečná chyba. Kdyby mohl, d'Vashti alespoň najít svědka nebo jenom ušpiněné prostěradlo - i ten sebemenší důkaz by se hodil pro jeho zničující záměr. Pak by mohl tajně, aby se neprozradil, doručit tento usvědčující důkaz Drydelova přestupku do rukou Lady. To by v každém případě znamenalo konec Princova kralování. Žádná Lady neměla nikdy námitky proti soukromým harémům. Mocní vůdci často potřebovali nějaký ventil, s jehož pomocí mohli rozptýlit svou nesmírnou potřebu páření. Tradice osobních harémů sahala do historie staré jako sám rod Phaestorů, ovšem tato tradice

nezahrnovala chťiče šlechtických chotí a každá Lady by byla uražena, kdyby se její vyvolený válel v posteli s pubertální hračkou místo toho, aby ukojil její vlastní žádostivost. Sžíravě vášně jakékoli Lady musí mít vždy přednost. D'Vashti zvažoval další možnosti. Měl stále ještě rád svého předpokládaného protivníka. Kdysi obdivoval celý ten houf různolících phaestorských chlapců, tlustoučkých, nahých a buclatých, chutných mládětek, ale teď ho přitahoval hlavně ten nejchytřejší z těch, co zbyli, sám mladistvý Drydel. To se stalo už dávno před Ladyiným netolerantním výběrem. Ačkoli dvoření samce samci nikdy nedospělo k onomu vášnivému konci, d'Vashti po tom stále dychtivě toužil. Věděl, že Drydel také. D'Vashti odhadl Drydela před jeho korunováním i po něm. Věděl moc dobře, že Drydel ho mohl stejně jednoduše zavraždit jako ho dostat do postele -- to záleželo pouze na pohnutkách v dané chvíli. Dilema, o kterém d'Vashti přemýšlel, ho rozkošně sužovalo. Jak zjistit, který z Drydelových chťičů v daném okamžiku převažoval? Myšlenka miliskování se s Drydelem ho trýznila. Co by z toho mohl získat? A jaké výhody z toho mohou plynout pro Drydela? Určitě se nemohl svěřit se svým chťičem vlastnímu mentorovi, šlechtickému Prefektovi Zarru Khallaninovi. Růžový a svítivý Khallanin se tyčil vedle něho jako ukázka elegance v síle, kterou mohli všichni vidět a obdivovat. Jaké podivné dilema pro oba dva, pomyslel si d'Vashti. Jaká pozoruhodná chvíle v této hře! Oba, on i Drydel, stáli přibití k podlaze silou svých vlastních tužeb a svých mentorů, které by si teď nejraději navzájem vyměnili. Přínejmenším to tak d'Vashti vnímal. Rád by věděl, zda chybil ve svých domněnkách o Princi-manželovi a jeho úmyslech. Nevěděl. A nevěděl ani, jak to bezpečně zjistit. Riziko bylo stále obrovské. D'Vashti potřásl hlavou, jako kdyby chtěl své myšlenky odehnat. Nebránil se tomu. Přes celou místnost k němu Lord Drydel poslal svůj oslnující úsměv. Znamenala to něco víc než pouhý pozdrav - pozvání nebo výzvu? D'Vashti v duchu zamručel. Z toho nebezpečí a půvabu se určitě zblázní. Historicky byli Phaestori navrženi jako lidé vytvoření podle modelu vosy - hmyzí způsob život superponovaný na tělesnou schránku savce. Bezbožní, sobečtí, mechaničtí a hladoví Phaestori jsou necitelní a nemilosrdní. Žerou, páří se, zabíjejí a umírají. I když jsou vyzbrojeni lidskou inteligencí, chybí jim stále i ty nejmenší lidské pohnutky. Místo toho používají jeden proti druhému k vynalézání intrik svou úskočností. Manipulují, plánují, podvádí, lžou, jsou vypočítaví a ďábelsky týrají své nepřátele i spojence. Posedlí svou příšernou chutí po krvi a moci, musí mít Upíři vše pod dohledem. Snaží se využít každou okolnost ke svému vlastnímu zisku. Jejich chťič je řízen tím, čím je řízena noční můra - svými feromony. V obou případech probíhá stejný proces. Zvažte:

Protože samice Upíra může snést tisíce oplodněných vajíček po jediném páření, hodnota života, i když se jedná o vlastní děti, nemá u Phaestorů velkou cenu. Životy ostatních druhů pro ně mají hodnotu ještě menší. Otroci a dobytek se prostě nepočítají. Upír žije pouze pro udržení svého rodu, protože jenom rod může být zdrojem jeho autority, bohatství a moci. Upír udělá pro pokrok svého rodu cokoli.

Dále, protože z většiny vajec se líhnou samci a pouze z několika samice, struktura phaestorické kultury je úmyslně vybudována na tomto strašlivém nepoměru. Bojovnícké skupiny mají převahu. Bouřlivé souboje, rituální vraždy, krvavé oběti, nesmyslné zabíjení, vášnivá homosexualita, bezuzdný kanibalismus, gangy hledající vzrušení, všeobecná hysterie, násilnické skupiny, zuřivé požírání, horečné páření, nespoutané násilí všeho druhu - mezi mladými Upíry se běžně vyskytuje každá odpudivá forma divočství. Dospělosti se dožívá jenom malé procento phaestorských samců, ale tato nepřítomná nerovnováha stále přetrvává.

Dokonce i ve srovnání s Upírem měl Lord Drydel ohromující vzezření. Postavou výjimečně vysoký a štíhlý se bledozářivě zlatý Lord třeptil ve své andělské póze. Pohyboval se s půvabem a lehkostí tanečníka a jeho hlas byl tak měkký a něžný, že diváci ho přirovnávali k překrásnému přízraku, k nějakému druhu ducha. Tuto představu jenom potvrzovaly Drydelovy perfektní způsoby. Jeho křehkost vskutku hraničila se zženštilostí.

Lord měl vystouplé, výrazné lícní kosti a malá, lehce vyšpulená ústa, společný znak všech Phaestorů, jež by ostatním dával ostrý, zlý, téměř krysí výraz, ale Drydelovi dodával zahloubaný, přemýšlivý výraz, který doplňovala zarážející jasnost jeho vzhledu. Jeho rty se zdály být příliš červené v porovnání s jeho třeptivou kůží, jeho oči příliš široké a jasné a jeho vlasy příliš stříbřitě zářily. Zdánlivý půvab jeho rysů vůbec neodpovídal jeho prohnatosti a vychytralosti. Jeho výjimečné vzezření mu dobře sloužilo k užitečnému odvedení pozornosti. Využíval toho šikovně ve svůj prospěch a mátl tím ty, kteří si toho nebyli vědomi.

Důsledkem toho je, že pouze malé procento samců má příležitost se pářit. V obrovské soutěživosti o třeba i neoficiální upíří samici spousta samců vyčerpá své dovednosti. Důsledkem vyčerpávajícího soupeření mezi Šlechtou je nezkrtná divokost.

Phaestorická společnost je proto přirozeně matriarchální a na nejsilnější pozicích jsou nejstarší a neplodnější samice. Jestliže se vyskytne nesoulad mezi věkem a plodností, moc téměř vždy přechází na samici, která porodila nejvíce potomků, protože ta má největší armádu. Mladí Phaestori nejsou citově vázáni ani k jednomu z rodičů. Místo toho jsou chemicky vázáni k nositelům specifických, geneticky propojených feromonů. Důsledkem toho je, že každé individuum je silně svázáno se svým rodem a tato věrnost může být zlomena pouze chemickým zmatkem. Tahle chemická vazba se automaticky přenáší na každé individuum, které je nositelem příbuzné genetické směsi. Čím je tato směs bližší, tím je tato vazba silnější. Identita dítěte Phaestorů je dána propojením s jeho sourozenci a matkou. Mladí Phaestori se proto stávají pěšáky v nevyhlášených válkách svých matek, babiček a starších předků.

Upír může mít spojence, ale nebude mít nikdy přátele. Pach rodu řídí každý upíří čin a žádný jiný motiv nemá šanci. Upíři jako druh nemají žádného Boha, pouze sama sebe. Nevidí dál a nemají vyšší cíle než je jejich vlastní všezahrnující hlad.

Drydel byl obdařen záhadnou přitažlivostí, která nebyla pouhou krásou a znervózňovala i jeho vlastní druh. Za jeho vodnatýma modrýma očima se skrývala záhada, něco tak zlého a nevyzpytatelného jako sama Lady Zillabar. Někde v

hloubce této skvělé hádanky ležel pramen jeho kouzla.

Někteří ho podezírali, že za tma očima se skrývá nejčistší podstata upířího hladu, hladu tak intenzivního, že by se živil i upířím masem. Pokud by to byla pravda, pak by to vysvětlovalo vše. Ostatní Upíři, kteří nebyli zvyklí na upířím ocenění vyššího druhu dravce, se mohli pouze podřídit jeho kruté moci.

Sama Lady Zillabar se stala obětí Drydelova dobře známého kouzla při jejich prvním setkání. Vábena zpočátku pouze jeho krásou brzy zjistila, že je to také jeho chytrost a hlavně jeho vychytralý způsob graciézního zacházení s mocí, co ji k němu přitahuje. Nakonec si ho, po dlouhém a opatrném rozhodování, vybrala za Prince-manžela.

Jako Zillabařina oblíbená hračka si Lord Drydel užíval její neomezené náklonnosti, dokud mohl. Prostudoval si Zillabařinu historii. Věděl dobře, že se ho může snadno nabažit. Drydel se snažil, aby byly jeho intriky na patřičném místě dříve, než se tak stane. Byl natolik chytrý, že svoje ambice a

domýšlivost skrýval. Drydel věděl o tom, co se povídá. Věděl, jak to začalo, ale zpočátku se příliš nestaral o důkazy, které by ho mohly usvědčit. Dráždívali chlapci už dávno nakrmili své bratry. Lord Drydel nijak nerozumně neriskoval. Sloužil Lady oddaně a s nadšením, ale také s velkou obezřetností. Vůbec nic mu nevytýkala a ani nekritizovala žádný jeho čin.

Podle d'Vashtiho by se na to Lord Drydel, ačkoli stále využíval výhody Ladyiny náklonnosti, raději neměl spoléhat. Zatímco Lady stále ještě shledávala d'Vashtiho chování špatným a arogantním, pouhou náhradou Khallaninovy senilní nemotornosti, Drydel neočekával, že Lady svůj názor nezmění. U Zillabar touha často odrážela jednotlivé výkyvy politiky a síly a pod Khallaninovým opatrovnictvím d'Vashtiho panovnická moc na Thoska-Roole rostla. Dokonce ani Zillabar se neodvážila příliš urážet jeho chování.

Pokud jde o sebe, Drydel nesdílel Ladyino pohrdání. Naopak shledal d'Vashtiho nemilosrdnou krutost přitažlivou. To, že d'Vashti budil odpor svými nebezpečnými ambicemi, ho dělalo ještě zajímavějším. Kdyby si d'Vashti stále upevňoval svou autoritu, kdo ví, co by se stalo - hlavně kdyby Khallanin zmizel z politické rovnice. Posbíral by pro sebe d'Vashti všechny ty podíly? Nebo by se roztrousily jako semínka ve větru? Kolik jich přistane v jeho zahradě? Nebo v Ladyině? Tahle situace měla v sobě obrovský potenciál - a i Drydel měl své plány.

Kdyby se Lady svého chotě nabažila, zemřel by náhle za podivných okolností. A pokud by se do její přízně snažil vetřít jiný nápadník, je téměř jisté, že by Prince-manžela potkala nešťastná a nevysvětlitelná náhoda.

Přesto ale boj o Ladyinu přízeň pokračuje dál a dál. Vysvětlení leží jinde než v pouhé síle feromonů. Každý upíř samec věří, že právě on je ten, který by se mohl vymykat průměru.

Konečně pozvedli říšští poslové své trubky a zatroubili ty dlouho očekávané tóny. Všichni přítomní pohlédli v netrpělivém očekávání nahoru. Na vrcholku schodů se majestátně otevřely obrovské tmavé dveře a odhalily bílou světelnou záři.

Poslové teď začali troubit s ještě větším nadšením. Ze záře za dveřmi se vynořilo pyšně seřazené procesí lesknoucích se ještěřů - vojáků. Byli oblečeni do černošarlatových uniforem rodu Zashti a na vysokých zástavách nesli barvy svých rodů. Všichni měli křiklavé zdobení a válečné malby podle výšky svého postavení. Jak sestupovali, první pár Dragonů se vždy oddělil a zaujal slavnostní postavení po stranách schodů. Tak vytvořili špalír pro procesí Lady Zillabar.

Za nimi přišla osobní družina Lady Zillabar, Kapitán Naye-Ninneya a skupina šesti osobních Dragonů. Mnohem obrovitější než bojovní ještěři brutálnějšího a nebezpečnějšího zjevu - scházeli důležitě dolů po schodech. Dole se rozptýlili a čekali.

Poslové na chvíli přestali - ticho bylo nabito horlivým očekáváním - a potom hrdě zahráli „Nástupní pochod Zashti“. Halasné tóny triumfálně naplnily síň, a jak se odrážely po stěnách, objevila se Lady Zillabar... Vypadala droboučká v té záplavě světla. Počkala na potlesk a potom začala majestátně sestupovat k podlaze ochozu.

Lady se zdála rozváznost absurdní, a proto se v této rozhodující chvíli snažila na všechny přítomné zapůsobit svým zjevem. Měla na sobě světélkující záři mihotavé diamantové mlhy a oslnivých křišťálových střípků. Blýskala se, oslňovala a oslepovala všemi barvami a zároveň vůbec žádnou barvou. Lady Zillabar tam stála jako nadpozemské zjevení utkané pouze ze světla. Člověk na ni nemohl pohlédnout ani slušně odvrátit zrak.

D'Vashti mhouřil oči a mrkal. Musel si je clonit, protože ho bolestivě pálily. Viděl jen rozmazané šmouhy. Lady na ně znovu vyžrála, na něj i na Lorda Khallanina. Zatlačila do pozadí Prefekta v jeho vlastním paláci. Bouřlivý aplaus hřměl kolem něj. Hlasitěji a hlasitěji, víc a víc burácel v jeho uších jako Ladyina výtky. Divoké tleskání neustávalo. Pohlédl na mentora stojícího po svém boku a ani nebyl překvapen, že Lord Khallanin tleskal stejně nadšeně jako ostatní. Ať už se v jeho vnitřním obličejí zračily jakékoli pocity, na jeho vnějším bylo vidět pouze potěšení. Nebyla to náhoda, že Prefekt ještě žil.

D'Vashti musel ocenit Ladyin styl, její elegantní taktiku. Nikdy o tom neřekne ani slovo - nemusí. Místo toho s ním bude jednat s vybranou zdvořilostí, zatímco on se propadá hanbou a vztekem.

Přistoupila k nim. Oba dva, Lord Zarr Khallanin a Kernel Sleestak d'Vashti, před ní poklekli, sklonili hlavy a rozložili své paže na znamení úcty. Lady je nechala v tomto postoji dlouhou, nepříjemnou chvíli, mnohem delší, než je obvyklé, a chladně je pozorovala. Klečeli trapně dlouho. Chtěla tak připomenout Lordu Khallaninovi a zvláště d'Vashtimu, kdo tu má stále moc. D'Vashtimu se

zdálo, jako by zaslechl za zády tlumený smích. Začervenal se zlostí. Později si projde záznamy a zjistí, komu připadalo jeho veřejné ponížení tak zábavné, a ukáže dotyčnému ten správný humor. Konečně Lady přikývnutím uznala jejich oddanost a pokynula jim, aby vstali.

Lorda Khallanina obdařila svým nejpůsobivějším úsměvem. Nečinila ho zodpovědným za své potíže. Na to byla příliš

chytrá. Dovolila mu, aby jí políbil ruku, a řekla s hrdelním bzukotem: „Vaše služby mě nikdy nezklamaly.“ Pak se obrátila k d'Vashtimu. Její oči ho tvrdě zkoumaly. „Zapamatujte si,“ řekla potichu, aby to neslyšel nikdo jiný, „že laskavost si musíte nejdříve předplatit svými službami.“

Kernel d'Vashti zahnal první myšlenku, která ho napadla. Místo toho úsečně sklonil hlavu ve společensky správném příkývnutí vyjadřujícím vděčnost. „Děkuji vám za vaši moudrou připomínku, Lady Zillabar. Jako vždy je to pro mne poučení.“ Rozpřáhl svou náruč, aby pojal ten bolestivě jasný a třpytivý závoj, který ji obklopoval. Brzy začne slzet. Když si kapesníkem osuší oči, lidé si toho všimnou. Pokud to neudělá, stejně si toho všimnou. Prohnaná čarodějnice. „Děkuji za připomenutí.“ Zillabar se odzbrojeně usmála. Podívala se na Khallanina a řekla: „Pojďte, ukončíme tento nudný ceremoniál a všichni si půjdeme někam sednout a popovídat si.“ Podala ruku Lordu Khallaninovi a táhla ho za sebou. Najednou se zastavila, jako kdyby si na něco vzpomněla, otočila se a položila svou ruku přes d'Vashtiovo rameno. Ta ruka byla chladná a nepříjemná jako tělo hada. Lady se sladce usmála. „Pojďte s námi, prosím. Mám vám oběma tolik co říci.“

D'Vashti znovu uhlazeně a formálně sklonil hlavu. „Rád přijímám, moje Lady.“

„Jak milé, že to říkáte.“

KRÁLOVSTVÍ NADBYTKU

Vypadalo to, že se Noční pavilon vznáší vysoko nad vzdálenými, do červena rozpálenými písečnými dunami. Síně lemovaly do výše se tyčící panely z obsidiánu, posetého skvrnami ve tvaru kosočtverců. Vysoká okna poskytovala výhled na vzdálenou pustou krajinu v hloubce pod nimi. Na horizontu měkce zářila světla rozsedlinového města. Záře vycházejícího Božího oka začala právě osvětlovat tenhle kraj světa. Tímto pokojným, ale skličujícím výjevem se mohly skutečně pokochat pouze oči Upíra.

Lady Zillabar dlouze obdivovala tu krásu a přitom jí hlavou běhaly různé myšlenky. Chtěla, aby se ti ostatní pěkně dlouho dusili ve své vlastní úzkosti, ale v této chvíli neměla dostatek trpělivosti.

Stále v sobě zadržovala příliš mnoho hněvu a nespokojenosti. Musela to ze sebe teď hned dostat ven. I když už strávila nějakou dobu v čase snění, věděla, že byla stále ještě příliš snadno podrážditelná. Bude muset tuto schůzku zkrátit.

Náhle se obrátila ke Khallaninovi, d'Vashtimu, Drydelovi a Lordovi Dragonů. „Zdá se, že Časovazač na Burihatinu je mrtvý. Alespoň to tvrdí mé zdroje. Naneštěstí se tato smrt nepříhodila za okolností, které by napomáhaly našim cílům. Jeho páska ještě nebyla nalezena. Úředníci, kteří ji dostali za úkol najít a přinést, selhali - zemřeli.“ Středavě se dívala na každého z nich. Její bodavý pohled je zasahoval jednoho po druhém. „Doufám, že vy mi přinášíte lepší zprávy...?“

Lord Dragonů nereagoval. Schválně zívnu. Věděl dobře, že ho Lady nikdy neohroží. Neměla dost síly ho ranit. Nepřítomně si prohlížel jeden ze svých ocelových drápů. Drydel, stojící vedle něj, mlčky vyčkával. Ani Lord Khallanin nepromluvil.

D'Vashtiovo vnější i vnitřní tvář byla netečná. Nikdy by neprojevil sebemenší slabost. Nikdy by nic dobrovolně neudělal. Odevzdaně čekal a nechal Lady, aby vedla diskusi. Tímto způsobem ji vlastně kontrolovat, nechal ji, aby si prosadila svou. Lady Zillabar přistoupila ke světélkující pohovce a vznešeně se usadila do její prchavé záře. Nedalo se na ni pohlédnout. Lord Drydel se postavil za ní jako ochránce a Manžel. Vzhledla letmo k němu, pak pohlédla přes celou místnost na d'Vashtiova, a jen tak zběžně prohodila: „Věřím, že jste se řádně postarali o mé plavidlo. Jak si vzpomínám...“ Nechala svá slova doznít v hrozivém tichu.

D'Vashti jí opětovně svůj chladný úsměv se stejně zdvořilým výrazem ve tváři. Ignoroval její lehkou narážku. Neměl v úmyslu narušit práci na jejím mohutném vojenském křižníku. Dovolil si pouze několik odůvodnitelných opoždění, která stačila k tomu, aby těch několik nutných modifikací pro její

výpravu na Burihatin nebylo dokončeno včas. Jistý počet důležitých náhradních modulů záhadně zmizel. Personál, který je měl včas instalovat, už byl přefazen na jiné práce. D'Vashtiovo záměrem bylo alespoň přechodně mařit některé Ladyiny cíle. Tím, že oddálil její odlet na Thoska-Roole, měl dost času na provedení svých vlastních machinací. Jeho plány mu už skoro vyšly.

Kdyby bývaly byly jeho pokusy nepřekazily Ladyiny záměry, prostředky, které měla na své admirálské lodi, by určitě posloužily jejímu úsilí na Burihatinu. Místo toho byly teď její plány vážně narušeny. Podle původního plánu by bývala měla pravomoc s pomocí svého osobního doprovodu prosadit svá přání na měsících obrovského světa prstenců, ale protože je nebyla schopna přepravit na své osobní vojenské lodi, zůstala napospas lokálním úřadům na Burihatinu. D'Vashti byl přesvědčen, že právě to jí zkomplikovalo celý její záměr.

D'Vashti předpokládal, že si to uvědomí. Očekával, že zruší nebo alespoň oddálí svou cestu. Místo toho však Lady tajně změnila své plány, zajistila si pro transport jiná, menší plavidla a unikla do mezihvězdné temnoty. Zvolila si diskretnost, a jak d'Vashti správně předpověděl, nevyšlo jí to.

Teď se vrátila zpět s odplatou.

Lady o jeho aktivitě za svými zády věděla a nenáviděla ho za to. Ptal se sám sebe: Opravdu mě tolik nenávidí? Vashti se zatvářil co nejzdvořileji. Tak se tvářil vždycky, když se přetvařoval. „Můžete být klidná, Lady Zillabar. Předešlé skutečnosti již neplatí. Viníky jsme potrestali. Těm, kterým se nepodařilo dodržovat normy, které vyžadujete, byla odebrána čest pracovat ve vašem Vesmírném přístavu. Pokud budu mít já tu čest být za to zodpovědný, už se nikdy nebudete muset ponížít a hledat nové prostředky pro uskutečnění svých tužeb.“ Drydel, stojící za Lady, se při této dvojsmyslné poznámce zamračil. D'Vashti jen tak mimochodem poznamenal: „Vaše plavidlo je připravené vás dopravit až do nejzazších koutů Hvězdokupy, a když si to budete přát, i za její hranice.“

„... jakým způsobem jste vlastně potrestal viníky?“ zeptala se Lady s nezájmem.

„Pochutnali si na nich Dragoni,“ odpověděl d'Vashti. „Trest se jim nesmírně líbil.“

„To si umím představit.“

Lord Dragonů si hlasitě odříhl. Ani Lady Zillabar, ani Lord Drydel a ani Kernel d'Vashti nereagovali na jeho poznámku. Zdálo se, že Lord Khallanin usnul, ale d'Vashti by dal krk za to, že nespí.

Lady nepřestávala zírat na soupeře svého manžela. Rozuměla podtextu všech událostí mnohem lépe než jejich účastníci. Téměř mimovolně přejížděla nehty nahoru a dolů mezi svými řadry. Přesně jak předpokládala, přitáhla d'Vashtiho pohled. V duchu se usmála. Tohoto muže by mohla ovládnout, ale nebyl hoden ničeho jiného než jejího opovržení. Úmyslně se dál hladila. Chtěla vydráždit jeho chťič až do úplné ztráty sebeovládání... a potom ho potrestat. Svým trestem, sexuální nepřičetností a odmítnutím, by mu zasadila tu nejbolestivější ránu.

D'Vashtiho oči sledovaly pohyby jejích prstů. Jeho reakce však nebyla taková, jakou Lady očekávala. Už před tímto setkáním si vzal zvlášť účinný uklidňující prostředek. Ať jen Lady přemýšlí nad svou neschopností ho vzrušit. Bude pro ni ještě záhadnějším a možná i přitažlivějším.

Lord Khallanin najednou ztratil zájem o tento příliv a odliv informací a pokývl prstem na kohosi neviditelného. Zpoza závěsu vyšla vosa-služebnice, tlačíc před sebou stříbrný vozík s úzkými sklenkami na víno a karafou s růžovou pěnivou kapalinou. „Máte chuť na nějaké občerstvení, drahá Lady?“

Zillabar ignorovala otázku a stále upírala svůj zrak na d'Vashtiho.

Její oči se zúžily podezřením. Okamžitě pochopila. D'Vashti se proti jejím sexuálním feromonům obrnil. Tím vyjádřil nejen svou snahu o nezávislost, ale také ji do jisté míry urazil. Naznačil tím totiž, že by nebyl ochoten se s ní pářit, i kdyby se naskytla příležitost. Lady pokládala toto lehké napětí za velice nebezpečnou hru. D'Vashti však dobře věděl, že ji toto nebezpečí dráždilo.

Drydel si toho už také všiml. Něžně jí položil svou ruku přes rameno. Pohlédla dozadu a její oči mu poděkovaly. Lehce mu zaťala drápy do hřbetu ruky. Toto gesto mělo dvojí význam. Vyjádřila tím svou moc nad jeho pocity a zároveň ho tím kárala za jeho impulsivnost. Přestože se tam, kde se její nehty zaryly do kůže, objevily praménky krve, Drydel svou ruku z jejího ramene nesundal.

D'Vashti přemýšlel, zda si náhodou nenapustila nehty nějakou jedovatou látkou. Už brzy přijde den, a tím si byl jist, kdy se Drydela nabaží. Drydel si to neuvědomí až do okamžiku, kdy křeč sevře jeho hrdlo naposledy.

Navzájem se mlčky pozorovali, zatímco vosa-služebnice nalila víno do pohárů. Obešla všechny s vozíkem, aby si každý mohl vybrat svůj pohár. Lord Dragonů ji odehnal pohybem ruky. Ostatní čtyři Upíři si posloužili.

„Připijeme si?“ nabídl d'Vashti Lady.

„A na co?“ zeptala se ledově Lady.

A tady udělal d'Vashti chybu. Měl už to nechat plavat. Místo toho trochu poodkryl svou ctižádost a řekl: „Na zásluhy služebníků Lorda Khallanina? Jsem si jist, že jste s jejich výkonem spokojena, nemám pravdu?“

„S výkonem vašich sluhů...?“ předstírala, že přemýšlí. „Konání sluhů je vždy obrazem konání jejich pána, Kernele d'Vashti. Nesouhlasíte se mnou?“ Její hlas nabyl kovového odstínu.

D'Vashti přikývl. „Máte jako vždy pravdu.“

„Ano, děkuji,“ řekla. „V tomto případě bych však spíš použila slovo adekvátní. To by více odpovídalo výkonu vašeho pána a jeho služebníků.“

D'Vashti si uvědomil svou chybu příliš pozdě. Dal Lady příležitost, aby potrestala jeho i Lorda před obyčejnou vosou! Proč to radši neroztroubila do celého světa? Zvednul hlavu na protest proti tomu mistrovsky vedenému útoku, ale neřekl nic a ztuhle čekal na její další slova.

Lady Zillabar položila netknuté víno na stolek. „Už jste zjistili, kde se nachází ten Časovazač Thoska-Roole?“ Obrátila se na Lorda Khallanina.

Prefekt si usrkl vína. Tvářil se, jako by se ho to netýkalo. Už předtím ignoroval Ladyinu narážku. Co jiného mohl dělat? S klidem přijal její planoucí pohled. „Práce pokračují. Tato úloha je velice komplikovaná.“

„Ve vaší odpovědi slyším nejistotu,“ odpověděla Lady.

D'Vashti položil vedle sebe nedotčený pohár. Zvýšil hlas. „Zadrželi jsme několik historiků. Neuplyne mnoho dní a dostaneme i Časovazače.“

„Óó?“ pozvedla Lady skepticky obočí. „A kde se ve vás bere ta jistota?“ Oba dva se na sebe s Lordem Drydelem pobaveně usmáli. Drydelovy oči se zableskly nejenom veselostí, ale také náznakem nestoudného chťiče. Ale na koho? Všimla si toho také Zillabar? D'Vashti by rád věděl, co tím vlastně Drydel sleduje.

Podrážděně tu myšlenku zapudil a vrátil se zpět k Ladyině otázce. „Vytvořili jsme síť absolutní ochrany.. Věřím, že jste se s ní setkala při svém příchodu. Armáda našich nejmocnějších spojenců-“ Tady d'Vashti lehce pokynul Lordovi Dragonů. Lord všech černých a krásných věcí pouze souhlasně zabručel. D'Vashti pokračoval: „-odvedla skvělou práci tím, že získala celkovou kontrolu nad planetou. Všechna přistání a odlety jsou pod jejich kontrolou. A navíc jsme schválili vysoké peněžní prémie. Jsem přesvědčen, že už nebudete čekat dlouho, má Lady.“

„Neměla bych čekat vůbec,“ řekla a vztekale vstala. D'Vashti očekával přímou konfrontaci, ale místo toho se Lady obrátila rovnou k nejvyššímu zákonu této země, k Prefektovi Thoska-Roole. „Očekávala jsem, že to budete právě vy, kdo by už teď měl mít ve svém zasetí toho prokletého Časovazače, Lorde Khallanine. Měli jste na to času víc než dost. Jenom mrháte mémi prostředky!“

Právě v tom okamžiku d'Vashti pochopil Ladyiny záměry. Věděla, že to byly činy d'Vashtiho, které je všechny přivedly do této situace, ale místo aby přímo napadla d'Vashtiho, snažila se zničit jeho ochránce a ponechat pravého architekta tohoto plánu bezbranného, poníženého a bezmocného. D'Vashti si s hrůzou uvědomil, že když se odvážila zaútočit na Prefekta takhle přímo, musela pokročit ve svých cílech mnohem dál, než bylo podle něj možné. D'Vashti osobně

považoval Ladyiny cíle za nereálné a nedosažitelné. Teď by rád věděl, co dalšího uskutečnila na Burihatinu. Lord Khallanin nechtěl, aby se její hněv přenesl i na něj. Promluvil klidně a rozhodně: „Většinu planety Thoska-Roole pokrývá divoká příroda. Mohli jsme prozkoumat každý čtvereční metr, ale myslel jsem si, že by vás více potěšilo rozumnější využití našich prostředků.“

„Stejně to asi budete muset udělat, protože bez Časovazačovy pásky nemůžeme pokračovat. Promarnili jste drahocenný čas.“

D'Vashti strnul. V jejích slovech zněla hrozba. Lord Khallanin se však nenechal vyvést z míry. „Náš čas ještě nevypršel,“ chladně podotkl. Lady ztuhla.

D'Vashti musel tuto hádku přerušit. Musel udělat něco, co by odvrátilo Ladyino rozhořčení. Rychle se připojil s další myšlenkou: „Kdybychom začali provádět kořistnické operace, které navrhuje vy,

má Lady, mohli bychom na tomto světě znova vyvolat povstání. A dovolím si vám připomenout, že jsme obyvatelstvo pacifikovali teprve nedávno.

„My -?“ opakovala Lady Zillabar s pohrdáním. „Nepamatuji se, že bych viděla vaši letku Záškodníků bojovat za pořádek a klid na Thoska-Roole. Pokud se dobře pamatují, ve dnech nejtěžších bojů jste dokonce ještě ani neoznámil, zda ji vůbec vyšlete. Takže jestli se dobře pamatují, byli jsme to my, kdo pacifikovali tento svět, ne vy. Řekněte mi, Kernele d'Vashti, mylím se, nebo ne?“

D'Vashti se velkomyslně usmál. „Má Lady, myslel jsem si, že dohlédnete mnohem dál než pouze na tento svět. Když jsem říkal slovo my, myslel jsem tím všechnu paletetickou šlechtu bez ohledu na původ nebo druh.“ Při posledních slovech kývl na Lorda Dragonů. „Naším cílem je něco víc než pouhé vlastnictví nemovitosti. Nicméně můj problém tu stále je. Obyvatelé tohoto světa k nám stále ještě cítí odpor. Když na ně budeme příliš tvrdí, nebudou brát vůbec ohledy na třídy, terčem budeme my všichni.

Ovšemže bychom znova vyhráli, ale kdo z nás by chtěl, aby se to znova opakovalo? Byly by s tím obrovské výdaje a nikomu z nás by to nepřineslo žádný zisk. Dokonce i kdybychom zvítězili, měli bychom méně než předtím. Účet za opravy by byl dost vysoký na to, aby utlumil ekonomický růst na celou dekádu. Tahle planeta se ještě nevzpamatovala z předcházející války. Lidé v sobě mají stále ještě jizvy. Nebo jste snad zapomněla na to množství vašich lidí, kteří zahynuli předtím, než jste vy a vaši moktarští spojenci tady dosáhli alespoň slabé kontroly? Se vši úctou k vám, moje Lady, vy potřebujete autoritu, kterou tady představuji já a moje oddíly.“

„Pamatují se dobře na události povstání. Lépe než vy, d'Vashti.

Nemusíte mi to připomínat.“ Lady na něj upřela mrazivý pohled. „Za každou válku musíme zaplatit. My sami - Phaestori - se ve válce s dravci staneme tou cenou.“

„Oceňuji tuto lekci z dějepisu, má Lady,“ odpověděl na to d'Vashti květnatým, širokým gestem, které vyjadřovalo poklonu, respekt i sarkasmus. Jeho oči se setkaly s jejími. „Ale jestliže musím já se svými veliteli jít za vás - nebo za kohokoli - bojovat, chceme útočit, ne se bránit.“

D'Vashtiho troufalost Zillabar zarazila. Jak si může dovolit ji kárat!

V duchu vřela. Nepředpokládala, že její protivník má tak neohebnou páteř. Možná si v její nepřítomnosti získal u Lordů Phaestorů větší vliv, než si dovedla představit. Musela by zjistit, s kým se naposledy d'Vashti válel v posteli. Navenek zůstala klidná. „Chcete mi ještě něco říci?“ zeptala se nevzrušeně.

D'Vashti hledal očima podporu u svého mentora. Khallanin ho pozoroval zvláštním pohledem, jako by ho nikdy předtím neviděl. D'Vashti si uvědomil, že Khallanin nemá nejmenší úmysl ho v této diskusi podpořit. Nejradši by jej nechal samotného, aby si mohla Lady vylít svůj prudký hněv jen na něm. D'Vashti se klidně a s respektem Lady Zillabar poklonil. Věděl, jak to udělat, aby Dragon skákal, jak on píská. A on zase bude skákat.

„Mluvíím pouze sám za sebe, a ne za svého Lorda,“ začal d'Vashti, „ale vím, že my všichni, ve které věříte, jsme vykonali své úlohy tak, jak jste si přála. Udělali jsme všechno, co jste od nás žádala, a dokonce ještě víc. Planeta je prohledávána i v době našeho rozhovoru. Nežádáme od vás žádné poděkování a ani ho neočekáváme. Odměnou jsou nám samy naše služby.“

„Ano,“ souhlasila Lady. „V tom posledním máte pravdu. Ode mne se nedočkáte žádného poděkování. A také dohlédnu na kvalitu vašich služeb.“ Zdůraznila slovo vašich. „Teď můžete odejít.“ Propustila ho strohým pohybem ruky. „Chci si promluvit s vaším pánem o samotě.“

D'Vashti se poklonil. Zillabar ignorovala jeho poníženou poklonu. Svou pozornost už věnovala Lordu Drydelovi. Zatímco Lord Khallanin čekal strnule a mlčky, ti dva se tiše smáli nějakému žertíku.

D'Vashti odešel vzpřímeně bez jakékoli známky hněvu. Přepočítal se,

ale Lady také. Plně si uvědomovala hrozbu, kterou představoval pro její cíle. Prohlédla jeho taktiky a podařilo se jí zeslabit jejich účinek. Ani si neuvědomil, jak na tomto setkání špatně dopadl. Co když ho Lord Khallanin přinutí obětovat jeho život před samotnou Lady? Pochyboval, že to dojde až tak daleko, ale byl si také vědom toho, že by Khallanin neudělal nic pro jeho ochranu.

Na druhé straně se však dozvěděl něco velice důležitého. Ladyin neúspěch na Burihatinu mu napověděl, že i ona má své slabé stránky. Chtěl by zjistit jaké a využít jich. Jakmile to bude bezpečné, spojí se okamžitě se svými špióny.

D'Vashti pospíchal pryč s hlavou plnou myšlenek. Jeho kroky se odrážely v chodbě, zvoníce kovovým výsměchem.

NEPŘÁTELE

Lavina času před sebou smete vše. Jednotlivé okamžiky se řítí do zapomenutí, vyhlazující okamžitě každý předešlý okamžik, aby ten nový byl znovu vymazán tím dalším. Až když lavina překlene delší časový úsek, je možné vnímat

minulost. Dávné příhody začínají přesahovat rámec historie a stávají se legendami.

Například:

Před mnoha tisíci lety se lidská rasa rozšířila po celé Mléčné dráze. Tato rozsáhlá diaspora, přílivová vlna schopnosti vnímat, se odtrhla ze spirálovitého ramene a dala se cestou objevování, pátrání, kolonizace a osidlování všech míst, kde bylo možné žít. Lidské pluky se zaryly do půdy mnoha světů s novými slunci. Lidské děti se smály a skotačily pod cizími oblohami.

Expanzivní okruh lidstva pokryl postupně stovky, potom tisíce a nakonec nekonečný počet nových světů. Z nutnosti se zrodily nové velkolepé technologie. Nadešel zlatý věk svobody a volnosti. Lidstvo se rozrůstalo a těšilo se ze svého rozmachu.

A potom se, podle legendy, objevil první nepřítel. Objevil se nepozorovaně z hrobové temnoty.

První ze světů zanikl ve zmatku. Jeho obyvatelé si ani nestačili uvědomit, co to bylo za záhadnou sílu, která je obklopila. Bylo to nepochopitelné. Hladoví nepřátelé představovali formu života, která se vymykala běžnému chápání lidí.

O mnoho let později zmizel další svět, stále ještě hledaje příčinu zániku toho prvního. Obyvatelé třetího světa sice měli dostatek času a varování, ale stále málo pochopili. V průběhu dalších dekád byl zničen čtvrtý i pátý svět. Příznak smrti potom namířil svou dýku do srdce lidských světů. Sedmý svět zanikl také, ale v průběhu vyhlazování vydal svědectví o původci tohoto pustošení.

Záhadného nepřítele nebylo možné spatřit na obrazovkách. Jeho nepatrnou hmotnost nebylo možné zaregistrovat. Vznášel se jako obrovský nehmotný závoj z pavoučího hedvábí s rozlohou větší než průměrný hvězdný systém. Ti, kteří nakonec objevili a studovali tuto věc, nevěděli, zda ji mohou vůbec pokládat za živou, i když se jako živá chovala. Byla schopna pátrat, žít se, rozmnožovat se, a možná byla dokonce i smrtelná.

To nevěděl nikdo.

Hnán svým hladem, vyhledává tento nepřítel nejjasnější zdroj elektromagnetického záření. Tento druh radiace je společný pro technologie obydlených světů. Nepřítel se pohybuje prostorem jako oblak. Tlak fotonů, který působí na jeho obrovský, téměř bezhmotný povrch, mu poskytuje dostatečnou hybnost, potřebnou k pohybu mezi světy. Svůj směr mění tak, že se svinuje a rozvinuje jako plachta a naklání svou rovinu tak, aby zachytil a využil co nejvíce tlaku fotonů a mohl se pohybovat požadovaným směrem. Když nepřítel nalezne svět s jasným radiovým spektrem, začne se ovíjet kolem planety a pomalu ji svírá svým pláštěm.

Tato zkáza může trvat mnoho dní, týdnů i měsíců. Obloha tmavne, vzduch houstne a ona obrovská, téměř nehmotná blána nabývá stále větších rozměrů a pomalu pokrývá pouště, jezera, pohoří, lesy, moře, zasněžené vrcholky, sopky a města. Když se blána spojí v jeden souvislý plášť obepínající celou planetu, stává se drtivým, šedým a všepohlcujícím břemenem. Nepřítel požírá energii. Živí se teplem.

Když se nepřítel nakrmí, když je přesycen a zkonzumuje všechno teplo ze své oběti, začne se zvětšovat a odvíjet, miliardy jeho vrstev se začínají vznášet do větších výšek a nejvyšší nitky pláště se pomalu začínají rozplétat do prostoru. Co nejvíce se rozpíná, odvíjí a narovnává své okraje a nakonec se mimo dosah přitažlivosti rozprostře jako nekonečná hedvábná korona. Pramínek po pramínku sbírá zbytky své hmoty z dalšího mrtvého světa. Za sebou zanechává pustou a zčernalou kouli bez známek života. Když se roztáhne do svých plných, mnohem obrovitějších rozměrů, vrhá se znovu do temnoty. Plocha, kterou zabírá v prostoru, je teď mnohem větší než předtím.

Možná není živý, ale živí se.

ÚSTUP

O původu nepřátel existuje mnoho teorií. Někdo si myslí, že tito tvorové vznikli jako všemocná vojenská zbraň, která pokračuje ve svém ničení dlouho poté, co se její strůjci už obrátili v prach. Tito

nesmrtelní nepřátelé mají možná svůj původ mimo tuto galaxii. Někteří vědci tvrdí, že je sem dohnal hlad poté, co vyčerpali veškeré zdroje obživy v místě svého vzniku.

Ať už je pravda jakákoli, veškerá ochrana proti této pavučinové zkáze selhala.

První z nepřátel se po svém sedmém nasycení rozprostřel a rozdělil na dvě části. Jeho potomci se znovu dělili a množili po svém sedmém jídle. Tento proces se neustále opakoval. Nepřátelé se rozšiřovali pomalu, takže si nikdo neuvědomoval nebezpečí a nikdo je dlouho nebral vážně.

V průběhu tisíce Let však zaniklo více než tři tisíce osídlených světů a měsíců. Přestože se snažili, jak mohli, lidé nebyli schopni zastavit lahůdkové záření své techniky a radiové emise předcházejících generací prozradily jejich existenci nekonečným a všemi směry se šířícím svoláváním hladových nepřátel k obědu. První nepřítel nakonec zplodil sto třicet zhoubných, lovcích mraků. Hvězdné mapy jejich postupu zachycovaly rozšiřující se síť hrůzy, smrti a paniky.

Lidstvo své nepřátele sledovalo. Útočilo na ně.

Beznadějně.

Jak nepřítel pomalu zaplavoval celou galaxii, sleduje lidskou expanzi a niče jeden svět za druhým, lidstvo před ním prchalo. Nepřátelé nadělali ve světech exodu obrovskou paseku. Na několika zbylých netknutých světech rozhazovala tichá hrůza své síť, požírala, rostla a dělila se. Lidstvo nemohlo přežít budoucí tisíciletí.

Lidé neměli jinou šanci než se dát na „dlouhou cestu“. Velké lodě opustily tuto galaxii a rozletěly se všemi směry. Mnoho z nich uprchlo do Paletetické hvězdokupy, těsného shluku hvězd vznášejících se vysoko ve víru galaxie. Dokonce i pro ty největší a nejrychlejší lodě to byla dlouhá a obtížná cesta. Většina cestujících přečkala cestu v hibernaci, ale mnoho z nich nepřežilo.

Ti, kteří přežili, hledali, objevili, usadili se a budovali - a prohlásili: „Dejte nám místo, kde bychom se mohli usadit, a budeme mít znovu své hvězdy.“

Trvalo to tři tisíce let, než ti, kdo přežili, osídlili celou Hvězdokupu a začali znovu budovat to, co opustili a ztratili ve své rodné galaxii. Ještě dlouhý čas přicházely lodě s nejnovějšími zprávami o pokračujícím pustošení rostoucí skupiny nepřátel. Každá zpráva přinášela nové zoufalství a pesimismus.

Nakonec už lodě nepřicházely.

ZROZENÍ ŘÍŠE

A potom se v Hvězdokupě objevil první nepřítel.

Všechny zachvátila panika. Časovači sedmadvaceti světů se setkali na Konferenci a spojili své myšlenky. Schválili vytvoření Paletetické říše, aby měli pod dohledem obrovskou vojenskou organizaci. Každý ze světů Hvězdokupy by se měl podílet poměrným dílem na financování. Jediný cíl Říše: ochrana Hvězdokupy před nepřáteli.

Na Konferenci byl předložen odvážný plán. Nejlepší inženýři Hvězdokupy navrhnou a zkonstruují obrovský terč, vysílající radiové vlny, které přitáhnou nepřitele podobně jako technologie obývaného světa. Snad to bude nepřítel pokládat za obývaný měsíček, a až ho úplně obkličí a obalí, v srdci struktury bude vytvořena černá díra velikosti špendlíkové hlavičky. Celé zařízení potom zmizí v této singularitě, vtahující s sebou každý milimetr nepřitele.

Pro provedení tohoto plánu bylo na Konferenci schváleno vytvoření vojenské šlechty - Phaestorů - a také Moktarských Dragonů, sboru elitních jednotek, které by jim měly sloužit. Tyto dva druhy by měly být páteří vládních úřadů Říše. Podle potřeby vytvoří Říše také jiné lidské varianty. Ale Upíři a Dragoni budou sloužit jako mozky a svaly pro vyhledávání a ničení všech nepřátel.

V prvních sto letech existence Říše Phaestori objevili a zničili šest nepřátel. V dalších dvou stech letech objevili a zničili pouze jednoho malého nepřitele. A v dalších pěti stech letech už v Hvězdokupě neobjevili žádného.

Bez galvanické externí hrozby se upíří šlechta začala pomalu nudit. Světy, které podporovaly Říši, se začaly stavět proti vysokým nákladům potřebným na údržbu říšských letek. Vnitřní napětí rostlo. Zhroucení Říše bylo na obzoru.

Phaestori znepokojili. Rozhodli se konat, aby zabránili rozpadu Říše.

Téměř tisíc let po první Konferenci se šlechta Phaestorů prohlásila za oprávněnou vládnoucí třídu miliónů světů Hvězdokupy. Jednotlivé rodiny rozšířily svou pravomoc, aby nahradily instituce ve

světech, které obývaly. Pokud se vyskytly vzpoury, následovalo okamžité nastolení pořádku. Moktarští Dragoni si vynutili poslušnost podřízených šlechty.

Kde vzali právo na převzetí moci? Upíři byli na vrcholu potravinového řetězce. Potrava neměla žádná práva. Důsledkem toho a také obrovského úsilí vynaloženého na výzkum se tato technologie stala nejenom praktickou, ale i široce používanou.

Phaestori začali systematicky rušit občanská práva těch druhů, které nebyly na vrcholu pyramidy. Brzy na to se prohlásili za vládnoucí rod, který byl předurčen vládnout všem ostatním druhům.

Ti, kteří byli kdysi věrnými občany Říše, se najednou stali sluhy, ti, kteří předtím sloužili, otroky a ti, kteří byli předtím otroky, majetkem.

V mnoha částech Paletetické hvězdokupy vypukly občanské války a říšská letka utrpěla velké ztráty při jejich potlačování. Upíry přišlo jejich vítězství velice draho.

Ale nakonec vyhráli.

A hodlali si vychutnávat svůj triumf hodně dlouho.

BÁSNICTVÍ DRAGONŮ

Štěňata byla nepokojná. Ostře štekala, kňučela a napíjala se na svých vodítkách. Vypadala vyčerpaně a žalostně vyla. Kask vedl na vodítkách tři psi mláďata a Keeda měl na starosti další tři. Kask držel štěňata příliš těsně a ta se napíjala na vodítkách, seč mohla, horlivě si stěžovala a kvílela. Těsná blízkost obrovského Dragona jim všem naháněla hrůzu. Několik z nich se už od strachu počůralo a nesnesitelně zapáchalo.

Nejmenší štěně se tahalo na stranu, škubalo vodítkem a divoce se jej snažilo překousnout. Pach Kaskova teplého dechu naháněl malému pejskovi strach a v jeho očích, které mu úplně zbělely, plála divokost.

Kask si povšiml jeho snahy překousnout si vyzdobené slavnostní vodítko. Prudce jím trhnul, až se to malé zvířátko svalilo na zem, a varovně na ně zabručel. Místo toho, aby ho uklidnil, ho jeho hluboký hlas ještě více rozdivočel.

Zpanikařeně poskakovalo dokola, až znervóznilo i své sourozence. Začali také kňourat a tahat vodítko.

Kapitán Naye-Ninneya, větší a tmavší z Dragonů, přešel těžkým krokem okolo po mramorové podlaze. „Nemůžeš ty malý spratky uklidnit?“ křikl na Kaska.

Kask mu to chtěl vysvětlit. Chtěl mu říct o vrozené nezkrotnosti těchto malých d'áblů, aby Kapitán viděl, že se vůbec nedají zvládnout. Věděl však, že je lepší mlčet. Přílišné vysvětlování zavánělo omluvami. Svěsil hanbou hlavu a uznal svou chybu. „Můj Kapitáne, přiznám se, že to nedokážu.“

„Pcha,“ zavrčel Naye-Ninneya. „Já ti to ukážu.“ Zhluboka se nadechl jeho ocas se napřimil - a vydal ze sebe ten nejhlasitější a nejsmrtnější řev, jakého byl schopen. Vyfoukl na ta vyplašená štěňata oblak spalující zuřivosti.

Všechno rázem ztichlo. Mláďata zkameněla. Od strachu se nebyla schopna pohnout, natožpak zakňučet. To nejmenší chňaplo po smyčce svého vodítka a zahryzlo se do ní. Dostala se mu hluboko do tlamy a ono pokračovalo v zuřivém kousání kůže. Kask to schválně ignoroval - je lepší nechat toho malého d'ábla kousat než řvát.

Kapitán Naye-Ninneya se výsměšně ušklíbl. „Vidíš? Nejdřív je vždycky pořádně postraš. Když to nepomůže, vyděs je k smrti. To vždycky zabírá.“

„Ano, můj Kapitáne.“

„Hm“ Naye-Ninneya přehlédln všechna štěňata, jako kdyby je ještě nikdy předtím neviděl. Popotáhl hlasitě nosem.

„Odporné. Vyhublá mřávná sousta. Ani těch šest najednou by mi nestačilo. Nestačily by naplnit ani řev zdravého Dragona, natožpak jeho břicho. Není to dost ani na předkrm. Dáš si jednoho do tlamy, začneš ho kousat a co dál?

Jeden hlt a máš pořád ještě hlad. Lady je nazývá vybranými, prvotřídními pochoutkami pcha! Zbytečné mrhání časem. Chci pořádné jídlo, ne svačinu. Říkám, dejte mi k jídlu něco pořádného. Něco, do čeho se můžu zakousnout, abych mohl cítit, jak mi stíkáající krev naplňuje ústa a protéká mezi zuby. Mám rád, když mi krev teče po bradě. Miluju její vůni a ten teplý, vlhký pocit. Nevadil by mi denně jeden pěkně vykrmený býček. A dobře si zapamatujte, jestliže chcete, aby Říše rozkvétala, musíte své Dragony dobře krmit - ale ne těmihle urážlivými tretkami. Pcha!“ Zakončil svůj výlev opovrhlivým zachrochtáním a na důraz divoce šlehl ocasem.

Potom Naye-Ninneya chvíli zkoumal uniformy obou bojových ještěřů.

Zúžil pohled, jako kdyby byl jejich velitelem, zamračil se a poklepal na kovové výčnělky zdobící Keedovo brnění na hrudi. Zdálo se mu, že neprojdou kontrolou Lorda Dragonů. Ale na nápravu už bylo příliš pozdě. Zamručel: „Ladyiny dary už brzy předložíme. Ne abyste poškodili mou dobrou pověst. Počkejte na gong.“ Nečekal na odpověď svých podřízených a vrátil se těžkým krokem zpět do čekárny.

Kask a Keeda na sebe významně pohlédli. Kapitánův hněv vycházel spíš z nedůstojného a ponižujícího úkolu vést na vodítkách potravu než z údajné povrchní kvality tohoto jídla.

Keeda řekl: „Dostal jsem kvůli němu hlad. Celý ten rozhovor o zabíjení a žrádle. Co se žrádla týče, má Kapitán básnického ducha.“

Kask souhlasně přikývl. „Dělá to schválně - přichází za námi jenom proto, aby nás trýznil. Vsadím se s tebou, že si už dneska nacpal to svoje tlusté břicho. My jsme se ještě nez bavili pachuti vesmírných přidělů a on se cpe čerstvým prasetem a ještě se tím před námi chlubí.“

„Až budeš Kapitánem, bratříčku, nebudeš jinej.“

„Až já se stanu Kapitánem, můj bratře, nikdo z nás tu nebude muset stát a čekat na ovesnou kaši. Každý večer si budeme pochutnávat na šunce.“ Chytil si své bílé masité břicho a zuřivě si ho mnul. „Radši bych měl něco dobrého k jídlu než zlatou hvězdu na uniformě.“

„Já taky.“ Keeda pokrčil rameny a pohlédl na psy. „Dal bych si třeba i pár těchhle počůraných potvůrek. Na rozdíl od Kapitána by mi to nevadilo.“ Kask se zakuckal. „Posluž si. Bude to tvoje poslední dobré jídlo, ale moc tě nezasytí.“ Keeda se na něj na oplátku usklíbl. „Lady a její hosté můžou můj díl klidně spořádat. Už na něj ani nemám chuť.“ Hrubě se zasmál a zakručelo mu v žaludku. Dvě nebo tři štěňata nepokojně vzhledla. To malé začalo hryzat ještě zuřivěji.

DARY

Lord Drydel zašeptal Lady do ucha: „Obdivuji váš talent. Zvládla jste ho skvěle.“

Lady Zillabar se vděčně usmála. Výraz její tváře však neodrážel její vnitřní pocity. Uvnitř ji Drydelova poznámka rozčilila. On přece nemá právo posuzovat její činy! V jeho souhlasu rozpoznala patolízalství a to ji ještě víc vytočilo, protože ve skutečnosti si byla vědoma toho, že si počínala špatně.

Vyčerpání a podrážděnost jí zatemnily mysl. Nechala d'Vashtiho, aby se dusil ve vlastním hněvu. Pravděpodobně toho víc pokazila než vyřešila. Věděla až příliš dobře, kolik úsilí vložil d'Vashfi do své vlastní pravdy. Přemýšlela o tom, zda by neměla žádat jeho smrt. Určitě by z toho měla obrovskou radost, avšak Lord Drydel by tím získal veškerou moc. A to nemohla dopustit.

Nepochybovala o Drydelově věrnosti. Nepochybovala o věrnosti žádného samce. Poznala svůj druh dokonale. Samci byli na to, aby sloužili samicím a přinášeli jim rozkoš. Jiné pojetí mělo zanedbatelný význam. Nicméně... soukolí vztahů bylo třeba často promazávat. Loajalitu stejně jako laskavost si musíte nejdříve předplatit svými službami. Lady Zillabar se chladně podívala na svého Manžela a řekla: „Přinesla jsem ti dary, které tě určitě potěší.“ Kývla na Lorda Dragonů.

„Můžeš je předvést.“

Lord Dragonů se téměř nepohnul, ale za chvíli se otevřely služební dveře a do místnosti vkročil pyšně Kapitán Naye-Ninneya sledován dvěma obrovitými bojovými ještěry, kteří před sebou vedli šest špinavých chlupatých kuliček. Psí mláďata. Zašpiněná psí mláďata se stáhnutými ocásky se krčila a třásla strachem.

Drydelovi se oči zableskly zájmem - ale jeho krvežíznivost rychle opadla, když jeho nozdry zacítily zápach těch stvoření. Lady Zillabar natáhla vzduch a zareagovala ještě viditelněji. V hlavě jí začalo hučet. Zbledla a tvář jí ztuhla hněvem. Přikročila ke Kapitánu Naye-Ninneyovi. Lord Dragonů se za ní vztyčil do plné výšky. Čněl přes všechny přítomné v místnosti.

Lady Zillabar s úžasem pohlédla na své dary. Přecházela od jednoho k druhému a její tvář se měnila vzrůstajícím hněvem. Naye-Ninneya cítil, jak mu leze mráz po zádech. Nakonec se obrátila na Dragony, kteří drželi vodítka, a na Kapitána.

„Co jste proboha živého s těmi živočichy provedli?“ zařvala. „Přivezla jsem je jako dary. Jako skupinu stejných vlastností. Podívejte se na ně. Přičichněte si k nim!“

Naye-Ninneya se přihrbil. Udělal strašlivou chybu. Měl vyslyšet jejich nárek, když byl ještě čas. Zničil Ladyin dar. Za to ho může zabít. Pro jeho zločin neexistuje omluva. Kapitán doufal, že mu povolí alespoň čestnou sebevraždu.

Lady zavřeštěla: „Proč jsi je nedal vykoupit?“ Lord Dragonů vydával chroptivé zvuky. Nelíbilo se mu, když jeho poddaní byli káráni Upírem ale také jim to nemohlo jen tak beztréstně projít.

Konečně se Naye-Ninneyovi podařilo ze sebe něco vypravit: „Nařídil jsem sluhům na lodi, aby to udělali. Jak vidíte, neuposlechli mě.“

„A vy jste jim to jen tak prominul? Nechal jste se tak ponížit? Tak urazit?“ Lady si vytáhla z rukávu navoněný hedvábný kapesníček a přidržela si ho u nosu, aby necítila ten příšerný zápach. „Chce se mi z toho zvracet. Páchnou močí a jsou hrozně špinaví. Mají na sobě víc špíny než kožesiny. Zklamal jsi mou důvěru. Něco takového přece nemohu někomu darovat. Propadla bych se hanbou, kdybych měla darovat tyhle příšerně vypadající tvory i

d'Vashtimu, natož pak svému Manželovi -“ náhle zmlkla.

Uvědomila si, že se nechala unést svým hněvem. Ztuhla a ovládla se. Několikrát se pomalu a zhluboka nadechla, až se skoro uvedla do stavu snění.

Lady Zillabar se pomalu otočila dokola, aby viděla reakce na svůj hněv. Bojovní ještěři sklopili oči. Drydel byl zachmuřený a vyděšený. Z hladového výrazu Lorda Dragonů se nedalo nic vyčíst.

Řekla Kapitánovi Naye-Ninneyovi: „Dejte ty tvory vykoupit a nakrmit. Podívám se na ně zítra.“ Pak se obrátila k Lordu Dragonů: „Věřím, že provedete patřičné disciplinární řízení.“

Lord Dragonů zasyčel. Ani ne tak na znamení toho, že přijal její příkaz, ale spíš proto, aby to nevypadalo, že jí pohrdá.

Lady Zillabar se zahalila do svého pláště a vyplula z místnosti.

ÚTĚK

V bezpečí služební chodby Kask a Keeda nešťastně bručeli nad svým obviněním. Vůbec se jim nelíbilo, jak je Lady uzemnila svým hněvem, a svůj vztek si vylévali na ubohých štěňatech, nahánějící jim hrůzu. Našli své potěšení v panice těch malých tvorů. Štěňata se stáhla do ústraní, krčila se strachy a bezmocně čůrala. S pěnou u tlamy to nejmenší stále zuřivě hryzalo své vodítko.

„Hej!“ zdůraznil Keeda. „Jestli tamten rozkousá svoje vodítko, budeme to muset oba zaplatit.“ Kask podrážděně zachrochtal a prudce trhnul vodítkem. Mládě udělalo kotrmelec a rozpláclo se na zemi. Vyštěklo hrůzou. Zachvátila ho panika a pokoušelo se utéct. Jeho drápky se bezmocně zarývaly do hladké podlahy a snažily se něčeho zachytit. Kask si vzpomenu na Kapitánova slova, hluboce se nadých a vydal ze sebe příšerný řev. Nezabralo to. Jeho vysoký hlas ty hnědobílé tvory jenom víc vystrašil. Ten nejmenší zdvojnásobil své úsilí. Skákaje a zmítaje se ve vzduchu hrozně kvílel. Obrátil svůj úzkostlivý pohled na obrovského Dragona a znovu zuřivě zaťal drápy do vodítka.

Po něm začala kňourat i ostatní štěňata. Zpanikařila a každé začalo divoce tahat na jinou stranu. Škrtila se na svých vodítkách a oba, Kask i Keeda, měli co dělat, aby je udrželi.

„Nic nepomáhá,“ zavrčel Keeda. „Příště ho prostě prašti.“

„Žádné příště nebude,“ řekl Kask. Skočil po mláděti, ale vysmeklo se mu z drápů. „Pojď sem!“ Škubl vodítkem, až se přetrhlo. Štěně ho skoro rozkousalo a při prudkém trnutí náhle na slabém místě povolilo. Mládě odskočilo, ale tentokrát ho už nic netáhlo zpátky. Válelo se a klouzalo po dlouhé mramorové chodbě pryč.

„Zatraceně!“ zařval Keeda. Kask pouze zahučel. Vrazil svému bratrovi do ruky vodítka a pustil se za prchajícím pamlskem.

Mládě, pronásledované vidinou pekla, běželo jako o život. Kask, pronásledovaný Zillabařiným hněvem, běžel za ním. Kask si nedovedl představit, co by se stalo, kdyby štěně uteklo. Hnali se dál nekonečnou chodbou. Mládě stále unikalo. Jednou upadlo a klouzalo se po naleštěné podlaze zatínajíc bezmocně drápy. Zaštěkalo, vletělo do zdi, chvíli se kutálelo a pak se znovu postavilo na nohy. Napůl štěstím, napůl strachy. Jenom jednou se ohlédl zpátky a za sebou uvidělo zpěněného supícího Dragona. S jekotem letělo podél zdi, vřítelo se do bočního průchodu, služební chodby, skrz jedny dveře, druhé dveře, zoufale hledajíc cestu, kudy by ho Dragoni nemohli pronásledovat. Nemohlo se zastavit, bylo by to příliš riskantní. Pokračovalo dál ve svém zoufalém útěku, prolétajíc se sluhům pod nohama.

Ti křičeli a snažili se ho chytit, skákali a chňapali po něm, ale chyběla jim rychlost a síla Dragonů. Mládě se svým oblečkem zachytilo o vyčnívající roh stolu, škublo sebou a převrátilo ho. Nějaká velká skleněná věc se roztrhla na podlaze. Malá chlupatá věc s vytřeštěnými očima vyděšeně odskočila. Nekonečnou chodbou plnou zrcadel se nesly vzdálené zvuky. Všude kolem se hemžily vosy-slůžebnice, vytáhle a černé, s vícefazetovými očima, které ho obkličovaly. A někde za sebou znovu zaslechl řev Dragona.

Muselo běžet dál, muselo najít cestu ven - možná najde na lodi hodnou lady, která pomůže jemu i jeho sourozencům a vezme je zpátky k mamince. K milé sladké mamince s velkým teplým břichem a měkkými červenými bradavkami. Ale už nemělo čas dál přemýšlet, služebnice se po něm natáhla, ale štěně vycenilo zuby a chňaplo. Oba se minuli a mládě se dalo na útěk směřujíc zběsile ke vzdálenému otvoru, přes další místnost, další dveře, další nekonečná chodba - ó, ne! Na jejím konci stál Dragon Keeda s pěti mláděty krčícími se v rohu. Oběhlo to dokola! A Kaskovy těžké kroky už byly blízko. „Utíkejte!“ zakřičelo na své dva bratry a tři sestry. „Utíkejte se mnou!“

Chtěli, ale nemohli - Keeda je držel příliš pevně. Obrovský bojový ještěr se obrátil směrem k němu, sehnul se a pomalu se přibližoval. Za sebou vlekl ostatní štěňata, která se divoce, ale marně zmítala na vodítkách. Křičela a volala na svého bratra: „Běž pryč! Uteč!“

Štěně uklouzlo. Muselo zachránit své sourozence, ale jak? Kask, který ho doháněl, řval vzteky: „Chyt' ho!“

„Mám ho!“ zakřičel Keeda.

Štěně chvíli váhalo, zda má zachránit své sourozence, nebo raději utéci a zachránit si tak život. Zvolilo si jedinou možnost. Obrátilo se a vyrazilo zpátky přímo proti Kaskovi. Dragon se ho snažil zadržet. Natáhl po něm své obrovské lopatovité tlapy, ale mládě bylo rychlejší. Divoce kličkovalo mezi jeho nataženými rukama. Dragon ho chytil za nohu a zvedl ho do vzduchu. Mládě kopalo a kroutilo se v jeho sevření. Zakouslo se a zaťalo mu drápy do rukou. Pištivě zakřičelo a vyplašilo tím Kaska i samo sebe. Dragon ho nedržel příliš pevně, mládě se zatřepalo a podařilo se mu uvolnit. Při pádu se otočilo, Dragon se ho snažil zachytit, ale pozdě.

Lapajíc po dechu prchalo ve své poslední naději pryč.

Našlo díru, skočilo do ní a padalo dolů nekonečným prostorem -

PÁTRÁNÍ

Ibaka utekl!“ vykřiklo jedno z mláděť. „Zmizel jim!“ Vzrušeně poskakovala neskrývanou radostí. „Utekl! Hurá! Ibaka utekl!“

Keeda už stihl stlačit tlačítko na svém komunikátoru a vyslal žádost o okamžitou pomoc. Ostatní hlídky Dragonů ihned

příběhly. I Kapitán Naye-Ninneya se řítit halou ke Keedovi, odkopáváje každého, kdo mu stál v cestě. Srazil přitom na zem dva bojové ještěři. Oči mu plály hněvem. „Co se tu k čertu děje?“

Keeda zahanbeně odpověděl: „Jedna z pochoutek uprchla, můj Kapité. Přetrhla vodítko.“

„Ty blbej zkur...!“ Naye-Ninneya zařval do svého komunikátoru: „Nejvyšší poplach! Nejvyšší poplach! Pohotovost! Stupeň ochrany 1! Opakuj: stupeň ochrany 1! Pohotovostní blokace všech východů! Provést okamžitě!“ Sršel zlobou. Podíval se na Keedu, ale neřekl nic. Místo toho vytrhl tupému ještěrovi z rukou vodítka a hodil je po druhém, ne po dvou Dragonech. „Držte je oba dva!“ Ukázal na zbývajících pět mláďat. „Svažte je - dejte je do klece. Nebo někam, odkud nemohou utéct. Ale nezmřte to!“

„Ano, pane!“ Dva bojovní Dragoni se pustili chodbou tahající za sebou štěňata, která kvílela strachy.

Naye-Ninneya je okamžitě pustil z hlavy: Začal znovu mluvit do svého komunikátoru: „Příkaz: chci tři pátrací skupiny na střechu a tři do služebního sektoru. Plný rozsah. Snímače a slídiče. Okamžitě! Nejvyšší poplach! Nejvyšší poplach!“ Na moment se odmlčela naslouchal odpovědi ve svých sluchátkách. Potom aktivoval všechny komunikační kanály. Začal vyštěkávat instrukce: „Všichni poslouchejte. Jeden z darů Lady Zillabar unikl. Pamlsek, psi štěně. Výška pod jeden metr. Hnědobílý -“ Naye-Ninneya se obrátil na Keedu: „Který to vlastně byl?“

Keeda pokrčil rameny. „Ten nejmenší. Kask se pustil za ním.“ Náhle si vzpomenu, co křičela ostatní mláďata, a rychle dodal: „Ibaka, slyší na jméno Ibaka.“

„I-ba-ka,“ opakoval do svého komunikátoru Naye-Ninneya. „Mládě slyší na jméno I-ba-ka. A opatrně s ním. Nesmí se mu nic stát! Chci ho dostat živého! Nesmíte ho zranit! Je majetkem Lady Zillabar! Zvíře není ozbrojeno.“ Kapitán se zastavil a obrátil se na Keeda: „Není ozbrojeno, ne?“

Keeda se snažil vzpomenu. „Myslím, že ne. Pokud vím, nemělo žádné zbraně.“

Naye-Ninneya zammlal něco nesrozumitelného. Vrátil se zpět k instrukcím: „Opakuj: Zvíře není ozbrojeno. Je křehké a lehce zranitelné. Chci ho dostat bez nejmenšího škrábnutí. Když se mu něco stane, idiotovi, který to zavinil, a všem z jeho rodiny to dám pocítit desetkrát hůř! Ozvěte se zpět!“ Na chvíli se zaposlouchal a sám pro sebe si přikývl. „Dobře. Udělejte to. Dejte dohromady tým parazitů. Pasti, plyn a ochromovače. Nechám pročesat celý palác, když to bude nutné. A budete se mi hlásit každých pět minut, dokud tu potvoru nechytíte!“

Vypnul svůj přístroj.

Kapitán Naye-Ninneya se zhluboka nadechl. Potom ještě jednou a znovu. Promluvil ke Keedovi tím nejhlubším a nejhrobovějším hlasem, jaký kdy Keeda slyšel: „Pro tentokrát tě nechám naživu. A modli se, abychom chytili to zvíře. Je o mně dobře známo, že moje oběti neumírají lehkou a rychlou smrtí. Prokázal jsem vám, tobě i Kaskovi, svým přiblíženým dětem, velkou službu. Jak jsem jenom mohl být tak hloupý a věřit vám! Měl bych si dát zkontrolovat svoje chromosomy. Zřejmě v sobě mám geny hlouposti a neschopnosti. Podívejte se, co se z vás vyklubalo. Já vám dám tu nejlehčí úlohu, kterou nemůžete pokazit, a co uděláte vy? Zklamete mě. Zahanbíte mě. Necháte to zvíře utéct. A já budu navždy poskvrněn. Jestli to zvíře nechytíme dřív, než se o tom dozví Lady, slibuji, že váš trest bude desetkrát horší než můj. A vám potom zbyde už jenom ponižující sebevražda.“

Nadechl se a pokračoval do svého komunikátoru: „A co služební potrubí? Může tamtudy uniknout? Nemůže? Proč ne? Nevěřím tomu. V každém případě to zkontrolujte.“ Vypnul opět svůj přístroj, vrhl zlostný pohled na Keeda a obrátil se ke všem ostatním ještěřům, kteří stáli za ním: „A co vy tady vlastně chcete? Rozmístěte se všude kolem.“ Ukázal lhostejně směrem k srdci paláce. Bylo to jedno, protože kdekoli by tihle neschopní tvorové hledali, nenašli by to mládě, ani kdyby měli mapu a průvodce ale alespoň vypadali, že něco dělají.

Naye-Ninneya ani nechtěl pomyslet na to, co by se stalo, kdyby to zvíře nenašli. Lady Zillabar by je dala všechny zabít - a asi zvlášť krutě. Nebo možná... ne, to by se neodvážila, ačkoli - Naye-Ninneya se zamračil. Říká se, že Upíři měli kdysi rádi chuť Dragonů. A někteří z nich prý ještě mají.

Náhly strach mu sevřel žaludek. Pojít Dragony ne, dokonce ani Upíři by tak nezostudili své bojovníky. Neodvážili by se. Ale ta myšlenka Naye-Ninneyu v duchu stále mučila. Nebylo nic tak ponižujícího - v tom by s ním Lady určitě souhlasila.

Uklidňoval se myšlenkou, že zvíře nemohlo utéct ven z paláce. Možná si našlo skrýš, ale v té se nemůže schovávat příliš dlouho.

Jako na pokyn jeho komunikátor zapípal. „Jedna ze skupin slídičů našla stopu v hlavním služebním sektoru,“ oznamoval dispečer.

„Pojď se mnou!“ Obrátil se na Keeda. „Jestliže se pustil odpadním potrubím, pak budeš muset ty a Kask jít za ním.“

„Ano, můj Kapité.“

Spustili se služební šachtou až na spodní podlaží paláce. Proměnlivé gravitační pole jim ulehčovalo sestup. Vystoupili z šachty a pustili se rychle směrem k vzdálené skupině slídičů.

Protože byly navrženy spíš pro rychlost než sílu, měly tyto slídící jednotky hubenější a hladovější vzhled než jejich větší a vyzbrojení bratři. Slídiči měli štíhlejší krky a užší ploché hlavy. Vypadali spíš jako jasněji zbarvení ptáci než jako Dragoni. Tihle štíhlí ještěři se pohybovali houpavě ze strany na stranu, trochu nejistě a nervózně. Mrštní a elegantní, připomínali svým vzezřením pravěkého deinonychuse.

Své ocasy nosili vysoko a mrskali jimi ze strany na stranu. Skupina slídičů se pohybovala s plynovými detektory v rukou nahoru a dolů širokou chodbou. Zároveň naslouchali signálům ve svých sluchátkách.

„Spustilo se tudy dolů,“ oznamoval Poručík Jheeter, velitel skupiny. Hovořil rychlými, účesnými větami. Měl vysoký, pisklavý hlas. Naye-Ninneya nesnášel tenhle zženštilý tón. „Spustil se dolů stejnou šachtou jako vy, přešel skladovací prostory a pustil se chodbou na druhé straně, vynořil se ve

velitelské kuchyni - kde skončil téměř v náruči řezníka - podlehl panice a vrátil se zpět do služební chodby. Tam narazil na další propadovou šachtu a spustil se o dvě patra níže. Podařilo se nám ho stopovat až k recyklovací hale. Uzavřel jsem celé podlaží. Není možné, aby unikl.“

Naye-Ninneya ze sebe vysoukal tu nejvyšší poklonu, jakou dokázal projevit - nicneříkající zachrochtání. „Jdeme.“ Vykročil a Keeda se slídiči pospíchali za ním.

ZDRCENÝ KAPITÁN

Recyklovací hala byla plná zápachu smetí a metanu. V obrovských kopách neroztříděné špíny byl navršen odpadový materiál všeho druhu. Někdo to sem prostě vozil den za dnem, týden za týdnem bez ohledu na zdravotní předpisy.

Naye-Ninneya v sobě potlačil hnus. Snažil si zacpat nozdry, aby ten zápach necítil. Nepomáhalo to. Ještě pořád byl schopen rozpoznat ve vzduchu všechny složky: zkažené maso a zahnívající ryby, shnilou zeleninu, zatuchlý sýr, kyselé zvratky, krev a vnitřnosti z řeznictví, smrad moče neznámého savce a ještě mnohem nepříjemnější puch, ze kterého se mu zvedal žaludek -- příšerný zápach lidských výkalů. Někdo by měl s touhle ostudou něco udělat, pomyslel si. Je to hanba paláce. Nahlas však neřekl nic. Místo toho se obrátil na vedoucího skupiny: „Vy jste ho sledovali v tomhle zápachu?“

„Ne, jenom sem,“ zapištl Jheeter. „Museli jsme poslat pro průmyslový detektor pachů. Nikdo z nás neočekával takový - takový neblahý rozpad.“ Pomenší Dragon svá slova vybíral velmi opatrně. Nechtěl říct nic, co by jen nanačovalo jeho nesouhlas. Palácový ještěr měl už dost nepřátel.

„Kdo má na starosti tuhle halu?“ zeptal se chladně Naye-Ninneya.

„Dhrynnka Moloch.“

„Áá,“ řekl Naye-Ninneya, jako by mu bylo všechno jasné. Svým způsobem také bylo. Moloch vlastně ani nebyla Upír, ale pouze vlkodlak. Ráda se krmila zbytky masa, které ostatní vyhodili. Ale nejraději se v tom napřed vyvážela. Tohle místo jí proto muselo vyhovovat. Smrad a špína Naye-Ninneya odpuzovala. Vlkodlaci!

Naye-Ninneya se s Dhrynnkou setkal už vícekrát. Měla mírné a příjemné způsoby a dobromyslný, naivní výraz. Její hlas byl tichý a něžný. Ale to byl pouze klam. Její tvář ji stejně prozradila. Její ústa, malý zkroucený záhyb se stále kyselým výrazem, vypadala jako roztrhnutá kapsa. Přestože měla jemný hlas, obsah jejích slov měl často smrtonosný dosah. Dhrynnka byla osobním právním poradcem Lady Zillabar a v její nepřítomnosti ji zastupovala. Naye-Ninneya by ji nejraději zabil. Nesnědl by ji, jenom zabil. Určitých věcí by se ani Dragoni nedotkli.

Genetičtí inženýři, kteří původně vytvořili phaestorské Upíry, se pokoušeli vytvořit ještě odpornější druh křížením Phaestorů s několika zástupci rodu Hlodavců. Pouze jeden z těchto hybridů se ukázal jako životaschopný kříženec mezi Upírem a Krysou. Protože nebylo žádoucí, aby byla narušena její genetická čistota nebo pověst, mladá, ale rychle rostoucí populace Upírů okamžitě zastavila další výzkum v této oblasti kromě případů, které mohla mít přímo pod svou kontrolou. Později Phaestori znovu vyvinuli pro své účely druh Krysa-Upír, který je teď nazýván Vlkodlak.

Na zvláštní žádost vydavatele zde autor nebude uvádět podrobný popis rozmnožovacích zvyků Vlkodlaků.

V minulosti už zabil několik právníků. Měl v tom zvláštní zálibu.

Plánoval se jich v budoucnosti zbavit ještě víc. Snižování počtu těchto parazitů, kdykoli to bylo možné, nepovažoval ani tak za svůj koníček, jako spíš za svou osobní odpovědnost. Naštěstí Lady Zillabar spotřebovávala právníky hrozným tempem. Divil by se, kdyby Dhrynnka vydržela déle - po pravdě řečeno si ale Kapitán nepamatoval, že by někdo byl v té funkci déle než ona.

V každém případě to vysvětlovalo, proč tu je a věčně bude takový bordel. Dhrynnka Moloch tady pořádala hody. Asi pro své příšerné přátele. Naye-Ninneya se oťrásl.

Nějaký zvuk ho vytrhl z myšlenek. Trhnul hlavou na stranu, aby zjistil, odkud to přichází. Zacpal si nozdry a prošel kolem nejbližších kop odpadu. Musel jít mnohem dál do místnosti, aby zjistil zdroj toho zvuku. Jheeter a Keeda ho následovali. Prošli kolem kopy zčernalých, spálených a zlámaných kostí a našli Kaska zoufale skákajícího přes hromadu smetí. Kask se na ně ani nepodíval. „Šel tudy. Viděl jsem ho.“ Vzrušením švihl ocasem ze strany na stranu.

Kapitán Naye-Ninneya se zastavil a zíral. Snažil se ovládat. Kypěl hněvem. Kdyby promluvil, selhal by mu hlas a asi by se neudržela musel by oba dva, Kaska, Keeda a každého, kdo by se mu dostal do rukou, zabít. Přinutil se obrátit. Keeda šel za ním.

„Keedo, běž mu pomoci!“ vypravil ze sebe Naye-Ninneya a rychle šel ven. Když už nic jiného, tohle poskakování na smetišti jim alespoň zabránil natropit ještě víc škody. Doufal pouze, že Poručík Jheeter nebyl svědkem ostudného chování těch dvou idiotů.

„Mohu vám dát k dispozici své jednotky, aby jim pomohli,“ řekl Jheeter, který ho následoval.

„Ne, zaslouží si, aby pronásledovali to zvíře bez jakékoli pomoci.“

„Áá,“ přikývl moudře Poručík. „Dobře.“

Naye-Ninneya se zamračil na malého Dragona. Jheeter se na něj nevinně díval. Oba si byli vědomi toho, že teď vše závisí na průmyslovém detektoru pachů. Kdyby Jheeter našel ten uprchlý pamlsek, Kapitán by mu musel být hluboce zavázán.

„Je možné, aby se to mládě schovávalo tady v tom nepořádku?“ zeptal se Naye-Ninneya.

Jheeter přemýšlivě pokýval hlavou. „Velice o tom pochybuji. I když tohle místo vypadá odpudivě, tito průmysloví slídiči mají skutečně schopnost identifikovat pach toho tvora v této, hm - hnilobě. Omlouvám se za své zpoždění, Kapité. Byli jsme všichni nahoře a nenápadně jsme očichávali hosty Kernela d'Vashti před příchodem Lady.“

Naye-Ninneya švihnul netrpělivě ocasem. Snažil se být trpělivý. „To nic,“ řekl strojeně. „Zablokovali jste celé podlaží. To zvíře už nám nemůže uniknout.“ Teď se neodvážil znepřátelit si Jheetera. A hlavně ne, kdyby měl úspěch. Nesnesl myšlenku, že by měl být nějakým způsobem zavázán svému podřízenému.

„Áá!“ zapištěl Jheeter. „Tady jsou. Jednotka už dorazila. Teď vám to zvíře najdeme. Nebude to trvat víc než jen pár minut.“

Tu první minutu Jheeter využil na vydávání instrukcí těm třem, kteří nesli průmyslový detektor pachů. Potom se obrátil zpět na Naye-Ninneyu. „Jestli vám mohu nějak poradit, měl byste to stvoření nechat odpočinout, ještě než ho sníte. Všechna tahle námaha a vypětí zapříčiní, že maso bude chutnat, jako by bylo staré a odleželé. Já osobně bych ho nechal tak týden v klidu. Šetné zabítí neuškodí chuti masa -“

„To zvíře patří Lady Zillabar,“ přerušil ho úsečně Naye -Ninneya. „Je to dárek Lordu Drydelovi.“

„Aha. Ano. Samozřejmě. Zmýlil jsem se. Ale kdybyste přece jenom mohl Lady poradit, aby... no, vy víte. Myslím, jestli chce své hosty potěšit-“

„Lady Zillabar se vyzná v kulinářském umění mnohem lépe než vy nebo já - nebo oba dohromady. Upíři mají mnohem vytříbenější jazyk a dávají si více záležet na svých dietách než Dragoni. Nepochybuji, že Lady bude sama nejlíp vědět, jak to zvíře správně připravit.“

Jheeter vypadal schliple. Při Kapitánově výtce stáhnul ocas.

Naye-Ninneya si vzpomněl příliš pozdě, jak citlivé jsou nižší druhy. Příznak úpadku nebo snad začínající duševní choroby, o tom není pochyb.

Rychle dodal: „Nicméně váš návrh oceňuji. Předám ho Lady. Měla by vědět, že dnešní den byl pro to zvíře velkým vypětím a že to může ovlivnit chuť krve.“

„Děkuji vám, Kapitáne. Prokážete mi tím velikou čest.“

„Ne. Vy sám si tím prokážete čest, pokud dobře sloužíte svým

nadřízeným. Zapamatujte si to.“ Naye-Ninneya dostal nápad. Až tahle situace skončí, Jheetera prostě zabije. To by určitě celou záležitost usnadnilo.

Jheeter sklonil hlavu v uctivé podřízenosti. Najednou mu sluchátka něco zabřebentila do ucha. „Áá,“ řekl. „Zase jsme našli stopu.“ Ukázal. „Tudy-“

Naye-Ninneya ztěžka dupal za lehkým Dragonem.

Rychle se proplétali mezi odpornými kupami. Zvuk rozšlapávaných zbytků lepících se na boty mu zvedal žaludek.

Nejspíš je bude muset vyhodit, až bude tahle záležitost skončena.

„Tady!“ ukázal jeden ze skupiny. „Uniklo tudy -“ Světlebarevný Dragon ukázal do díry ve zdi. Detektor plynu si vesele zvonil.

„Kam vede tenhle otvor?“ zamračil se Naye-Ninneya a upíral zrak do tmavé díry.

„Myslím, že tohle je pouze izolace,“ odpověděl Poručík Jheeter. „Kdo má mapu?“ Jeden z jeho mužů okamžitě přiskočil a roztáhl mapu.

„Je to dost hluboké,“ řekl Naye-Ninneya.

„Hmm.“ Jheeter se s obavou škrábal na bradě. „Na druhém konci této izolace najdete, myslím, zbytky starého katapultu.“ Díval se upřeně na mapu. „Žádný strach. Nevypadá to, že by to bylo moc hluboký.“

Naye-Ninneya zabručel. Historie ho pramálo zajímala. První osidlovatelé tohoto světa vytěžili spousty rudy a roztavili ji do velkých ingotů. Vyhloubili katapult rovnou přes střed tyčícího se vrcholu MesaPortu a vystřelovali ingoty na oběžnou dráhu pomocí magnetické akceleraace. Když se doly vytěžily, katapult už nikdo nepoužíval a neopravoval. Ačkoli už nikdo neměl důvod zůstat na

Thoska-Roole, život má zvláštní vlastnost - když se někde uchytlí, už se tam udrží. Někdy dokonce vzkvétá. Na Thoska-Roole se prostě uchytil a vydržel tu.

„Odpalující katapult potřeboval dobrou izolaci a ochranu,“ vysvětloval dál Jheeter. „A to právě poskytovala tato hora, takže stavaři sem zavedli už pouze několik přístupových šachet.“

Kapitánu Naye-Ninneyovi bleskla hlavou strašná myšlenka. Otočil se prudce k Jheeterovi. „Katapult. Jak daleko vede?“ Hlas se mu mírně třásl.

Poručík Jheeter zamrkal. Uvědomil si, co chce vlastně Kapitán vědět. Prudce vyjeknul. „Ó, ne. Vede až dolů. Vede až dolů na povrch planety.“

Naye-Ninneya zaúpěl.

Věděl, co bude následovat. Viděl svou budoucnost jako na obrázku. Pošle Kaska a Keeda - a skupinu Poručíka Jheetera také dolů za tím všiváckým mládětem. Zmobilizuje všechny Dragony. Vyšle oddíly dolů na povrch a nechá prohledat bludiště chodeb a bude doufat, že toho uprchlíka chytí, když bude vylézat z jednoho z východů. Nastaví pasti a sledovače. Budou větřit ve vzduchu a prozkoumávat kilometry pouště. Pošle do tunelů sondy. Možná to pomůže. Pravděpodobně však asi ne. Neschopnost živila sama sebe. Jeho jednotky nejsou pro tohle vycvičeny. Umí vyhrát válku, ale nedokážou chytit malou myšku.

Za chvíli bude muset oznámit Lady Zillabar, za co je zodpovědný. Jeho elitní stráž nechala jeden z jejích darů utéct.

Neúspěch nezmírní ani intenzita pátrání. Lady akceptovala pouze výsledky, žádné omluvy.

Dragoní zneužili Ladyiny důvěry. I kdyby to zvíře teď chytli, hanbu ze sebe už nesmyjí.

Jeho život teď vlastně skončil.

PLÁN B

Finn Markham visel s roztaženými nohama a rukama v energetických řetězcích v polovině drsné kamenné stěny jeskyně. V bezvýrazném šedavém světle měla jeskyně zatuchlý, skličující vzhled. Jeho bratr, zamotaný do sítě měkce zářících paprsků a houpající se vedle něj, narážel na stěnu jeskyně. Holá kamenná podlaha pod nimi byla provokativně nedosažitelná. „Můžeš se hýbat?“ vydechl Sawyer.

Finn pouze zamumlal.

„To znamená ano, nebo ne?“

Finn pokrčil rameny. Vlastně se o to jenom pokusil. Nemohl se ani pohnout. Dokonce i pouhé nadechnutí mu dělalo velké potíže. Balancoval mezi vyčerpáním a nedostatkem kyslíku. „Rekl jsem ne,“ podařilo se mu říct. Musel šeptat, aby byl vůbec schopen promluvit.

„Zkus se pomalu pohnout -“

„- a omdlím. Nenapadá tě něco lepšího?“

„Vlastně...“ Sawyer se odmlčel, aby se mohl nadechnout. Pokračoval:

„Mám jistý plán -“

Pomalu, strašně pomalu otočil Finn Markham hlavu a podíval se skepticky na bratra.

Sawyer se na něj sotva znatelně usklíbl. „Ó, přece jen se můžeš hýbat,“ řekl. „Dobře. Ty se to pokus zvládnout a já doběhnu pro pomoc -“

Finn bolestivě vydechl. Dole pod nimi se v přitní pohnul mohutný tvar. Murdock se potácela šouravým krokem mezi svým zařízením jako obrovská bestie, která nepřítomně hledá ztracené baletní špičky. Pohybovala se bludištěm objemných polic, válcových kádí a světélkujících monitorů ležících bez ladu a skladu na dně jeskyně.

Najednou našla to, co hledala. Jeden z monitorů. Chvilí zamyšleně hleděla na obrazovku a potom na ní něco nastavila. Sawyer a Finn náhle zjistili, že se pohybují nahoru, až narazili hlavami na drsný

kamenný strop. Odtud měli lepší pohled na dno jeskyně s přístroji. Jejich naděje na útěk se však ještě zmenšila.

Spokojena se Murdock začala svlékat ze svého pláště, helmy a krunýře.

Sawyerovi přeběhl mráz po zádech. „Za svého života jsem už viděl spoustu žen, ale, můj bože, ne. Doufal jsem, že to neudělá.“

Dole pod nimi si ze sebe obrovská postava sloupila poslední část brnění. Měla na sobě ušmudlaný nátělník, který vůbec neskrýval její skutečné tvary. Sawyer zbledl a pokusil se odvrátit pohled. „Ó, Bože na nebesích, co jsem provedl, že jsem Tě tak urazil. Z celého srdce se Ti omlouvám a žádám Tě o odpuštění. Prosím Tě, zaříd, abych se nemusel dívat na tenhle hnus.“

„Nevěděl jsem, že máš v sobě tolik víry.“

„Nebyla - až do okamžiku, kdy se začala svlékat.“ Podíval se bezmocně na Finna. „Pochybují, že budu mít ještě někdy v životě odvalu dotknout se ženy. Dokud budu mít její obraz v hlavě, ne - nebudu schopen to s žádnou dělat. Jsou věci, které by člověk neměl nikdy vidět a ani si je představovat -“

Finn ho chápal. „Kdybys náhodou přemýšlel o tom, že bys přešel k homosexuálům... pochopím tě. Vlastně bych o tom mohl uvažovat taky. Murdock dává slovům obrovský a ošklivý nový smysl.“

„Určitě nepochází z lidského rodu, Finne. Určitě ne -“

„Ale musí mít nějaké lidské předky. Pamatuješ si? Našel jsem ji s chlapcem.“

„Chudinka - doufám, že já nikdy nebudu tak hladový a zoufalý.“ Sawyer při této myšlence lehce pobledl.

„Buď klidný, myslím, že většina normálních mužů by reagovala podobně. Ať už pochází z čehokoliv, její poddruh nemůže přežít tuhle generaci. Nenaješ totiž nikoho tak perverzního, aby se mohl stát otcem jejich dětí.“

„Myslíš, že nás slyší?“

Finn pokrčil rameny. „A myslíš, že ji to vadí?“

Sawyer se nad tím zamyslel. Pozoroval s děsem její potácející se postavu. Roztržitě se poškrábala, přičichla si k podpaždí, povytáhla si spodní prádlo z rozkroku a odkolébala se těžce k dalšímu monitoru.

„Viš, že si říkám,“ řekl přemýšlivě Finn, „jestli jsme náhodou nespádli do pasti...“

„Hmm... Proč myslíš?“

„Myslím, že provize za chycení Murdocka nemusí pocházet od oprávněné osoby. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc pochybuju, že by se našel někdo, kdo má tak velký zájem na dopadení téhle ženy, že by zaplatil za to, aby ji někdo vystopoval.“

„V tom s tebou souhlasím, ale je možné, že místní Lord Dragonů má jiný vkus. Na smlouvě přece byla jeho pečť.“

„Vzpomínám si. Tahle provize představovala největší smluvní částku, jakou jsme kdy viděli - tu největší a, promiň mi ten výraz, nejtuchnější sumu v Říši. Někdo by se zeptal, proč je Murdock stále ještě na svobodě, když na její hlavu byla vypsána taková odměna? Každý slidič v Hvězdokupě ji musí znát. Umíš si představit někoho, kdo by odolal takové sumě? Já ne.“

„Já,“ řekl Sawyer dívaje se pochybovačně dolů, „myslím, že jo.“

Finn si jeho poznámky nevšímal. „Soyi, jsou dvě možnosti. Buď se ještě nenašel nikdo, kdo by měl odvahu ji pronásledovat, nebo -“

„- nebo ten, kdo ji chytil-, pak už dlouho naživu nezůstal.“ Sawyer ztišil hlas. „Viš přece, co teď přijde, ne?“

„Umím si to představit. Tahle žena se specializuje na obchod s orgány a otroky. Prodává těla, části těl, bioformy pro zvláštní účely a modifikované androidy. Odtud se dostaneme jenom po kouskách.“

Sawyer se dlouze nadechl. Zavolal dolů na mamutí ženu pod nimi:

„Jestli se nám vzdáš, tvoje vyhlídky do budoucna budou mnohem lepší.“

Murdock ho ignorovala.

„Nechme už toho,“ řekl sklíčeně Sawyer. „Musíme postupovat podle plánu B.“

„Plánu B?“ Finn znova pozvedl obočí. „Myslel jsem, že už to děláme.“

Murdock přistoupila k dalšímu terminálu, aby si prohlédla výsledky svých prohledávacích programů. Nespokojeně se zamračila. Lavina masa se zatvářila rozladěně a nešťastně. „Žádná výběrová jakost,“ řekla se zjevným zklamáním. Její hlas chrčel jako buldozer sténající bolesti. V plicích jí zadunělo - odkašlávající sopka. „Nestojí za nic. Zbytečná

námaha.“

Napadlo ji něco jiného a vzhledla nahoru. Chladně zkoumala oba bratry. „Roztomilí -“ uznale pokývala hlavou, gesto Leviathana. „Nemají žádnou tržní hodnotu. Ale přece...“

Sawyer se znepokojeně podíval na Finna. Roztomilí?“ „Zdá se mi, že se jí líbíš.“ „Ne, ne. To ty se jí líbíš,“ rychle namítl Sawyer.

„Doopravdy. Já se v tom vyznám. Líbíš se jí. Já se jí nelíbím ani trochu. Fakt.“

Murdock, nevšímajíc si jejich hádky a zoufalých gest, je ještě chvíli sledovala. Ta malá jiskra inteligence, která byla ukrytá za jejím prasečím vzhledem, ji přivedla k váhavému rozhodnutí. Vzápětí to ale pustila z hlavy. „Ne nejsou dost silní.“ Potřásla nespokojeně obrovitou hlavou a obrátila svou pozornost zpět k terminálu. Naklepala kód a o chvíli později začala s někým mluvit.

„Chtěl jsi stopaře? Mám tu dva.“ Zaposlouchala se a pak se skřípavě zasmála. Zasípala. „Jo. Stejně. Tak vždycky chytím víc stopařů. Nikdy se nepoučí. Ne, prodám je jen oba dohromady. Ne, ne dva za jednoho. Každý -“ Ještě chvíli se dohadovala, ale nakonec se s neznámým kupcem dohodla na podmínkách a přijala nabídku.

„Abych pravdu řekla,“ dodala, „v žádném případě je nechci. Nevyhovují mi, ale tobě se můžou hodit. Jo. Jo. Ve tvém náručí najdou nejspíš víc štěstí než v mém -“ znovu se zasmála - tentokrát však mnohem hlasitěji a zlomyslněji než předtím.

UPÍŘÍ HOSTINA

Dříve než ukončila záře Božího oka na pustém západě svou cestu po obloze, Lady Zillabar se uklidnila natolik, že mohla přemýšlet nejen o občerstvení, ale i o tom, jak dále postupovat ve svém plánu. Vrátila se do svých věží a po několika hodinách vzácného času snění začala svolávat své přívržence, občany a sluhy. Všem vydávala příkazy s odměřenou lhotežností, bez ohledu na jejich osobní problémy a záležitosti. Teď se už šeptandy o jejím celodenním záchvatu vzteku - a následné nešťastné smrti Kapitána její osobní Dragonní stráž - rozletěly po celé planetě. Měla by dobře využít úspěchu svých odvážných činů.

Odebrala se do svých soukromých pokojů, aby neformálně poobědvala s několika podřízenými. Byli to všechno Phaestoi a samozřejmě samci. Žádní Dragoni. Ne potom, co se přihodilo v první polovině dne. Bylo by to příliš nebezpečné.

Služebnictvo připravilo stoly plné vybraných jídel. S pokračujícím večerem se její hosté bezuzdně cpali. Upíři si mezi sebou povídali a smáli se, ale všichni se snažili, aby jejich konverzace byla povrchní a neutrální. Lady Zillabar se kochala šarmantní krásou Lorda Drydela, aniž by tentokrát pochybovala o jeho věrnosti nebo ambicích. Ať už její nestálý Manžel snoval jakékoli plány, všechny zůstanou ještě dlouho po dnešním večeru ležet ladem. Určitě alespoň tak dlouho, aby ona získala čas a zničila buď je, nebo jejich původce.

Lady pustila tuhle myšlenku z hlavy a vypila spolu s Lordem Drydelem pohár zeleného vína. Jeho oči plály touhou a jí bleskla hlavou možnost společného snu. Později večer, až odejde poslední host, možná...

K Lady se přiblížila vosa-služebnice a v uctivé vzdálenosti čekala na její pokyn. Pak jí předala složený kousek papíru. Lady jej zlehka rozbalila jedním ze svých drahokamy osázených nehtů a nonšalantně pohlédla na napsanou zprávu, přikývla služebnici a spustila papírek zpátky na tác. Služebnice se vzdálila.

Drydel távavě pohlédl na svou choť. Místo odpovědi se pouze dotkla jeho rtů. „Máme dalšího hosta.“ Dvakrát zatleskala a služebnictvo začalo odnášet ze stolů. Ostatní sluhové rychle zakryli tento konec místnosti několika vyzdobenými panely. Lady Zillabar vstoupila na pódium a usadila se na trůn. Lord Drydel se postavil za ni. Hosté si toho všimli a zaujali svá místa po stranách místnosti zdvořile vyčkávající, až si Lady vybaví své záležitosti. Všechna konverzace utichla, když do místnosti vstoupila služebnice s tákem následovaná Nejvyšším soudcem Thoska-Roole. Všechny oči v místnosti se upřely na korpulentního muže - člověka. Člověka obtlouklého a plného horké červené krve.

Muž byl oblečen do bílé tógy a černého pláště s červeným lemováním.

Tóga odhalovala jeho masité břicho.

Ačkoli vypadal na muže po padesátce, neztrácel tím na své působivosti. Nezdálo se, že by byl nějak zastrašen svým okolím nebo hostitelkou. Rozhlédl se okolo po zařízení místnosti a po ostatních hostech s nestoudným zájmem.

Vosa-služebnice se postavila stranou a oznámila chitinovým hlasem: „Arbiter Říše na Thoska-Roole, Soudce Harry Mertz.“

Mertz nečekal, až Lady promluví. Vykročil dopředu a zeptal se:

„Poslala jste pro mne z pracovních důvodů, Lady Zillabar, nebo jste mne snad pozvala, abych se s vašimi hosty bavil u jednoho stolu?“

Podívejme se na toho drzého človíčka! Lady to mírně podráždilo. Jaká opovážlivost! Ale nedala najevo své pocity a pousmála se. „Omlouvám se za toto pozdní předvolání. Jsem si vědoma toho, že máte jiné starosti, ale záležitosti, které bych s vámi chtěla projednat, by neměly být rozebírány veřejně. Děkuji, že jste mne poctil svým příchodem.“

Mertz se hluboce uklonil. „Lichotíte mi, Lady Zillabar. Dobře však víte, stejně jako já, že moje postavení má pouze formální charakter: Můj titul nemá žádnou váhu a moje sláva je bez zásluh. Potřeba Arbiterů (* Úřad Arbitera má, stejně jako čestný doktorát, pouze ceremoniální význam. V právních otázkách vystupuje Arbiter jen jako nestranný pozorovatel. U jakéhokoli soudu na planetě může být pouze přátelským přisedícím. V minulosti představovali Arbiteri svědomí svých světů.) už dávno patří minulosti. Moje práce zmizela spolu s poptávkou. Jediné, co mám, je můj titul.“

Lady se půvabně usmála. Přestože si byla vědoma toho, že Soudce k ní cítil stejný nepřekonatelný odpor jako ona k němu, sestoupila z pódia a přátelsky k němu přistoupila. Přestože se snažil zakrýt svůj strach, ona ho přesto zacítila v

jeho potu. Natáhla k němu ruce, ale Soudce opatrně ustoupil o krok zpět a varovně se ji snažil zastavit svými dlaněmi. „Má Lady. Vím dobře, že nemáte příliš ráda doteky. Nechci, abyste se cítila nepříjemně.“ Zillabar stáhla ruce zpět. „Lidé vás pokládají za moudrého, Soudce Mertz. Ale na mě jste teď zapůsobil i svým porozuměním.“

„Prosím vás, Lady, zanechme těch lichotek. Něco jste ode mne potřebovala? Radu snad?“

„Pojďte se mnou,“ vyzvala ho Lady. Na její pokyn se k nim z druhé strany připojil Lord Drydel. Harry Mertz pohlédl z jednoho na druhého. „Asi těžko mohu odmítnout vaše pozvání, Lady, nemám pravdu?“ ironicky poznamenal. I když možná oba Upíři pochopili vnitřní smysl jeho poznámky, ani jeden z nich to na sobě nedal znát.

Chvilí šli mlčky tmavou chodbou a potom Lady promluvila: „Myslím, že toto pozvání oceníte, Harry můžu vám tak říkat? S Lordem Drydelem bychom byli rádi, kdybyste se s námi zúčastnil velkého dobrodružství. Teď, když se nám na Thoska-Roole znovu podařilo nastolit vládu šlechty, máme v plánu rozšířit náš dohled nad celou Hvězdokupou. Naše šlechta by chtěla posílit Říši stanovením nových pevných cílů. Z rozšíření našeho vlivu v Říši budou mít užitek všichni. Máme před sebou nový věk osvětlení.“

„Se vši účtou, Lady Zillabar a Princi Drydele, věnoval jsem tak málo pozornosti věcem, které se mne netýkají, že dokonce i obyčejný pouliční čistič by věděl víc než já. Necítím se oprávněn vám poskytnout jakoukoli radu.“

Zillabar a Drydel se na sebe podívali. Tenhle hlupák si myslí, že potřebují jeho radu! Lady se obrátila znovu na Soudce.

„Potřebujeme člověka vaší inteligence a pověsti, aby nám pomohl v úplně jiné záležitosti.“ Odmělčela se a pohlédla zpřímá na Harryho. „Jak jistě víte, většina lidí má hluboký iracionální strach z nejvyšší vrstvy naší šlechty, Phaestorů“

„Ano. Někteří lidé vám říkají Upíři.“

„Na tento titul jsme velice pyšní. Vysáli jsme život z Nepřátel.“

„Pro lidi,“ řekl Harry, „má však toto slovo jiný, mnohem temnější význam. V některých koutech má nádech nadávky. Bez urážky, samozřejmě.“ S úsměvem se oběma svým hostitelům zdvořile uklonil.

„To je v pořádku.“ Lady se lehce usmála a vrátila se zpět k tématu. Chvilí jí to trvalo - tenhle bastard neměl v úmyslu ji nechat souvisle mluvit! Z jeho vět bylo slyšet něco, co bylo společné všem lidem humor. Ona však smysl pro humor neměla vůbec. „Ať už je ten strach iracionální, nebo ne,“ pokračovala, „představuje pro nás velkou překážku. Přejeme si spolupracovat se všemi druhy na Thoska-Roole jako s našimi partnery.“

„Aha,“ řekl Harry.

„Potřebujeme někoho, kdo by byl naším mluvčím. Někoho, kdo má respekt a autoritu.“

„Nemám ani jedno, ani druhé, má Lady. A vy to jistě víte.“ Harry se na oba dva široce usmál.

Pohled na jeho ploché zuby vyvedl Lady z rovnováhy a raději odvrátila pohled, aby si toho Soudce nevšiml. Poté se k Soudci obrátila zpět a řekla: „Potřebujeme někoho, kdo by ujistil lidi, že upíři šlechta pro ně neznámá žádné nebezpečí. Měl by všechna práva šlechty, a až vaši lidé poznají hodnotu našeho partnerství, pochopí, že i oni s námi mohou spolupracovat bez konfliktů a zaryté nenávisti, které v minulosti poskvrmily naše vztahy.“

„Vznešený názor. Doufám, že najdete někoho, kdo vám bude svou autoritou a inteligencí vyhovovat. Samozřejmě udělám vše, co je v mých silách, abych vám pomohl takovou osobu najít.“

„Jsme přesvědčeni, že Nejvyšší soudce se pro tuto úlohu hodí nejlépe,“ řekl Lord Drydel a položil mu ruku na rameno. Harry pohlédl na ruku, pak na Drydela a nakonec na Lady Zillabar. V jejích očích uviděl totéž hrozné poselství.

„Můj úřad už nemá žádnou pravomoc, můj Lorde.“ pokoušel se Harry naznačit, ale Drydel ho přerušil.

„Jsme si vědomi toho, že z vašeho úřadu zbyla pouhá skořápka jeho předešlé slávy, pouhá čestná funkce. Ale to by se mohlo změnit. Chtěli bychom pozvednout autoritu Arbitera na mnohem vyšší úroveň. Budete se těšit velké moci, Vaše ctihodnosti.“ Během svých slov Drydel hledal u Lady Zillabar nějakou odezvu - pokývnutí, zamračení nebo aspoň nějaké sotva patrné gesto.

Harry se na oba znovu podíval. Přestože slova vycházela z Drydelových úst, věděl, kdo byl jejich skutečným strůjcem. Obrátil se k Zillabar: „Při vši účtě, má Lady - nikdy jsem neměl z moci žádné potěšení. Břemeno moci mi bylo vždycky jenom na obtíž. Naštěstí moje pozice přitahovala velký počet lidí, kteří mě chtěli tohoto břemene zbavit. Takže kdykoli a kdekoli to bylo možné, snažil jsem se jim své povinnosti předat. Má ramena už jsou příliš křehká a shrbená, než aby mohla nést nějaké břemeno, a proto se ani v tomto případě nezachovám jinak.“

„Zdá se, že jste nic nepochopil,“ řekl Lord Drydel. „Jako Arbitr Thoska-Roole představujete pro lidi duši spravedlnosti. Lidé vám důvěřují, nemůžete se přece této důvěry jen tak zbavit.“

Zillabar zachytila Drydelův pohled. Oba jenně nasměrovali Mertze do blízkého altánku, vykládaného deskami s vygravírovanými ozdobnými ornamenty. Na stole uvnitř ležely dokumenty a vedle nich zlaté pero.

„Máme pro vás připravené říšské nařízení k podpisu,“ řekl Drydel. „S vaším podpisem budou všichni ti, kteří nemají občanství, roboti, bioformy, androidi a tvorové s vyšší inteligencí pod dozorem Říše. Jak víte, místní Charta zapomíná na ty, kteří nejsou jejími signatáři. Náš návrh pomůže vyřešit tuhle šedou oblast práva. Po podpisu si můžete nechat pero.“

Harry šmátral ve své tóze, dokud nenašel to, co hledal. Vytáhl předpotopní brýle a nasadil si je opatrně na nos. Oba Upíři ho sledovali s neskrývaným odporem. Harry vzal dokument do rukou a pozorně ho začal pročítat. Při čtení vydával mlaskavé zvuky.

Potom, co porozuměl významu dokumentu, jej odložil. Složil si brýle a schoval je do svého oděvu.

Se zdánlivým klidem a zdvořilostí řekl: „Tohle nemůžu podepsat. Říše na to nemá právo. Nebylo by správné to podepsat. Lord Khallanin by to nikdy nepřijal. Ví, co by to znamenalo. Rozpoutalo by to nepokoje a výtržnosti.“

Lady Zillabar a Lord Drydel nedali nic najevo, ale napětí v altánku značně vzrostlo.

Zillabar odsunula listinu z dosahu Harryho. Lord Drydel promluvil první: „Asi o tom ještě nevíte. Lord Khallanin dnes odpoledne odstoupil ze své funkce Prefekta Thoska-Roole.“

„Lord Khallanin odstoupil?“

„Natrvalo,“ dodala Lady.

Harry opatrně odpověděl: „Rozumím.“

„Bude mít krásný pohřeb,“ řekl Drydel, „takový, jaký odpovídá muži jeho postavení.“

„Vojenské úřady Říše už zasáhly, aby se přesvědčily, zda je nařízení stále tady. Už nedopustíme, aby znova vypukla nějaká chaotická povstání. Ale vy určitě chápete problém, který před námi stojí. Podle nařízení obnovených Úřadů nemají už doporučení Poradního sboru žádnou právní platnost, takže ten zástupce vybrat nemůže. Nechávejí nás tak v určité konstituční krizi. Podle podmínek smlouvy o bezpečnosti musíme mít zástupce Říše, který by koordinoval všechny skupiny různorodé populace na Thoska-Roole. Vzhledem k mému postavení ve šlechtě Phaestorů mě Lord Dragonů požádal, abych do toho zasáhla - pouze dočasně, samozřejmě - a abych zajistila stabilitu a pořádek. Jakmile najdeme

osobu schopnou převzít otěže trvalé ochrany zájmů nesvéprávných osob, ráda předám štafetový kolík dál.“ Poslední větu pronesla, aniž se vůbec podívala na Prince Drydela. „Mám jiné povinnosti, kterým se musím věnovat též.“

„Rozumím. Jistě.“ Harry se slabě usmál. „Předpokládám tedy, že bez dalšího odporu Lorda Khallahina bude rod Zashti dál pokračovat ve svých plánech přeměny Vesmírného přístavu na základnu pro letky Záškodníků, takže bude moci rozšířit svůj vliv v této oblasti ještě více?“

Zillabařin výraz zůstal nerozluštělný. Po chvíli nepříjemného ticha Drydel odpověděl za Lady. Vyhnul se Arbitrově trapné otázce a místo toho se vrátil k hlavnímu tématu jejich rozhovoru. „Ctihodnosti, prosím vás. Musíme zajistit mezi civilním obyvatelstvem klid. A vy nám můžete pomoci. Vaše viditelná podpora usměrní smýšlení lidí.“

„Mohu hovořit upřímně?“

Lady promluvila klidným hlasem: „Považovala bych to za urážku, kdybyste nemluvil otevřeně.“

„Slyšel jsem různé věci. Hodně z nás slyšelo, co se povídá. Nezáleží na tom, zda je to založeno na pravdě, nebo ne, ale stále se o tom povídá. Možná jste to už zaslechli. Mám na mysli... Ale jestliže to víte, byl bych rád, kdybyste to už nemusel dál rozvádět - ?“

„Právě naopak,“ pobízel ho Drydel. „Nemáme to odkud znát, pokud nám lidé jako vy o tom nic neřeknou.“

Harrymu to nebylo příjemné. „Slyšeli jsme o tom, jak Upíři jednali s ostatním civilním obyvatelstvem. Šeptandy o zvěrstvech a...“ skličně ztišil hlas.

Ani jeden z Upírů nezareagoval. Vyměnili si mezi sebou pouze tajemný pohled. Po chvíli Princ Drydel odpověděl. Tvářil se chladně. „Takovéhle lži si vymysleli zrádci a nespokojenci. Ujist' uji vás, že až najdeme ty buřiče, tvrdě je potrestáme.“

Harry Mertz ani nepostřehl Zillabařin zamračený pohled a potřesení hlavou směrem k Drydelovi. Drydel dělал, že si prohlíží uměleckou práci na deskách altánku. Zillabar se v rychlosti obrátila na Harryho. „To ale není vaše starost. Zeptám se vás naposledy. Dávám vám na výběr. Buď to podepíšete vy - nebo to udělá váš nástupce.“

„Ano,“ řekl Harry. „Rozumím.“ Přikývl hlavou. „Nemám tedy na vybranou. Víte, Lady, musím se vám s něčím svěřit. Když jsem byl mladý a studoval Zyne (* Starodávná filozofická disciplína, o které se předpokládá, že má kořeny na Zemi, legendární kolébce lidstva.“), narazil jsem na jedno staré rčení, podle kterého jsem se řídil celý svůj život.

Zní takhle: Zjistíte, že nejjednodušší je řídit lavinu tím směrem, kudy se řítí.“

Lady Zillabar se lehce pousmála. Obrátila se znovu na Drydela a v jejím pohledu se zračila spokojenost. Vyhráli jsme.

Harry jí však tu radost překazil. „Ano. Tento dokument bude muset podepsat můj nástupce.“

Jeho otevřený vzdor vyvedl Zillabar z míry. Tvář jí hořela hněvem. Dokonce i Drydel zbledl, když viděl, jak v ní kypí zuřivost.

„Ty blázne!“ vyplivla. „Uvědomuješ si vůbec, že stojíš před někým, kdo tě může zabít bez mihnutí oka?“

Harry nehnul brvou. Napřimil se a stejně rozhodně odpověděl: „Vy jste ještě větší blázen! Uvědomujete si vůbec, že stojíte před někým, kdo je schopen zemřít bez mihnutí oka?“

Zillabar oněměla. Zkameněla. Na tohle neměla žádnou odpověď. Zuřivost zaplavila její tvář ruměncem. Dokonce i Drydel přemýšlel, čeho může být v téhle chvíli schopna.

Ale neudělala nic. Místo toho znehybněla, nabrala znovu dech a... plná hněvu odešla. Zanechala tam oba, člověka a Upíra, přemýšlející o tom, co se asi tak stane -

PRACOVNÍ NABÍDKA

Thoska-Roole byla známá tím, že představitelství architektů, kteří na ní navrhovali věznice, káznice, žaláře a další místa věznění, zůstala nedocněna. Jejich schopnosti přitom patřily k nejlepším v celé Paletetické hvězdokupě.

Vemte si například prostory, ve kterých se teď nacházeli Sawyer a Finn Markhamovi. Murdock je podstoupila novému, neznámému patronovi, který je umístil do nejslavnější věznice na Thoska-Roole.

Představte si válec dvanáctkrát vyšší než člověk. Pak si představte jeho průřez který se rovná délce dvou lidí. Dále si představte, že tento válec stojí v úplně tmavé siní. Nahoře sedí Sawyer a Finn a čekají ve své cele bez stěn.

„Jak se ti tu líbí?“ zeptal se Sawyer svého bratra. „Je to tu hezčí?“

Finn pokrčil rameny. „Přinejmenším máme lepší výhled.“

„O moc lepší,“ souhlasil Sawyer.

Za tu chvíli, kdy oba tiše seděli, snad uběhlo několik století.

Po nějaké době zaslechli sotva znatelné škrábání.

„Slyšel jsi to?“

„Pst.“

Poslouchali s nastraženými ušima.

Ozvalo se další zaškrábání. Znělo to jako šourání okovaných bot na kamenné podlaze.

Najednou se rozsvítila světla. Odněkud shora na ně dopadl jasný modrobílý paprsek. Připíchl je k jejich místům a znehybnil je. Oslepoval oba tak, že si museli stínit oči. Neviděli dál než na okraj základny válce.

„Vstaňte,“ rozkázal jim tlumený hlas. Přicházel z blízka. Kosti jim vrzaly a svaly je bolely, ale nakonec se jim podařilo vstát. Nemohli přijít na to, odkud přichází ten hlas, a tak prostě jen hleděli do prázdné tmy.

Někde v dálce se rozsvítilo další světlo a ostře osvětlilo postavu jejich nového strážce. Upír stál sám, reliéfovitě osvětlen, na podobném válci naproti nim. Svým postojem jim chtěl evidentně dát najevo svou ochromující nadřazenost. Byl oblečen do černého cestovního oděvu. Obklopovala ho modrá záře - aura věčné smrti.

„Oh...“, řekl Sawyer.

„Óó, jo,“ souhlasil Finn. Upíři zrovna nebyli pověstní svou laskavostí.

„Poznáváte mě?“ zeptal se Upír.

Sawyer se poškrábal na krku a přemýšlel, co říct. Jeho obvyklá uštěpačná odpověď by mu v téhle situaci jenom přitížila. Naštěstí promluvil Finn: „Ne, Vaše excelence. Nepoznáváme vás.“

„Dobrá. Naštěstí pro vás. Mám pro vás práci.“

„Áá,“ vypustil ze sebe opatrně Sawyer, „my už ale práci máme.“

„To vím,“ odpověděl Upír. „Od vašeho současného zaměstnavatele jsem o vás slyšel jenom samou chválu.“

Sawyer chtěl něco odpovědět, ale Finn svého bratra umlčel. Zašeptal: „Pst. Myslím, že bychom se měli dozvědět, co od nás tenhle chlapík chce.“

Upír uznale přikývl. „Tvůj bratr ti radí dobře, Sawyere Markhame. Poslechni ho.“ A tmavá postava pokračovala: „Rád bych věděl, kde se nachází jistý muž. Člověk. Velice důležitá osoba. Myslím, že pro vás to nebude příliš těžký úkol.“

Chci ho okamžitě, a proto potřebuji dva dobré stopaře.“

Sawyer s Finnem na sebe pohlédli zkoumajíce své pocity. Ani jeden z nich nevypadal příliš šťastně. Nakonec Sawyer promluvil: „My nepracujeme pro vládu.“

Upír zaváhal. „Proč to říkáte?“

„Tohle zařízení.“

„Co tím myslíte?“

„Společnost Miller-Hayes vybudovala tohle nápravné zařízení před čtyřmi sty lety a bylo určeno pro ty nejnebezpečnější vězně Říše. Přes všechnu strategickou kampaň vlády přesvědčit lid, že tohle zařízení už neexistuje a není v provozu, a přestože jeho umístění zůstává tajné, naše přítomnost zde nasvědčuje tomu, že vláda toto zařízení stále využívá. Sem mají přístup pouze ti, kteří stojí na nejvyšších postech Říše. Proto z práce, kterou nabízíte, musí mít prospěch někdo na vyšších místech - možná jste to právě vy sám - hlavně když má tato práce zůstat utajena. Takže ať už zastupujete kohokoli, určitě jste tu z pověření nějaké vysoké osoby.“

„Prefekt Thoska-Roole zemřel,“ odpověděl Upír. „Mým úkolem je vyšetřit okolnosti jeho smrti. Víc vás nemusí zajímat.“

„Přesto vám říkám že my pro vládu nepracujeme.“

„Pak jste si tedy zvolili tu druhou alternativu...?“ V jeho hlase zněla hrozba.

„Oh -“

„Počkej, Soyi.“ Finn se dotkl bratrova ramene. Opatrně promluvil do rozlehlého prostoru mezi nimi a Upírem a zeptal se: „Kdybychom mohli zneužít vaši dobrou povahu, vysvětlil byste nám tu druhou alternativu?“

„Smrt.“

„Aha. Rozumím. Myslel jsem si to. Dobře tedy. To potom celou věc usnadňuje, nemám pravdu?“

„Ano. Máte. Mohu vám slíbit velice zajímavou práci, nebo velice zajímavou smrt. Nechcete si to ještě rozmyslet?“

Finn a Sawyer na sebe pohlédli.

„Řekni mu to ty.“

„Nesmysl, já jsem mluvil naposledy. Ty mu to řekni.“

Finn si povzdechl. Obrátil se k Upírovi: „Není o čem přemýšlet. Nikdy nebudeme pracovat pro žádnou vládu.“

„Jak si přejete.“ Upír se rychle obrátil a zmizel ve tmě. Světlo zhaslo s hrozbou konečného rozhodnutí.

Po chvíli zhaslo i světlo nad nimi a uvrhlo je do úplné tmy.

„Dobrý,“ řekl Finn, jeho slova se hlasitě nesla v temnotě. „Udělal jsi to zase.“

„Já?“

„Podívej se kolem sebe a řekni mi, co vidíš. Nic! Díky tobě jsem se dostal do pěkný kaše.“

V tichu se neslo obvinění. Po dlouhé chvíli Sawyer pokorně řekl: „Promiň, Finne.“

SPOJENECTVÍ ŽIVOTA

Ne každé vězení na ThoskaRoole bylo řešeno tak elegantně jako Miler-Hayesova věznice. Věznice na Starém Městě například neměla žádné kouzlo. Její konstruktéři zjevně postrádali talent Millera a Hayese. A k tomu měli ještě tu nevýhodu, že přestavovali již existující budovu. Nicméně přes své umělecké nedostatky sloužila věznice svým účelům velice efektivně a možná i lépe, protože její ubohé estetické ztvárnění bylo vlastně součástí trestu.

Představte si kráter daleko na rovině za tyčící se stolovou horou. Nad tímto kráterem je vystavěna kopule z šedivého kovu a pod ní obrovská tmavá síň, vyhloubená do nitra země. Představte si zapáchající podzemní jezero plné haraburdí, smetí a výkalů. Nekonečnou vlhkost a teplo.

A teď si trochu oživte svou fantazii. Představte si zápach tak intenzivní, že naleptává barvu na stěnách. Do jezera si náhodně umístíte ploché kruhové ostrůvky, které vyčnívají pouze na šířku dlaně nad hladinu vody. Všechny jsou kamenné, ale každý je jinak velký. Představte si prapodivnou sebranku rozmístěnou na těchto ostrovech špinavou, zatrpklou, zákeřnou, zuřivou a nepříčetnou. Vzhledně nahoru a uvidíte úzké můstky visící vysoko nad hlavami vězňů, po kterých se procházejí strážé.

Stráž bez přestání hlídá. Ve své ponuré šedi se tu den prolíná v noc. Představte si hejna vyhladovělých tvorů hemžících se v jezeře: žraloáci, piranoidky, právonice a jiné zlověstné potvory, které nedají rybářům spát. Mezi těmi nejnebezpečnějšími živočichy číhají smrtící jedovky.

Z věznic existovala jenom jedna cesta ven. Když už měl host po krk svého ubytování, mohl si jít zaplavat. Ti, kteří zemřeli stářím nebo na následky čehokoli jiného, opustili vězení stejnou cestou. Voda se na chvíli zčeřila a vzápětí se zase uklidnila.

Seshora se na největší z ostrovů spustila rampa. Po ní scházel Arbiter Thoska-Roole, Soudce Harry Mertz. Vypadal klidně. Každým svým krokem vyjadřoval svou ochotu řídit lavinu tím směrem, kudy se řítí.

Došel na konec rampy a ve chvíli, kdy vkročil na ostrov, se rampa rychle zvedla. Rozhlédl se okolo sebe. Jeho budoucí druzi se zvedli, aby si ho mohli dobře prohlédnout. Od dob posledních pokusů biologických inženýrů na Hvězdokupě nebylo nikdy na jednom místě soustředěno tolik podivných forem života.

„Dobré odpoledne, pánové,“ řekl všem Harry. „Soudce Harry Mertz k vašim službám,“ elegantně se poklonil. „Ale neočekávejte ode mne žádnou spravedlnost. Má slova už nemají žádnou váhu. Nečekejte ani žádnou spravedlnost shora. Na Thoska-Roole už žádná neexistuje. Když je dokonce i spravedlnost poslána do vězení, určitě tam najdete svobodné lidi. Jsem si jist, že my můžete uvést nějaký příklad.“

Jsem velice rád, že se mohu s vámi se všemi seznámit. Bylo mi divné, kam se vlastně poděli všichni ti svobodní občané.“

Jeho tvář se najednou změnila hrůzou v náhlém poznání. „Ale já tohle místo znám. Znam ho ze svého mládí - před tisíci lety.“

Několik vězňů se zasmálo jeho odvážnému tvrzení. „To znamená, že jste tu často?“

„Ne, jenom když musím,“ zasmál se Harry s nimi. „Ale - tohle místo nebylo vždycky vězení. Když jsem byl mladý, lidé sem přicházeli hledat právní rady a mír. Ti prokletí Upíři znesvětili chrám nejvyšší spravedlnosti.“

Harry zoufale zakroutil hlavou a hledal místo, kde by si mohl sednout. Země tu představovala jediný kus vhodného nábytku. Harry smutně pokrčil rameny. „Typ lidí, které najdete ve vězení, vám o společnosti prozradí mnoho.“ Jeho pohled spočinul na dvou smutných bojových ještěrech. Jejich odznaky je identifikovaly jako Kaska a Keeda.

„Například vy dva,“ zeptal se, „co jste provedli?“

Keeda zahučel: „Spáchali jsme neodpuštělný hřích - nechali jsme uprchnout dar, který byl v naší péči a který chtěla Lady Zillabar dát Lordu Drydelovi. Nepovolili nám ani tu potupnou sebevraždu.“

Harry němě přikývl. „Vidíte - mám pravdu.“

Dragoni ho vůbec nepochopili. A Harry se ani nenamáhal, aby jim to vysvětlil. Otočil se a pohlédl na ostatní společníky - spodinu devadesáti světů, jak mu ve svém líčení Lady Zillabar popsala jeho budoucnost. Mezi svými spoluvězni poznal Harry spoustu humanoidů, androidů, bioforem a několik tvorů s vyšší inteligencí. Všechny skupiny tu byly zastoupeny rovnoměrně. Upíři neměli žádné předsudky. Nenáviděli všechny ostatní tvory stejnou měrou.

Harry si všiml dvou lidí, sedících opodál na okraji ostrova. Připadali mu jako skuteční lidé. Byli oblečeni jako profesionální stopaři. Harry opatrně prošel kolem nich. Ti dva se na něj ani nepodívali. Zdálo se, že jeden z nich, ten vysoký blondák, má starost o svého přítele, tmavšího, silnějšího muže, který nepokojně spal na zmačkané rohožce. Vlhkým hadříkem mu otíral čelo, dokud se ten druhý nevzbudil a neodstrčil mu otráveně ruku. „Přestaň. Nemusíš si se mnou dělat starosti.“

Poblíž seděla se zasmušilým výrazem bioforma třídy LIX. Byla oblečena do jakési kombinézy, kterou nosí členové posádky vesmírných lodí, a pozorně naslouchala rozčilenému žvanění nějakého červeného mužika - jeho kůže byla krvavě zbarvená. Harry v něm poznal příslušníka klonálního rodu, pravděpodobně rodu Lee, který vznikl smíšením genů Číňanů, Navahů a Mart'anů - zřejmě politického vězně. Rod Lee působil Upírům nemalé těžkosti.

Harry se zaposlouchal a usmál se. Tenhle malý radikál hovořil jako někdo, kdo zná svou minulost. Chápal svou situaci až příliš dobře: „Vy se smějete, ale já znám pravdu. Jsem na řadě. Jestliže se Časovazači tohoto světa něco přihodí, budu to já, kdo si nasadí pásku. Upíři si nemohou dovolit mě pustit na svobodu. Moje uvěznění svědčí o tom, že Upíři mají v úmyslu zrušit funkci Časovazače. Pokud to udělají na více světech - a oni to udělají - už nikdy nebude možné svolat Konferenci všech světů Hvězdokupy. Když budou chtít, zabijou všech třináct zbývajících Časovazačů a zabrání komukoli dostat se do této funkce.“

„Ale co to má se mnou společného?“ zeptala se bioforma LIX.

„Poslouchej, Oto - jsem zastáncem velmi radikální filosofie, ve skutečnosti velice nebezpečné myšlenky. Věřím tomu, že všechny rasy Hvězdokupy jsou schopné se sjednotit a svrhnout to těžké břemeno šlechty Upírů. Za vlády Upírů se atmosféra v Říši stala nesnesitelnou, ale Upíři jsou při moci proto, že my jsme jim to dovolili.“

Kask a Keeda, kteří jeho žvanění poslouchali, na to reagovali zlostně. Jeden zachroptěl a druhý zahmkal. „Co ty víš o Upírech!“ zahřměl Keeda.

„A co ty? Když se v tom tak vyznáš, jak je možné, že jste se svým bratrem skončili tady?“

„Chrlíš ze sebe příliš nebezpečné myšlenky,“ řekl Kask.

Červenolící mužík s úšklebkem odpověděl: „Co mi můžou udělat? Uvrhnout mě do žaláře?“ Ostatní vězni začali rvát smíchy. Pohled na dva zahanbené dragonní strážce byl pro ně alespoň malým zadostiučiněním.

Řečník si náhle povšiml Markhamova zájmu o diskusi a dobromyslně se na něj obrátil. „Co si o tom myslíš ty, stopaři?“ Sawyer potřásl hlavou. „Nerad se míchám do záležitostí vlády - nebo odboje. Já i můj bratr na to máme stejný názor.“ „Měl jsem za to, že sympatizujete s revoltou.“

„Všichni rebelové, které znám,“ řekl Sawyer s úšklebkem, „v sobě mají příliš mnoho hněvu, jsou příliš zapálení pro svou vlastní věc - a zřídka ožívují společnost.“

Rozohněvaný, rozohněný mužik šťouchnul do Oty. „Poslouchej ho. Teď mluví hlas politického analfabeta.“ Tato věta zaujala Harryho, který se usadil opodál, aby si doposlechl konec tohotole nepřipraveného semináře o revoluci.

„Tenhle svět byl kdysi krásný a Říše - to byla také spravedlnost. Teď máme před sebou impérium v jeho posledních fázích zhroucení a rozkladu. Po několika století jsme následkem vlády Upírů nebyli svědky ničeho jiného než občanské války a epidemie deprese a smrti, která zachvacuje jeden svět za druhým. Mám vám k tomu předložit důkazy?

Rozhlédněte se kolem sebe po pustinách na Thoska-Roole. To už samo o sobě poukazuje na neschopnost Říše udržet si autoritu u hladových a nenasytých Upírů.

Dragoni kdysi představovali nejrespektovanější morální autoritu v celé Hvězdokupě. Teď se plazí po zemi jako všichni ostatní -“ úmyslně nasměroval svou výčitku na Kaska a Keedu. „Dragoni slouží Upírům, a ne Říši. Dokonce i jejich vlastní Lord je teď pod kontrolou rodu Zashti.“ Kask a Keeda dali volný průchod svému varovnému vrčení.

Okolosedící vězni se začali opatrně odtahovat. Malý kožovitý mužik však bez obav pokračoval: „Nevrčeli byste na mě, kdybyste nesouhlasili s tím, co říkám. Kdybych se mýlil, nehrozili byste mi.“ Kask a Keeda se na sebe nejistě podívali. Stáhli se zpátky a dál poslouchali.

Mužik pokračoval: „Kdysi dávno vkládali do Upírů svou důvěru všechny rasy a tvorové celé Říše. Kdysi dávno jsme žili s Upíry jako rovní s rovnými. Teď jsou z nich vrahové a zároveň Lordi - kombinace, která přináší smrt.“

„Ale co chcete vy?“ zeptal se Harry. „Co je to, co by vás mohlo uspokojit?“

„Spravedlnost,“ jednoduše odpověděl.

Harry popotáhl nosem. „Spravedlnost?“ Zatvářil se pobaveně. „Většina lidí tvrdí, že chce spravedlnost, ale není to spravedlnost, po čem touží. Je to pomsta. Chtějí, aby všichni pocítili bolest stejně. Mohu se vás tedy zeptat, co skutečně chcete?“

Rebel zaraženě pohlédl na Harryho. Zdálo se, že si ho všiml teprve teď. „Máte asi hodně zkušeností, starý muži.

Bojoval jste ale někdy v revoluci?“

Harry se vyhnul otázce pouhým pokrčením ramen. „Děkuji, ale už jsem viděl dost válek. Jenom lidé, kteří nezažili žádnou válku, jsou jejími obhájci.“

„Já vůbec nechci, aby vypukla nějaká válka,“ řekl vzpurný mužik. „Já prostě chci vyhrát tu, ve které se zmítáme - válku, kterou Upíři vyhlásili všem druhům v Hvězdokupě.

Zatímco my tady blábolíme, Říše dál upadá,“ pokračoval. „Občanská válka zuří na tisících světech po celé Hvězdokupě. Upíři páchají svá zvěrstva naprosto otevřeně. Už se své zločiny nesnaží ani skrývat. Jejich bojové letky zpustošily bezmocné světy. Zanikly celé populace. Civilizace kolem nás je v plamenech!“

„Musí být svolána nová Konference Časovazačů, přáteli. Poslední Konference nám dala Říši. Další Konference Říši rozpustí a vytvoří novou republiku, ve které si budou všechny druhy rovny. Konferenci musí svolat třináct Časovazačů. Dvanáct z nich už ji vyhlásilo a brzy se k nim připojí i Časovazač Thoska-Roole. Potom už ani Upíři nezastaví meč sociální spravedlnosti.“

Jeho oči plály opravdovou vírou. Rozohněný muž k nim mluvil hlubokým, chvějícím se hlasem. „Poslechněte si tuhle představu - spojení života, spojení, ve kterém budou mít všechny vnímající bytosti stejná práva a povinnosti, spojení, kde bude místo pro každého z nás. Představte si svět, který patří nám všem, nikoho nevyjímaje.“

Někteří z jeho posluchačů sdíleli nadšení, které zpozorovali v jeho hlase. Jiní se však na evolučním žebříčku nevyšplhali tak vysoko. Ti nejzahořklejší a nejskeptičtější vězni se ho snažili umlčet hulákáním a pískotem.

„Jednat s roboty a stroji jako s lidmi? Pch! Ještě pořád můžu dělat jednu věc, kterou stroje nemůžou,“ zařval nevýrazný zavalitý muž.

„A taky rychle,“ přidal se druhý zavalitý muž.

„A co androidi a bioformy?“ vykřikl další. „Máme se i s nimi podělit o svůj chléb?“

„A to už ani nemluví o klonech a dalších syntetikách. Nevadilo by ti se s jedním takovým oženit?“

Muž s představou si jejich vtipkování nevšímal. Pozvedl ruku na znamení ticha. Postavil se, aby ho každý viděl. „Každý život je posvátný. Každý život kdekoli. My, kdo věříme v hodnoty odporu, bereme tuto pravdu za samozřejmou.“

Harry se rozhlédl okolo sebe. Sawyer a Finn se zájmem naslouchali z bezpečné vzdálenosti. Kask a Keeda vypadali rozčileně. Jasně považovali tuhle radikální řeč za velezradu a jejich výcvik vyžadoval, aby jednali. Kask zamumlal něco o muži uvrhnutém do vězení za lživé pomluvy o Říši, neuvědomuje si ironii svých myšlenek.

„Poslouchejte,“ pokračoval muž. „Zamyslete se nad tímhle - představte si to. Představte si, že by všechny druhy v Hvězdokupě alespoň na chvíli zapomněly na rozdíly mezi sebou a daly se dohromady. Dokážete si představit, čeho bychom mohli dosáhnout? Například Dragoni -“ při této poznámce Kask a Keeda nastražili to, co používali jako uši.

„Jakou moc by měli Upíři bez Dragonů? Jaký trest by na nás mohli uvalit? Dokud s nimi služební rasy - všechny rasy, ale hlavně Dragoni, i nadále spolupracují, pomáhají jim - my všichni jim pomáháme - udržet si svou moc.“

Obrátil se teď tázavě na Otu. Bioforma třídy LIX zakroutila hlavou.

„Na tohle raději nemám žádný názor. Celý koncept války přesahuje chápání mého druhu. A doufám, že to tak zůstane i nadále. Tyhle záležitosti se mi protíví.“

„Smím vám připomenout, mírumilovný tvore,“ odpověděl červený mužik, „že se nacházíte ve stejném vězení jako my

všichni a mělo by to tedy být i vaší záležitostí?“

„Odmítám za to přijmout jakoukoli zodpovědnost,“ odpověděl Ota. „Lidé vytvořili bioformy, aby jim sloužily, a ne aby bojovaly.“

Mužik opovržlivě zafíkal, ale Sawyer se ušklíbl a zakřičel: „Bioforma to vystihla líp než ty. Vem si svoje peníze a o víc se nestarej.“

„Cha! Promluvil stopař - hlas chamtivosti. Placený lovec. Další sluha.“ V jeho hlase znělo pohrdání. Opovržlivě dodal: „Další blázen!“

Sawyer jeho urážku ignoroval. Ušklíbl se a poškrábal se na hlavě. „Sedíme tady, příteli, ty i já, ve stejném vězení. Naším pánům oba připadáme jako blázni, ale jsem radši jiným bláznem než ty.“

Ozval se další vězeň: „Uvěřím ve Spojenectví života, teprve až přiletí bojové vesmírné lodě a vyhladí Upíry a jejich letky Záškodníků.“

Červený mužik se nakonec neovládl. „Vy jste to ještě nepochopili? Spojenectví života se musí zrodit v nás všech. Ty tomu určitě rozumíš, vid', Oto?“

„Promiň,“ potřásl hlavou Ota. „Vidím už dost násilí u Vesmírné kapitánky Campbellové.“

Mezitím se Keeda rozhodl, že už toho bylo dost, a s námahou se postavil. Vedle něj se začal zdvíhat také Kask. Pohled na zdvihajícího se Dragona všechny přítomné umlčel. Pohled na oba vzpřímené Dragony je vyděsil. Vězni se nervózně postavili, aby byli připraveni uskočit oblodám z cesty.

Keeda výhružně zabručel. Tyčil se nad těmi malými postavami a upřel svůj hladový pohled na červeného mužika.

„Jakým právem tady takhle hanobíš Říši? Kdo se opovazuje stát před Dragonem a vydávat ze sebe takové sračky?“

Všichni ostatní vězni ustoupili Dragonovi z cesty. Mezi Dragonem a jeho kořistí teď byl volný prostor.

Rebel se mu neohroženě díval do tváře. „Ty neznáš moje jméno? Ty nevíš, kdo stojí před tebou? Ty nepoznáváš svého bratra?“

Keeda ukázal dozadu na Kaska. „Tam je můj bratr - můj jediný bratr.“ Keeda se potácivě pohnul dopředu. „Opakuji znova - pod jakým jménem jsi veden?“

Rozzuřený malý muž vykročil směle dopředu. „Před tebou stojí příslušník mart'anského klonálního rodu Lee, číslo 1169.“

Keeda zachroptěl něco nesrozumitelného. Oči se mu podlily krví. „Pomodli se, ještě než zemřeš,“ přikázal mu. „Jsem vázán krevní přísahou. Nikdo z rodu Lee neunikne mé pomstě.“ (* Původ tohoto nepřátelství leží sedmnáct standardních let v minulosti. V té době se stala jedna „nešťastná příhoda“. V hospodářském společenství Kilpatrick's Folly na skalnaté planetě Mopaline se chtěl oddíl říšských Dragonů pomstít za neúmyslnou urážku jednoho ze svých členů. *) Dragon zařval -

Kask se snažil Keedu zastavit. S řevem popadl bratra za ruku: „To už neexistuje. Už to dávno neplatí!“

Tato urážka v podstatě nevzešla z počínu místních obyvatel, ale její příčinou byl jakýsi pocestný jménem pan Costello, který prohlašoval, že je „hrdina“. Ten neúmyslně hájil filosofický názor, který

byl v rozporu s názorem Dragonů na osobní bezúhonnost. Naneštěstí reakce Dragonů byla nepřiměřená. Jejich hněv přerostl ve vražedné běsnění a jako smyslů zbavení vyvraždili sto sedmáct ze sto osmdesáti tři obyvatel této usedlosti.

Říšský Prefekt na Mopalinu, jeden z příslušníků klonálního rodu Lee, nařídil ponižující popravu celého oddílu Dragonů. Tento rozsudek spustil lavinu tříletého vraždění a teroru vedenou Moktarskými Dragony, která byla namířena proti všem příslušníkům klonálního rodu Lee na všech světech Říše. Nikdy by ani Dragoni ani nikdo z rodu Lee nebyli ochotni ukončit tento spor soudní cestou nebo usmířením. Důsledkem toho krvavá válka nikdy oficiálně neskončila. Dragoni prostě vyvraždili všechny příslušníky rodu Lee.

„Na tom nezáleží!“ řval Keeda. „Jeho smrt se nedá vykoupit. Tenhle Lee musí zemřít.“

Keeda zvedl Leeho a ve své obrovské ruce ho držel nad hlavou připraven ho hodit do vody. Vítězoslavně s ním kráčel po obvodu ostrůvku, posmívaje se jeho vzdorovitosti a vyzýváje ho, aby mu v tom zabránil. „Odměním tě tak, jak se na zrádce sluší a patří.“

Sawyer a Finn vyskočili na nohy křičíce: „Nel!“ Sawyer běžel za Dragonem, tahal ho za ruce, visel na nich, kopal ho a bouchal do něj pěstmi a pokoušel se zastavit Keedu v jeho smrtící hře. Keeda ho ignoroval. Zvedl Leea vysoko a -

OBŽALoba

První střela zasvětila Keedovi kolem levého ucha. Pískot implodujícího vzduchu a náhlé vyšlehnutí páry z páchnoucí vody za ním ho přikovaly k zemi. Rozhostilo se ticho. Sawyer se pustil Keedovy ruky a dopadl zpátky na kamenný ostrov.

Keeda se otočil dokola a vzdorovitě zakřičel nahoru na strážce na můstku: „Nesnažte se mě zastavit!“

Druhý výstřel sežehl kameny u jeho nohou. Rozpálily se do červena a stoupal z nich olejnatý dým. Zvuk spalujících se kamenů bodal do uší. Odrážel se po jezeře dlouhé hrozivé vteřiny.

Keeda váhal. Střelce nebylo vidět. Nakonec žár spálených kamenů donutil velkého Dragona ustoupit o dva kroky zpět, dál od bolestivého místa.

„Jsem vázán krevní přísahou,“ zahulákal Keeda, ale v jeho křiku už nebyl ten zlobný vzdor. „Musí zemřít.“

Na obrovského Dragona se zaměřilo světlo.

Pronikavý hlas, čeřící hladinu jezera a odrážející se od vzdálených zdí, se nesl rozlehlou podzemní síní. „Polož. Toho. Muže. Na. Zem.“

Keeda stále ještě váhal. Co mu můžou udělat? Zabit ho? Přinejmenším by zemřel čestně a splnil by krevní přísahu.

Rozzlobeně zasyčel. Podíval se na muže svíjejícího se v jeho tlapě. Strašně chtěl tohohle potomka primátů hodit do

hladových vod síně.

Sawyer vzhledl nahoru na Keedu a zašeptal: „Myslím, že bys to neměl dělat.“

Finn se k nim přiblížil, a aby podpořil bratra, dodal v jazyce Dragonů: „Zneuctíš svůj rod, pokud ho zabiješ způsobem, který postrádá jakýkoli styl a chrabrost. „

„Nikdy jsem svůj rod nezneuctil!“ Keeda se zamračeně podíval dolů na oba muže a pak na Kaska. „Zeptejte se mého bratra.“

„Tak to nedělej ani teď,“ řekl Sawyer. „Zeptej se na to svého bratra sám.“

Keeda nejdříve nejistě pohlédl na Sawyera a Finna a potom za ně na Kaska.

Kask přikývl. S Finnovými slovy sice úplně nesouhlasil, ale nemohl je ani popřít. „Když už nic jiného, musíme si alespoň udržet svou čest,“ zabručel.

Keeda se však ještě nerozhodl. Nechtěl dát žádnému člověku příležitost k tomu, aby si myslel, že zvítězil nad Dragonem. Nakonec se zpřímá podíval do Leeových očí a zavrčel na něj: „Zasloužíš si zemřít a já tě jednou dostanu. Pro dnešek tě nechám na pokoji, ale příště se už budu chlubit tvou smrtí. S tím počítej. Já svou přísahu dodržím.“

„Žádám od tebe jedinou věc,“ řekl Lee. „Buď věrný pravdě. Jednou snad budeš moci svou věrnost prokázat Spojenectví života.“

Keeda zafíkal. Tenhle muž měl smrt na krku, a přesto si ještě troufal mluvit o zradě. Neuvěřitelné! Postavil Leea-1169 na kamennou zem. Mrsknul zlostně ocasem a oddusál prýč. Kask šel za ním.

Sawyer a Finn si ulehčeně vydechli. Lee-1169 na ně s údivem pohlédl. „Proč jste se mě snažili zachránit?“ zeptal se.

Sawyer pokrčil rameny. Finn zakroutil hlavou. Oba se rychle odvrátili, aby neviděl, jak to na ně zapůsobilo. Najednou se nahoře rozsvítilo světlo. Z vysokých okrajů palebných stanovišť obklopujících jezero sledovaly zajatce namířené zbraně pochoduující Dragonní stráž. Vybíraly si své vězně černými duchové, vznášející se nad ostrovy. Za úzkými modrobílými

reflektory se rýsovaly jejich záhadné postavy. Paprsky, pronikající hlubokou temnotou, sondovaly a hledaly jako zářící prsty každý svého vězně. Ti se strachem vstávali a stínili si oči před řadou hrozivých, oslňujících reflektorů.

Přízračný úzký můstek vedl na centrální plošinu, která visela vysoko nad celým prostorem. Přesto vězni uviděli vysokého, vyhublého Upíra, který, následován svými dvěma pomocníky, rozčileně kráčel k plošině a hledal si to nejvýhodnější místo. Konečně se uvelebila vyklonil se přes zábradlí, aby viděl na své nešťastné svěřence. Potom si nasadil kapuci, která zahalovala jeho rysy. Na ostrovech pod ním se zvedla vlna šumu poznali ho. Usmál se a ti dole spatřili jeho blýskající se zuby s řezáky dlouhými a ostrými jako jehla.

„D'Vashti,“ pronesl jakoby pro sebe Harry.

Kernel Sleestak d'Vashti držel ve své levé ruce laserový paprsek.

Hněvem zrudlýma očima zíral dolů na Keedu. Namířil na něj a znehybnil ho. Zařval po celém sále hlasem burácejícím jako hrom. Jeho slova byla určena Dragonním strážím na palebných stanovištích. „Dávejte pozor! Neposlušnost musí být vždycky odměněna. Neúspěch musí být vždycky potrestán!“

D'Vashtiho paprsek náhle změnil barvu a stal se z něj paprsek pulsující jantarové síly - tažný paprsek. Keeda bojoval proti tlaku, ale žádný Dragon neměl dost síly na to, aby odolal tlakové síle koncentrovaného pole singularity. Začal se pomalu klouzat po kamenném povrchu ostrova směrem k tmavé vodě za ním. Ohlédl se přes rameno, zavrčel hrůzou a bojoval ještě víc. Ocasem zuřivě šlehal ze strany na stranu, ale smrtonosný paprsek ho tlačil blíž a blíž k vodě. Nakonec už neměl sílu bojovat. Máváje bezmocně rukama se převrátil zády do tmavého vlhkého zápachu.

Voda kolem něj vzkypěla. Zrudla. Dragon řval a urputně bojoval. Jednou se vynořil a snažil se zachytit okraje ostrova - krátce bezmocně pohlédl do očí svého bratra, potom sklouzl zpět a navždy zmizel. Hladina jezera se brzy uklidnila.

Kask zkameněl hrůzou. Třásl se jako posedlý ďáblem. Nevědomky pronesl: „Keeda si nezasloužil tak ponižující smrt.“

Naštěstí promluvil potichu, takže se jeho slova k d'Vashtimu nedonesla. Upír by ho jinak okamžitě poslal za jeho bratrem.

D'Vashti se rozhlížel po celé síni jako démon msty. Jeho paprsek měl znovu neškodnou barvu a začal poskakovat sem a tam z vězně na vězně: Vězni se krčili pod jeho děsivým pohledem. „Teď přistoupíme k výběru.“

Z hrdel těch chudáků na kamenných ostrovech se ozvalo zasténání. Stovky hrdel - stovky hlasů sjednocených ve smutném chóru zoufalství. Sawyer a Finn na sebe znepokojeně pohlédli.

„Výběr?“

„Nechci vědět, co to je.“

Z vody se vynořilo několik ramp se smrdutými výkaly a mrtvými živočichy. Rampy spojily všechny ostrovy s plošinou na okraji jezera, po jejímž obvodu stál oblouk s vyřezávanými ornamenty. V oblouku se pootevřely tmavé dveře a jejich šterbinou pronikala karmínová záře.

Ze svého místa začal d'Vashti vybírat vězně a nasměroval je přes rampu do zářících dveří. Jeho výběr zahrnoval všechny druhy bioforem a chimér, ne lidi. Opatrně kráčeli po rampách, vyhýbajíce se těm nejnechutnějším věcem, ležícím na nich, až se dostali na úzkou kamennou římsu. V jejich tvářích se zračil nepokoj a strach. Pohybem ruky vybral d'Vashti i Otu. Bioforma LIX rezignovaně následovala ostatní. Zmizela spolu s nimi v rudé záři.

Ze všech nelidí tu zůstal pouze Kask. Stál osaměle stranou a přemýšlel, zda má d'Vashtimu připomenout svou existenci, nebo zda je moudřejší zůstat zticha. Vzpomněl si na Keedu a zůstal raději zticha.

Tmavé dveře se zaklaply a rampy se neslyšně ponořily zpět do zatuchlé, nechutné vody. Hned potom se vynořila nová soustava kamenných cestíček. Tyto rampy teď spojovaly ostrovy mezi sebou.

Když zapadly do svých pozic, d'Vashti začal znovu ukazovat na jednotlivé vězně. Přemísťoval je z ostrova na ostrov a

třídil je do skupin podle jakýchsi kritérií, která znal pouze on sám.

A vybíral si znova a znova. „Ty - přejdi na tamtu plošinu. Ty - zůstaň. Ty - přejdi tam.“

Jeden z vězňů na centrální plošině padl vzlykaje na kolena. Vzepnul své ruce k d'Vashtimu a kvílel pro slitování a odpuštění. D'Vashti však už byl pryč. Vykročil na úzký můstek a začal vyvolávat jména určitých vězňů znovu a znovu jeho paprsek bodal a vybíral. Ostatní vězni se od nařikajícího vězně nervózně odtahovali.

D'Vashti se zastavil, jako kdyby si na něco vzpomněl. Ohlédl se zpátky na toho ubožáka a zdálo se, že uvažuje o jeho prosbách. „Rozmyslel jsem si to,“ řekl chladně. „Můžeš zde zůstat.“ Jako po pavučině přeběhl ještě jednou po všech cestíčkách kolem celé síně a provedl několik změn ve svém výběru, nevšímaje si uslintaných vděčných slov muže, kterého zdánlivě zachránil.

Sawyer, Finn, Lee-1169, Kask a Soudce Harry Mertz se všichni ocitli společně na jednom kamenném ostrůvku. Stáli neklidně v kruhu, hledíce jeden na druhého. A co se bude dít teď? Nikdo z nich se k situaci nevyjádřil.

Sawyer zašeptal Finnovi: „Jak zlý to ještě může být?“

Finn mu zašeptal zpátky: „Hodně zlý.“

„Tak to je dobrý.“

„Dobrá?“ Finn tázavě pohlédl na bratra.

„Měl jsem pravdu.“

Zdálo se, že tam nahoře už výběr skončil. D'Vashti prošel ještě jednou po pavoučí síti a nakonec byl spokojen. Dvěma vězňům ještě řekl, aby si navzájem vyměnili místa. Usmíval se přitom.

Nakonec se napřímil. Vězni se strachem sledovali, co se bude dít dál. D'Vashti dal pokyn komusi neviditelnému a obrátil svou pozornost dolů.

Několik kamenných ostrůvků se začalo pod vězni potápět - včetně centrální plošiny s mužem, který předtím tak žebrol o život. Voda se přelévala přes okraje a vězni začali tancovat a poskakovat z jedné nohy na druhou. Někteří z nich rovnou skočili do vody a snažili se plavat. Voda kolem nich pěníla. Jiní zemřeli na místě. Zubožený muž se postavil a křičel na d'Vashtiho nadávky a kletby: „Ty zrádče duší! Ať se navždycky propadneš do noci! Ať chcípáš po celý zbytek svého života!“ Nadával dál, i když ho už živočichové stáhli do vody, a bil kolem sebe rukama, dokud jeho poslední slova nezanikla v zoufalém bublavém chroptění.

Páchnoucí voda pěníla, bublala a kypěla. Vypadalo to, že tahle hrůza nikdy neskončí. D'Vashti to sledoval bez mihnutí oka. Když se voda nakonec zase uklidnila, vztyčil se a vydal příkaz Kapitánovi Dragonní stráž: „Ten zbytek pošlete k soudu.“

Potom vyšel ven. Temnota zahalila jeho postavu a pomalu se snášela dolů a pokryla i ostatní vězně.

V šeru začal Kask zoufale výt - dlouhé, táhlé a žalostné stony hrůzy nad smrtí jeho bratra. Příšerný řezavý zvuk se prodíral smrdutým vzduchem, odrážel se od stěn a rozechvíval nervy ostatních.

KRAVÁŘSKÝ SOUD

Na dnešní přelíčení se shromáždil dav sedmi set osob a zaplnil síně spolu se všemi přilehlými chodbami. Po celém městě se povídalo o peticích předložených soudem. Mnoho Lordů a několik jejich chotí, kteří sem přišli, se na tento velký den slavnostně oblékli. I Upíři se dostavili v hojném počtu, ale nižší rasy byly zastoupeny mnohem méně. Nicméně dav vzrušených milovníků kuriozit naplnil místnost vykládanou zdobenými deskami. Jenže vyřezávané stěny oddělovaly jednotlivé prostory soudního dvora. Bledé sametové desky na stěnách byly lemovány karmínovým světlem. Seshora z říms zíraly dolů drobné, zdobené figurky - malí chrličí, kteří v sobě ukrývali soustavu nahrávacích zařízení a také různé druhy zbraní. To jenom kdyby jich náhodou bylo třeba.

Sawyer, sedící na lavici obžalovaných, šťouchl loktem do svého bratra. „Už tu cítím tu jejich žízeň po krvi.“

„Kéž bys takhle nemluvil!“

„Jak se cítíš?“

„Jako dragonní hovno. Zelený a slizký. A nech mě na pokoji!“

Vzrušení v sále náhle vzrostlo. Do místnosti vešel velkolepě oděný herold. Byl oblečen do škrobené, červeně kárované tuniky se znakem Říše z prchavého zlata na hrudi. Z publika se ozývaly povzdechy obdivu. Muži i ženy byli překvapeni krásou tohoto mladého Phaestora. Vystoupil na své místo a dav se utišil. Šepot dohadů, vznášející se v místnosti jako roj much, rychle utichl v okamžiku, kdy se pozornost obrátila na všechny ty lháře a právníky.

„Podle zvláštního nařízení Lady Zillabar,“ oznámil herold houslovým hlasem, „vyslechnete teď Lord Drydel před soudem Říše všechny nevyřízené případy.“ Poslední hlasy zanikly v tichu.

Lord Drydel vešel a zaujal místo za velkým stolem v přední části soudní síně. Lady Zillabar vešla potichu bočním vchodem a usadila se v lóži pro přisedící oddělené závěsem. Kromě Drydela ji nemohl nikdo spatřit. Drydel se usadil a začal si srovnávat své papíry. Na stole před sebou měl připravenou hromadu poznámek a obrazovku, jejímž prostřednictvím mu Lady Zillabar sdělovala své myšlenky.

Na lavici obžalovaných seděl mezi jinými i bojový ještěr jménem Kask, zrádce jménem Lee-1169, bývalý Nejvyšší soudce Harry Mertz, neudržovaný stopař jménem Sawyer Markham a jeho stejně ošuntělé vypadající bratr Finn Markham. Drydel si se zájmem všiml, že Finn Markham nevypadá příliš dobře.

Lord Drydel se prohrabával několik minut peticemi, které ležely před ním, a pak se rozhodl zbavit se nejdříve té nejnejpříjemnější. Podal ji soudnímu zřizenci, který ji zaevidoval a předal heroldovi. Herold vystoupil na pódium a zvolal: „Lord Drydel si teď vyslechnete případ Vesmírné kapitánky Neeny Linn-Campbellové a její zvláštní žádost o přezkoumání případu jí přidělené bioformy třídy LIX.“

Kapitánka Campbellová odhodlaně předstoupila. Měla na sobě černou uniformu a černou cestovní pláštěnku.

Doprovázela ji robustní androidní samice a nevrlý vysokogravitační trpaslík. Všichni tři se postavili za přepážku pro

svědky a zdvořile vyčkávali.

Drydel položil petici stranou a se zájmem si prohlížel Kapitánku. Na Thoska-Roole nebylo možné vidět mnoho žen - lidí. Předpokládal, že ostatní lidé možná obdivují její troufalost v tom, že se obléká jako phaestorská šlechta. On sám to považoval za nestoudnost a drzost. Ale na tom nezáleželo. Tento případ rozhodne pouze na základě skutkové podstaty - tak jak to dělal vždy.

Apaticky pokývl této ženě - člověku. „Přejete si přednést svůj případ?“

„Můj Lorde,“ úsečně přikývla. „Agenti Přistěhovaleckého úřadu přišli na palubu mého přistávacího modulu a provedli nelegální prohlídku. Zadrželi mého Prvního důstojníka, bioformu třídy LIX. Úřady prohlašují, že nemá právo vstoupit na tuto planetu. Tahle bioforma však nikdy neopustila prostory kosmické lodi, a proto tedy nikdy neopustila legální území mé lodi, Lady Macbeth. Byla tedy zadržena neoprávněně a požaduji její okamžité vydání. Kopie mého poručnictví jsou přiloženy k petici.“

Lord Drydel a Lady Zillabar se na sebe výsměšně podívali a Lord se potom obrátil na nadutou Vesmírnou kapitánku. „Tento soud si přečetl a prostudoval vaši petici. Uznáváme, že úředníci Přistěhovaleckého úřadu jednali neoprávněně, a udělili jsme jim přísné varování, že takové očividné nedodržování zákonů je v civilizované společnosti nepřipustné. Při dalším zkoumání vašeho případu se však zjistilo, že vaše doklady o poručnictví jsou podle říšského soudu neplatné.“

Kapitánka Campbellová ztuhla v náhlém návalu zuřivosti. Zdálo se, že chce něco říct, ale zůstala prozíravě zticha. Lord Drydel se na ni shora usmál a potom pokračoval:

„- protože Kapitánce Campbellové se nepodařilo zajistit náležité povolení a registraci ze Sdružení pro správu bioforem. Z tohoto důvodu Říše zamítá váš nárok na vlastnictví.“ Drydel s potěšením sledoval, jak v sobě Vesmírná kapitánka dusí hněv. A ještě větší potěšení měl z následujících slov: „Říše převzala bioformu jménem Ota do své péče. Živočich byl již převezen do centra pro zadržené osoby a bude přidělen jinam. Další případ-“

„Mám námitky proti tomuto rozhodnutí,“ přerušila ho Neena Linn-Campbellová. „Jakým právem byl můj osobní sluha převeden do péče Říše?“

Drydel se stále chladně usmíval. „Zdá se, že si nejste vědoma toho, že tu nastaly určité právní změny. Protože je tu velice reálná možnost občanských nepokojů, Říše si vyhradila právo mít pod dohledem všechny bioformy na Thoska-Roole, které nemají povolení k pobytu. Nařízení vstoupilo v platnost včera večer.“

„Prosím, můj Lorde - ?“ Toto přerušení Drydela zmátlo. V daném okamžiku si neuvědomil, kdo vlastně promluvil. Potom poznal ten hlas a obrátil se na Soudce Harryho Mertze, který vstal z lavice

obžalovaných a pokračoval: „Včera večer jsem vás upozornil, že toto nařízení nenaplní skutkovou podstatu práva. Nezbyvá mi nic jiného než jej prohlásit za protiprávní.“

V soudní síni se zvedla vlna úžasu. Drydel zacinkal zvonkem na stole. Ještě jednou a znovu, dokud v soudní síni nezavládlo ticho.

Drydel věděl, že by nebylo rozumné prohlásit jeho výrok za nepravdivý. Ve skutečnosti chtěl mít Soudce v soudní síni právě kvůli tomuto prohlášení. Skoro všichni přítomní poznali Nejvyššího soudce Harryho Mertze, ale kvůli záznamu se ho Drydel zeptal: „Uvedl byste, pane, laskavě před soudem, s kým vlastně máme tu čest?“

„Moje jméno je Harry Mertz. Zastávám funkci Arbitera na Thoska-Roole. Připouštím, že moje místo na lavici obžalovaných namísto na lavici pro poradce se zdá být nezvyklé, ale vezmu-li v úvahu současný stav, myslím, že je to pro mě to nejvhodnější místo. Mluvím k vám, Lorde Drydele, jako přítel soudu, jak mi to určuje moje funkce, a opakuji, že toto nařízení je v rozporu se stanovami Říše a s ustanovením, které říká, že podle zákona mají všechny vnímající druhy stejná privilegia a odpovědnost.“

Drydel krátce pohlédl na Lady Zillabar. Hledal u ní nějakou radu, ale ta jenom úsečně potřásla hlavou. Drydel souhlasně přikývl.

„Zajímavý názor, občane Mertzi,“ odpověděl pomalu. Opatrně zvažoval další slova. „Přivlastnil jste si však pravomoc, která vám nepatří. Vy sám jste uznal, že funkce Arbitera je pouze čestnou funkcí.“

Harry chtěl promluvit, ale Drydel ho zastavil pohybem své dokonale upravené ruky. „Navíc musím zdůraznit, občane Mertzi, že i kdyby tento soud uznal vaši funkci, vaše námitky by neměly právní opodstatnění.“ Drydel prolístoval své papíry, našel ten správný a položil ho stranou od ostatních. Olíznul si rty a začal z něj číst:

„Abychom na Thoska-Roole zabezpečili klid a ulehčili proces spravedlivého a rovnoměrného rozložení osobního a majetkového práva, musel vládní úřad Říše pozměnit definici slova vnímající. Uvědomujeme si, že určité třídy uměle vytvořených bytostí mají značné poznávací a jazykové schopnosti, které představují podstatnou stimulaci vědomí. Nicméně -“ Drydel se nafoukaně rozhlédl po vyzdobené soudní síni, „nicméně opravdový přínos vnímajících spočívá nejenom ve schopnostech dané bytosti racionálně komunikovat, ale i v mnohem širší domněle osobní odpovědnosti. A v tomto ohledu nemáme na mysli pouze malou zodpovědnost za přežití bytosti, ale mnohem širší závazky a povinnosti, které má bytost ke svému rodu, ke své společnosti a také odpovědnost za přežití a úspěch společenstev všech vnímajících bytostí, jak je uvedeno ve stanovách Říše. Podle této definice nemáme jinou možnost než prohlásit, že některé třídy tvoří nesplňují podmínky, za kterých by mohli být zařazeni mezi tvory vnímající -“

Harry pohrdavě odfrkl.

„Prosím? Říkal jste něco?“ přerušil svoje čtení Lord Drydel. Pohlédl přes soudní síň na Harryho Mertze a pozvedl skepticky své dokonale upravené obočí. Diváci se dívali střídavě na soudcovskou stolicí a na lavici obžalovaných. Kapitánka Campbellová využila zmatku a zašeptala něco Robině. Android na sobě nedal nic znát, ale začal odhadovat vzdálenost k východům.

Harry rozpráhl své ruce na znak omluvy a s úctou pronesl: „Omluvte, prosím, můj nezdvořilý a emocionální výbuch. Vím, že takové projevy nepatří do civilizované soudní síně - ale při vši účtě je vaše prohlášení pouhou snůškou hoven, jakou jsem neslyšel v právní při od té doby, kdy si červ Ouroboros sežral vlastní ocas.“ Nečekal na to, až Drydel pochopí tuto analogii, a rychle pokračoval: „Zákony Říše zakazují robotům, bioformám, androidům, tvorům se zvýšenou inteligencí a ostatním vyšším bytostem zastávat funkce sociálního postavení, odpovědnosti nebo ekonomického významu. A na základě skutečnosti, že tyhle bytosti nezastávají žádnou z těchto funkcí, jim tohle nařízení upírá možnost vnímání a také nárok na právní ochranu, která je v tom zahrnuta. A upřímně řečeno, pane,“ končil svou řeč Mertz, „očekával jsem od vás něco lepšího. Mohu pouze vyjádřit své obrovské zklamání a hrůzu nad takovým podřadným právním zdůvodněním.“

Po těchto slovech si Harry Mertz znovu sedl. Lee ho poplácal po rameni. „Skvělá řeč,“ zašeptal. Sawyer a Finn pohlédli na Soudce a zakroutili s politováním hlavami. Obdivovali jeho odvahu, ale nebyli si jisti, zda bylo moudré tak neuváženě napadnout soud.

Drydel se tvářil klidně. Odsunul papír stranou, sepal ruce a naklonil se dopředu. „Soud je však, občane Mertzi, povinen dodržovat zákony, ať už je zdůvodnění morální či nemorální.“ Kapitánce Campbellové řekl: „Rozhodnutí je platné. Bioforma Ota bude pod dohledem Říše. Doporučuji vám,

abyste přijala toto rozhodnutí s nadhledem, protože v opačném případě si Říše může ověřit status robotů a androidů ve vaší posádce.“

Drydel se teď obrátil k ostatním vězňům na lavici obžalovaných. „Když už jste na sebe přitáhli pozornost, přečtu teď rozhodnutí soudu o rozvrhu vašich povinností, týkajících se vašich případů.“ Podíval se Harrymu Mertzovi zpřímá do očí. „Ty strávíš zbytek svého života v pracovních táborech. Stejný trest je udělen i všem tvým spoluspiklencům na lavici obžalovaných.“ Drydel rychle a bez zájmu přečetl jejich jména: „Lee-1169, Dragon Kask, Sawyer Markham, Finn Markham a další.“

„Hej!“ křikl Sawyer a vyskočil na nohy. „My nemáme nárok na soud?“

Drydel ani nezvedl oči od papírů. „Právě skončil,“ odpověděl. „Odvedte je.“

Když odešli, Lord Drydel se obrátil k Vesmírné kapitánce Neeně Linn-Campbellové. „Vidím, že vy tu ještě čekáte. Máte ještě nějaký případ? Nebo snad nějakou žádost?“

Neena Linn-Campbellová se mu nebojácně podívala do očí. „Solankové dřevo,“ řekla. „Tahle planeta potřebuje dávku solankového dřeva.“

„Prosím?“

„To nic.“

Kapitánka Campbellová přešla ke stěně a prudce trhla závěsem, který chránil Lady Zillabar před zraky nižších bytostí.

„To jsem si mohla myslet,“ řekla. Lady ucukla hrůzou. Byla tak vyvedená z rovnováhy, že zapoměla na svůj kamenný výraz a ve tváři se jí zračil děs. „Celé tohle zábavné představení jsi zinscenovala kvůli mně, nemám pravdu?“ obvinila ji Kapitánka Campbellová.

Lady Zillabar vstala, kypic hněvem. „Zapomínáte se!“ zasyčela a odplivla si.

Robina popadla Kapitánku za ruku. „Kapitánko, prosím vás - tady nemáme žádnou právní oporu. Pojdme. Odejďme, aby nás ještě nezavřeli za velezradu - nebo za něco horšího.“

Campbellová si najednou uvědomila nebezpečí, do kterého se dostali kvůli jejímu výbuchu. Pustila závěs a prudce se obrátila k Drydelovi. „Můžeme opustit tento soud?“ zeptala se a zdvořile se uklonila.

Drydel nepochopil její sarkastickou otázku a pohlédl na Zillabar. Bezvýsledně. Lady již opustila svou lóži. Drydel Kapitánku Campbellovou propustil. Nemohl překročit svou pravomoc. Kapitánka se otočila a rychle vyšla ze síně. Trpaslík a android, kteří pospíchali za ní, jí sotva stačili.

Lord Drydel nebyl spokojen. Přestože rozhodnutí bylo platné, necítil se jako vítěz.

KANON SMRTI

Za MesaPortem leží pásmo příkrých, rozeklaných hor rozervaných strašnými kaňony. Místa, která tu naleznou horliví cestovatelé, vypadají, jako by byla roztříštěna opakovanými údery jakési gigantické sekery. Na dně Kaňonu smrti se země otevírá v příšerné, hluboké trhlině, ze které stoupá k nebi pekelný dým a plyny.

Zde leží odpadní jáma lhostejné civilizace. Na dně kaňonu se do dálky táhne množství odpadu, harampádí a kanalizačních splašků - zbytků tisíců let. Jako tíživý mrak visí nade vším zápach hniloby. V nepotřebné špině tu žijí, plíží se a loví neklidné a hladové potvory.

Tady, ztracena v zániku, tápe zapomenutá a odsouzená příšerná populace odpadlíků a zrádců, psanců a vzbouřenců - ztroskotanců a vyvrženců vyššího, už nedosažitelného života. Každá bytost, kromě jediné, tu má své zastoupení. Dno Kaňonu smrti připomíná dlouhou šterbinu pekla.

Dva pavoučí výtahy se šplhají nahoru a dolů po kolmé stěně MesaPortu. Jsou jediným spojením mezi městem a hroznou krajinou pod ním. Skřípající kabiny dnes vypustily nešťastnou skupinku nových vězňů a vyplivly ji do temnoty a smradu.

Četa Dragonní stráže je nahnala do houfu, popohánějíc je štědře bičí. Hnali odsouzence po pusté zemi směrem k místu, kde Kaňon smrti přechází v Plán nářků. Tam ležel jako další nepotřebná hromada krámů pracovní tábor.

Zoufalí vězni se k němu přibližovali šouravým krokem. Sawyer a Finn zaúpěli. Kasárensky vyhlížející baráky se hroutily jako umírající zvíře. „Hergot - hlavu vzhůru. Už jsme měli i horší ubytování.“

„Nemůžu si nějak vzpomenout.“

„Počkej chvíli - musím přemýšlet. Někde to bylo i horší.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ odsekl mrzutě Finn. „Přemýšlej, Soyi. Musíme se odsud dostat.“

Za nimi Kask zakroutil hlavou. „Z Kaňonu smrti není úniku. Ještě nikdo to nedokázal.“

„Tak to se budeme,“ řekl Sawyer, „Finn a já, pyšnit prvenstvím. Vezmem tě s sebou, jestli chceš. Harry? Lee? Utečete s námi?“

Lee se pochybovačně podíval na vysokého světlavého muže. „Tvoje vtipy postrádají humor, stopaři.“

„Omlouvám se, pane. Ale já nesdílím vaši úzkost. Konečně jsem našel místo, kde slunce nikdy nezasvítí. Jsem u cíle svého putování.“

Lee si jenom povzdechl a zakroutil hlavou. Vzdálil se. Měl neblahé tušení, že ti dva tu dlouho nevydrží. Svou situaci nebrali příliš vážně. Lee si červenou kožovitou rukou zastínil oči a zíral nahoru do kaňonu. Přemýšlel, jak daleko se táhl, jak daleko by asi strážce honily muže, než by to vzdaly a šly zpátky.

Haldy trubek a plášťů, rozbitých strojů, panelů, napůl plné popelnice, roztržité trámy, pokroucené kostry všech možných konstrukcí dávaly krajině osudový kovový a zlověstný ráz. Sem tam doutnaly červenožluté ohňky. Kouř stoupal nahoru, kroutil se pomalu ve větru a mizel v šedavém oparu, který vše pokrýval.

Lee mhouřil oči a ptal se sám sebe, kdo tu asi žije u takové skládky. Kdo se plíží skulinami, kdo loví v těch úzkých štěrbinách, kdo se skrývá v kovových jeskyních? Kdo se plazí a vylézá v noci, aby se modlil za vězně v pracovním táboře? Jestliže vězni pracovních táborů žijí na spodní příčce žebříku Thoska-Roole, jaké příšery potom žijí pod nimi, kde neexistují už vůbec žádná pravidla?“

„Hej, ty tam!“ zařval dragonní strážce. Mrsknul svým paprskem Leeovi přes záda. „Nechod' moc daleko! Musíme ti napřed nasadit na čelo pásek!“ Lee se zhroutil na zem, svíjel se bolestí a snažil se chytit paprsek ohně, kterým mu Dragon přejel přes páteř.

„Jak se ti teď líbí tvoje Spojenectví života?“ zahřimal Kask a prudkým trhnutím mu pomohl na nohy.

Lee nevěřícně kroutil hlavou. Vězeň jako všichni ostatní, a přesto se Kask pořád ztotožňoval s jejich utiskovateli.

Vrávoravě se postavil na nohy a šel za ostatními vězni směrem k boudě ve středu tábora, kde jim nasadí pásky.

Na konci skupiny šli stejně sklesle jako všichni ostatní Sawyer a Finn. Finn si něco mumlal - vytrvalý proud tichých, rozmanitých nadávek. Sawyer jej občas zastavil, protože chtěl vysvětlit několik esoterických pojmů. Chytil Finna rychle za ruku, aby nezakopl, a tiše se ho zeptal: „Dokážeš to?“

Finn zamručel. Nevypadal dobře. V obličeji neměl žádnou barvu a jeho tělo trýznil chlad a horečka. Přikývl a řekl:

„Zvládnu to. Ty záchvaty se dají vydržet.“

„Finne, oni jsou ale čím dál horší. A častější. Sotva se vypořádáš s jedním, začne další.“

„Mám je teď každých šest hodin. To půjde.“ Vyvlekl se z bratrova sevření. „Buď to se z toho dostanu, nebo zemřu, ale budu bojovat do poslední chvíle.“

„Ano,“ souhlasil Sawyer. „To je to, čeho se nejvíc bojím. Jestliže se odsud opravdu chceme dostat pryč, měli bychom to raději zkusit co nejdřív, dokud máš ještě nějakou sílu.“

„Se mnou si nemusíš dělat starosti.“

„Musím. Slíbil jsem to matce.“

Dragonní stráž je postrčila šlehnutím dopředu. Sawyer a Finn se na sebe podívali naposledy jako na svobodné lidi - a pak jim Dragon nasadil na čelo zotročující pásky.

ORNICE

Planeta Thoska-Roole neměla vlastní původní život. Vše, co tady žilo a co tady přežilo, pocházelo odjinud. Vesmírné lodě sem dopravovaly náklady cestujících a černých pasažérů. Spolu s horníky se tu objevili krysy, paraziti a choroby. Někteří z těch nejvíce ztřeštěných, kteří neměli důvod odejít, věřili, že Thoska-Roole by jednou mohla vzkvétat. Věděli, že k životu je zapotřebí šesti palců špíny. Pokud by se jim podařilo tuto vrstvu vytvořit, změnili by poušť v lesy. Věřili, že tu mohou stvořit ráj.

A tak vytvořili peklo. Probrali ho k životu, ale nechali ho být - a s lehkým srdcem zapomněli, že k peklu patří i zatracenci. Obrovské pekelné stroje rachotí a řinčí. Semílají skály na prášek, který smíchají s odpadem, splašky a upravenými bakteriemi, až z toho vznikne mazlavá „skalnatá kaše“. Potom se

výsledná směs, nahromaděná do odporně smrdutých kop, nechává odpočinout. Kvasí, kypí a dusí se a dělá přírodě velkou ostudu. Nakonec se mění na ornici.

Místní obyvatelé tvrdí, že dozrálá půda se pozná podle toho, jak smrdí. Už jen samotný smrad představuje krutý a neobvyklý trest.

Tady na dně Kaňonu smrti v místě, kde přechází v Pláň nářků, se nacházely továrny na výrobu ornice pro rozlehlé farmy Nového Jižního MesaPortu. Pracovní tábory zajišťovaly ruce, nohy a záda. MesaPort poskytoval odpad, smetí a vězně, kteří nahrazovali ty, jež zemřeli.

Odsouzcenci žili ve skalnaté kaši. Dýchali ji, lepila se jim na kůži, naplňovala jejich plíce, šedivěly jim od ní vlasy a otupovala smysly, dokud všechno nezapáchalo, nechutnalo a nevypadalo stejně. Pracovali až do smrti a jejich těla se potom stala součástí kaše.

Vězni poslušně přehazovali splašky a hnůj lopatou, vozili je na kolečkách a nosili na zádech. Nemohli si stěžovat. V den, kdy přišli, jim nasadili na čela zotročující pásky, nesnímatelná znamení, která je nutila k práci a řídila je. Ať už chtěli, nebo ne pracovat museli. Jediné, co si byli schopni uvědomovat, byla bolest.

Všechny rasy - kromě Upírů samozřejmě - byly mezi zatracenci zastoupeny rovnoměrně, ale lidé tvořili přirozeně tu nejpočetnější skupinu. Upíři je nenáviděli ze všech nejvíce. Snad proto, že lidé představovali přirozený druh, ze kterého pocházeli všichni ostatní buď přímo, nebo alespoň duchem.

Mezi ostatními nižšími živočichy tu pracoval pouze jediný Dragon. Byla to úmyslná urážka jeho osoby a rodu, jehož erb

nosil. Byla to však urážka odpovídající zločinu, kterého se dopustil. Potupně zahanbený Kask nosil zatrpklé své břemeno. Ale ještě víc ho štválo, že byl zneuctěn zrovna těmi, kteří ho sem poslali.

Vysoko na svazích odpadků a smetí vyjeknul malý tvor. Poznal Dragona. Byla to stejná obluda, která ho přivezla i se sourozenci ze vzdálenosti mnoha světelných let na tohle příšerné místo. Z jeho hrdla se nejdříve ozvalo zavrčení, ale potom, co viděl šlehající biče, si uvědomil, že tenhle Dragon i ty ostatní ubohé bytosti, které přišly s ním, jsou tu jako nedobrovolní otroci. Začal kvílet hrůzou. Svěsil žalostně ocas.

Malý Ibaka nesnesl pohled na Dragona svíjejícího se bolestí.

DĚTI

Skupina siroteků - různého věku a velikosti, rozedraných a špinavých, někteří z nich lidé, všichni kost a kůže - se potulovala po smetišti v Kaŕonu smrti. Dnes se odvážili až nebezpečně blízko k pracovnímu táboru.

K těmto ubohým dětem se nedávno připojilo nové mládě - Ibaka, psí kluk. Byl menší než ostatní, ale velice brzy se naučil přežít v této kovové divočině. Jedno ze starších dětí, lidský chlapec ženského pohlaví

(* Geneticky samec, který byl biologicky přetvořen na samici.) Slash, si ho oblíbilo. Vzala ho pod svou ochranu ne z tak docela nesobeckých důvodů. Zjistila, že v noci je lepší přitulit se k teplému kožíšku štěňátka než se třást zimou pod tenkou přikrývkou. Slash si nedělala žádné iluze, že by jí Ibaka mohl ochránit před občasnými násilníky. Pro tuhle možnost si už sama vypracovala svou vlastní ochranu.

„Poslouchej mě,“ vysvětlovala, ukazujíc přes prudký svah smetí a špíny. S obavami pozorovali tábor. „Vím, že se zdá příliš nebezpečné přiblížit se k táboru tak blízko, ale když budeš opatrný, můžeš se zatím - přinejmenším teď napoprvé - přiblížit tak blízko, jak budeš moci, dokud se nenaučíš přežít tam vysoko v kaŕonu. Vězni ti nemohou ublížit, dokud mají na hlavě ty stříbrné pásky. Podívej - když nestačí dojít své jídlo před koncem přestávky, musí tam svou nedojedenou dávku nechat. My se potom můžeme připlížit a sebrat ji.“

Chvilí se upřeně dívali. Slash věděla, že i kdyby je někdo tam dole zahlédl, můžou se schovat v nekonečných chodbičkách odpadků dřív, než na ně někdo namíří rozptýlený paprsek. Upozornila Ibaku na zásady v táboře a vysvětlila mu činnost stráží a vězňů.

Znenadání mu přikázala, aby se schoval. „Přikrč se!“ zašeptala Slash a stáhla ho dolů, aby ho nikdo neviděl. Kolébavě se plížila strouhou v haldě odpadků. Ibaka se plazil za ní, ale zvědavost ho přinutila k opatrnosti. Zastavil se v bezpečné vzdálenosti, aby mohl alespoň vykuknout přes okraj.“

Několik století před tímto příběhem zahájila Říše politiku regulace dostupnosti rozmnožovacích povolení, aby omezila procento narozených samic u vnímajících druhů. Požadovaným efektem této nepochybně tvrdé metody sociálního inženýrství bylo omezení růstového potenciálu jakékoli rasy, u které hrozilo nebezpečí, že by se dostatečné množství jejích zástupců vzepřelo phaestorské šlechtě. Důsledkem této metody bylo však také rozšíření „přivých psychóz“ a „svazkových frustrací“ mezi mnoha mladými nespárovanými samci určitých ras - hlavně lidí.

Říše na to reagovala povolením k vývoji „syntetických samic“, určených pro páření a svazky, ale ne pro rozmnožování. Během těchto událostí se zavádění této politiky natolik rozšířilo, že mnoho lidských samců na nejpřísněji kontrolovaných Phaestorských světech už potom nikdy nevidělo opravdovou samici svého vlastního druhu.

„Syntetické samice“ tedy zůstaly jediným dostupným lidským ženským pohlavím. Dole pod nimi rázně pochodovala nová skupina vězňů z tábora. Kráčeli křížem přes dno svahu směrem k místu, které ostatní děti nazývaly smradlavá farma. Všichni vězni měli okolo hlav stříbrné pásky. Ibaka přemýšlel, na co ty pěkné pásky jsou. Lidé, kteří je měli na hlavě, byli stále něčím zaneprázdněni. Na chvíli mu blesklo hlavou, že by chtěl nosit taky takový kovový pásek. Jeho bratři a sestry by mu strašně záviděli -

Najednou si vzpomněl. Uvědomil si, že už je asi nikdy neuvidí. A svou matku také ne.

Začal kňučet. Zůstal tam a kňoural, dokud se nevrátila Slash a nestáhla ho s sebou do tmavých chodeb slizu a výkalů, kde byli oba zdánlivě v bezpečí. Slash tu měla skryté doupě. Mohli by jít tam. Mohli by se k sobě tulin a předstírat, že to dělají jenom proto, aby se zahráli.

Neptala se ho, proč nařiká. Nebylo třeba. Držela ho ve svém klíně a něžně ho hladila. Po chvíli se jí zeptal na ty pásky, které nosili vězni.

Snažila se mu co nejlépe vysvětlit, na co ty pásky jsou. „Viš,“ řekla Slash, „ty pásky mají malé hroty, které se ti zavrtají do hlavy a převezmou nad tvým tělem plnou kontrolu. Pak tě může kdokoli, kdo má ovládací zařízení, řídit jako robota. Tvoje ubohé tělo pak musí dělat všechno, co ti dozorce nařídí, bez ohledu na to, zda se ti to líbí nebo ne, bez ohledu na to, co si myslíš a cítíš.“

Zpočátku tomu Ibaka nechtěl uvěřit. Nakonec se dal znovu do breku tentokrát s ještě větší úzkostí. Nikdy neslyšel o něčem tak strašném. Ani ve snu by ho nenapadlo, že něco takového existuje.

„A nemůžou si ty pásky sundat?“ zeptal se, když jeho nářek pomalu slábnul.

„Když se o to pokusí, zemřou.“

„Ale -“ Ibaka si zmateně poškrábal čumák. Každý den toho chápal čím dál tím méně. Musel najít způsob, jak zachránit své bratry a sestry. Musel najít způsob, jak by se mohli všichni zase vrátit domů. Nikdo mu ale nechtěl pomoci. Všichni mu jenom vysvětlovali, proč to nejde. „dostanou se vůbec někdy domů?“

Slash se smutně usmála. Jak to má vysvětlit tomuhle naivnímu, opuštěnému dítěti, které ještě vůbec nic nechápalo?

Zakroutila hlavou. Něžně Ibaku pohladila, uhladila mu kožíšek a přitiskla si ho k sobě. „Podívej, můj milý,“ řekla.

„Nesmíš se nikdy nechat chytit stráží, jinak ti taky nasadí takový pásek. Jim je to jedno. Všichni zločinci jsou na tom na smradlavé farmě stejně. Zničí tě, zabijou tě a hodí tě do té skalnaté kaše spolu se všim ostatním. Musíš být strašně opatrný. Slibuješ?“

„Slibuju.“ Ibaka se podíval na Slash jako na svou adoptivní matku. Poskytovala mu teplo a jistotu a pomáhala mu

sehnat jídlo. V Ibakových očích zářila Slash jako planoucí bytost, její dlouhé vláknité vlasy svítily nebeským jasnem. Ztrhané rysy a přivřené oči pro něj byly paprsky laskavosti. Její vyhublé paže a nohy měly sílu bojovníka. Když mu zpívala, její hlas zněl jako hlas anděla.

Ibaka si až překvapivě dobře uvědomoval svou situaci. Neuměl si představit, že by mohl být ještě někdy a někde v bezpečí. Ale když se stulil do bezpečné náruče své opatrovnice, jeho utrpení bylo o trochu menší.

VESMÍRNÝ SPOLEK

Vesmírná kapitánka Neena Linn-Campbellová nebyla spokojená s tím, jak pochodila na úřadu SMO. Situace ji tak znechutila, že se neodvratně rozhodla. Rozhodla se udělat něco, co se dalo srovnat se známou proradností se solankovým dřevem, která nakonec svrhla vládu.

Schůzka nezačala zrovna nejlépe a její průběh byl ještě horší. Místní Adjutant Vice-Aplikátora odmítl vyslechnout stížnost Kapitánky Campbellové proti vládě Thoska-Roole o zneužití jejího Prvního důstojníka, bioformy třídy LIX, Oty.

„Sdílim vaše pocity,“ odpověděl co nejupřímněji Adjutant Vice-Aplikátora. „Ale Spolek bohužel nemá v této záležitosti žádnou pravomoc.“

Neena Linn-Campbellová se ale nenechala oklamat. Tenhle pompézní načechraný fintil měl na hlavě naparfémovaný, načesaný účes a la Madam Pompadour. Stál na tom svém stupínku, oblečen do růžového, nařaseného hedvábí a tmavomodré sametové vesty. Projevoval asi tolik sympatií jako přecukrovaný sup.

Kapitánka Campbellová mrkla na Robinu a Otu pokradmu jim naznačila, aby zůstali klidní. Já to zvládnou. Obrátila se zpět na Adjutanta Vice-Aplikátora.

„Vy odmítáte poskytnout pomoc členovi Spolku?“

„Zdá se mi, že už jste vyčerpala všechny své legální prostředky.“

„Ne já, vy blázne! Ota! Bioforma je držitelem licence druhé třídy!“

„Nemusíte mě urážet. Pochopil jsem vás hned. Opakuji znovu, že Spolek vás v tomto případě nemůže zastupovat.“

Místní úřady mají v otázkách trestné činnosti přednostní právo -“

„Jaké trestné činnosti?“

Adjutant Vice-Aplikátora pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. „To vy víte líp než já. Zatčení vašeho Prvního důstojníka nebylo pouze náhodné, že ne?“

„Lady Zillabar se zmocnila bioformy, protože jsem jí ji odmítla dát jako dar. Využila právo k tomu, aby ukradla to, co nemohla získat legální cestou.“

Adjutant Vice-Aplikátora si rozpačitě odkašlal. „Musím vám připomenout, Kapitánko Campbellová, že všechna jednání tohoto úřadu jsou běžně zaznamenávána pro pozdější posouzení. Říše má k těmto záznamům stálý přístup a taková... štvavá prohlášení by vám mohla jenom uškodit.“

Gito varovně zabručel. Robina mu konejšivě položila ruku na rameno. Kapitánka Campbellová si jich vůbec nevšímala.

Adjutant Vice-Aplikátora se nervózně rozhlédl kolem sebe. Zdálo se, že o něčem uvažuje, a potom zapnul nějaký přístroj, který měl ukrytý pod stolem. Místností se začaly rozléhat nepříjemné zvuky vzdáleně připomínající hudbu. Campbellová, Gito a Robina na sebe tázavě pohlédli.

Muž sešel se stupínku a nesměle k nim přistoupil. Na nohou měl pantofle z lakované kůže a třpytivě bílé kamaše ke kolenům, které vystavovaly na odiv jemné křivky jeho lýtek. Kroky i slova volil velice opatrně, jako by tancoval na nožích. „Kdybych k vám mohl mluvit otevřeně,“ zašeptal, „poradil bych vám, abyste celou tuto záležitost pustila z hlavy, vrátila se co nejrychleji na svou loď a opustila tuhle planetu.“

Kapitánka Campbellová pozvedla nedůvěřivě obočí. „Předpokládám, že k takové radě máte určitě nějaký důvod?“

Muž zakroutil hlavou. Zdálo se, že najednou lituje, že s tím vůbec začal. Obrátil se zpět ke stupínku, ale Kapitánka Campbellová ho rychle chytla za sametový rukáv a naléhala: „Řekněte mi to!“

Adjutant si povzdechl. Ztišil hlas, že ho téměř vůbec nebylo slyšet. „Lady Zillabar podala další stížnosti na vaši loď a posádku, protože jste nedodržela úroveň služeb, které byly uvedeny ve smlouvě. Zadržela platbu za tyto služby a zažalovala vás. Zítra její právníci pravděpodobně rozhodnou v její prospěch. Pokud do zítřka neodletíte, zabaví vám vaši loď jako odškodnění.“

Neena Linn-Campbellová pustila v šoku mužův rukáv. Adjutant se rychle vrátil do bezpečí svého stolu na stupínku.

„Jak je možné, že to Spolek dovolil?“ dožadovala se, nestarajíc se o nahrávací zařízení.

Muž na ni začal netrpělivě mávat rukama. Snažil se ji umlčet a uklidnit nebo alespoň ztišit její hlas. Ale nepomáhalo to.

„Spolek nemá v této záležitosti žádnou pravomoc,“ trval na svém. Začal být podrážděný. „Kromě toho, vždyť jde jenom o pouhou bioformu. Zapomeňte na to. Kupte si jinou!“

Vesmírná Kapitánka nevěřila vlastním uším. Koupit si jinou? „Bioforma platila Spolku členské poplatky. A vy stále trváte na tom, že nebudete zastupovat svého platícího člena?“

Adjutanta Vice-Aplikátora to ještě více rozčílilo a znepokojilo. „Mohu vám dát příslušné pojišťovací formuláře a můžete uplatnit své nároky na náhradu ztraceného zvířete. To je vše, co pro vás mohu udělat.“

„Rozumím,“ řekla Kapitánka. Na chvíli se odvrátila, mumlajíc si cosi sama pro sebe - nadávky nebo kletbu, ale určitě ne modlitbu - ne takovým tónem. Gito a Robina ustoupili dozadu. Robina si se zájmem prohlížela sádrové ornamenty na stropě a Gito zkoumal mramorové dlaždice na podlaze.

Nakonec se Kapitánka rozhodla. Zhluboka se nadechla. Rychle si z černé uniformy odepjala odznak Spolku a podala ho Adjutantovi Vice-Aplikátorovi. „Prosím,“ řekla, „už to nepotřebuji.“

„Co jste říkala?“

„Má tahle bižuterie vůbec nějakou cenu? Určitě nemá ani žádnou uměleckou hodnotu.“

„Madam, to přece nemyslíte vážně!“ vypadlo z něj zmateně.

„To si pište, že myslím.“

„Ale - nemůžete přece vrátit svou hodnotu.“

„Proč ne? Jako hodnota to nemá žádnou cenu. Organizace stojící za tím není vůbec ochotná prosadit svou moc. A pokud ne tady, tak asi nikde. Odmítám platit poplatky bezzubému Spolku. Dříve, než si znovu připnu odznak Spolku, udělám ze své lodi pirátské plavidlo.“

„Musím vás varovat,“ - Adjutant Vice-Aplikátora se vztyčil do své plné byrokratické výšky - „ať už vám pirátství poskytne jakoukoliv svobodu, draze za to zaplatíte. Kamkoli se pohnete, planetární úřady vás budou podezírat z pirátství a jiné podvrtné činnosti. Spolek nebude stát za vámi a neposkytne vám žádnou ochranu.“

„Spolek se mě nezastal a neochránil ani teď. Děkuji, ale nemohu si dovolit platit poplatky takové organizaci. Pojďme, Robino a Gito pojďme někam, kde nebudeme muset dýchat tenhle zápach pokrytectví a lsti.“

„Uděláte dobře, když si budete dávat pozor na jazyk, madam -“ ale Kapitánka Campbellová a její posádka už zmizely ze dveří.

Adjutant Vice-Aplikátora si chvíli něco povídal sám pro sebe. Nakonec zvítězila chamtivost, a tak aktivoval komunikační kanál. „Dejte mi Styčného důstojníka Říše.“

DRAGONOVA VŮLE

Pod ztročujícími pásky si Finn a Sawyer uvědomovali právě jen hrůznost své situace. Boží oko upíralo svůj planoucí pohled na tábor a všechno nádherně ozařovalo. Veteš a krámy jiskřily jako diamantový filigrán. Hromady páchnoucího odpadu svítily překrásnou růžovou auroou. Vysoké srázy Kaňonu smrti jiskřily a třpytily se odstínem fuchsinu a karmínové červeně. Obloha se leskla.

Vězni nemohli obdivovat tuto krásu. Jejich těla se pohybovala mechanicky a rytmicky. Bolest se jim plížila do rukou a nohou, usadila se v páteři a vyškřábala se i do očí. Nejdřív jim po rukou a nohou stékaly čůrky potu, potom slzy a nakonec krev. Sténali a úpěli o milost, ale jejich těla dřela dál.

Přestože měl Finn stále závratě, pořád ještě pracoval - potácel se, ale neměl na vybranou. Dokud bylo jeho tělo fyzicky schopno práce, pracovalo bez ohledu na své pocity a úmysly. Svět nabyt halucinogenní atmosféry. Světla a barvy jiskřily a bledly. Řinčivé zvuky byly pro něj symfonií zmatku. Žil v úžasném omámení. Věci i lidé ztratili svůj význam - všechno proploovalo jeho vědomím bez jakéhokoli smyslu, ale jeho ruce a nohy se dál hýbaly, dál fungovaly a pracovaly, aniž je mohl ovládat.

Ještě před koncem své první sichty propadl Sawyer malomyslnosti. Ptal se sám sebe, jak dlouho mohou ještě vydržet. Finn zemře určitě jako první. On, Sawyer, zažije ještě celou škálu repertoáru zoufalství Kaňonu smrti: napřed záchvaty zuřivosti, potom marnost a bezvýchodnost, šílenství a nakonec smrt -

Občas jim Upíři, kteří je ovládali, dali přestávku to když se unavili dozorcí. Phaestorská šlechta nepovažovala ovládání vězňů za prestižní úkol. Pohlížela na to spíš jako na vhodnou díru, do které může schovat ty, kteří by měli být drženi co nejdál od kultivované společnosti. Právě sem umístili hodně svých mladých buřičů a bloudů.

Živí mladí dozorcí brali celý tenhle podnik jako hru. „Smáli se a sázeli se mezi sebou, jak dlouho ten či onen vězeň vydrží. Čas od času, když byli opravdu znuďení, nutili vězně, aby jim zahráli strašné loutkové divadlo, ve kterém tancovali, poskakovali a pošklebovali se jako pavíani. Jindy donutili vězně, aby jim buď každý sám, nebo ve dvojicích předvedli obscénní šaškárny. Po takové hanbě nebyli tito ubožáci schopni podívat se jeden druhému do očí.

O přestávkách se vězni nikdy nezmínili o činech dozorců, ale touha po pomstě, která spalovala jejich srdce, jim hladově koukala z očí. Všechny bytosti ztročené pásky si přály pouze jedinou věc: mít alespoň jednu příležitost sevřít ruce okolo krku těch, kteří s nimi zacházeli s tak nekřesťanským opovržením.

Už o první přestávce Soudce Harry Mertz prohlásil:

„Jestliže je tohle všechna pohostinnost, kterou Lady Zillabar poskytuje vězňům, pak ona si nezaslouží žádnou.“ Od té doby však již nepromluvil. Vypadal jako zdeptaný a zlomený člověk. Sawyer přemýšlel, zda Soudce Mertz vydrží přinejmenším tak dlouho jako Finn. Finn měl alespoň jedinou výhodu - své mládí a fyzickou vytrvalost.

Ostatní vězni také trpěli. Jeden starý muž se už zhroutil a zemřel.

Další pravděpodobně nepřežije dnešní noc. Ubohý Dragon Kask stále bojoval s bolestivým zmatkem, který mu způsoboval ztročující pásek. Ve chvílích vzácného oddechu se v agónii potácel po trestaneckém táboře, snažil se strhnout si pásek a odolával bolestivým šokům, které ho znovu a znovu srážely na kolena.

Dokonce i když dozorcí prikazovali vězňům pracovat, Kask se stále vzpíral - jeho neuvěřitelná fyzická síla se odmítala poddat vůli jiné mysli. Už několikrát se mu dozorcí pokoušeli překalibrovat pásek, ale neúspěšně. Žádný Dragon ještě nikdy předtím nenosil ztročující pásek. Nikdo nevěděl, jak nastavit tohle zařízení na superodolný nervový systém vyvinutý pro bojové podmínky.

Jednou se Kaskovi zdálo, že viděl Ibaku, jak jej pozoruje seshora ze srázy. Štěně sice rychle zalezlo za skálu, ale to stačilo Kaskovi, aby si byl jist tím, co viděl. Upustil všechno z rukou a dal se znovu do boje se svým páskem. Dozorcí ho tentokrát šokem uvedli do bezvědomí. Jeho tělo se zmítalo a svíjelo na zemi v křeči a výkalech, dokud se úplně nevyčerpalo.

Od té doby se Kask snažil být při vědomí bez ohledu na příkazy, které jeho tělo muselo poslouchat. Jeho oči nepřestávaly pozorně prozkoumávat okolní kopce smetí. Pokud se Ibaka zase objeví, určitě neunikne jeho pozornosti. Snažil se neplýtvat svými silami, ale úsilí vzdorovat ztročujícímu pásku ho vysilovalo víc, než kdyby byl poslušný.

Kask se nechtěl podrobit. Stále si udržoval vůli k odporu.

Měl plán.

Začal nechávat polovinu svého přidělu nedotčenou. Ačkoli mu kručelo v břiše hlady, pokaždé část nechal, den za dnem, jídlo za jídlem. Pozorně sledoval kopce v okolí. Věděl, že tam nahoře žily skupiny hladových dětí, přihrádajících se, když vězni pracovali. Kolem ohniště hledaly nedojedené zbytky jídla. Kask je vždycky zahlédl jen koutkem oka. Nikdy je neviděl. Když se napřímil a hledal je, zahlédl pouze jejich rychlé, kradmé pohyby. Věděl, že tam jsou. Uvědomoval si, že sirotci žijící v hromadách svinstva ho sledovali pozorněji než dozorci, kteří se střídali v ovládání jeho zotročujícího pásku. Byl si jist, že si pro jídlo, které nechával, přijdou. Dříve nebo později přijde i Ibaka. A potom ho chytí. Zatím však o podrobnostech této části plánu nepřemýšlel.

Dnes Kask ještě neviděl ani jedno z rozdrbaných dětí. Byl si však jist, že jim neušel ani jeden z jeho pohybů. Tihle malí gauneři sebrali každou denní dávku, kterou jim nechal. Teď držel svou nedojedenou porci vysoko nad hlavou a schválně popichoval neviditelné pozorovatele na hromadách smetí. Otočil se dokola a opatrně ji položil na velký plochý kámen, na kterém sedával. Tam určitě neunikne pozornosti toho hladového štěněte.

Nějak už Ibaku chytne. Vráti ho Lady a ta mu odpustí. Možná ho i vyznamená za jeho neotřesitelnou oddanost a tak smyje skvrnu hanby z jeho jména a rodu. Ano, chytí Ibaku a všechno bude zase tak jako dřív. Kask to však viděl příliš jednoduše. Nenapadlo ho, že Lady už také mohla soustředit svou pozornost na důležitější a urgentnější záležitosti, než byla ta jeho.

Kask byl trpělivý. Když ne dnes, tak zítra. Když ne zítra, tak pozítří. On počká. A Ibaku nakonec chytí. Dostane se pryč z tábora a opět získá svou čest.

Zotročující pásek začal varovně bodat. Přestávka na jídlo skončila. Kask neztratil duchapřítomnost, ale jeho tělo se začalo pohybovat podle své vlastní vůle. Otočilo se a namáhavě se odvěklo zpět k práci. V blátě za sebou tahalo svůj ocas.

Netrvalo dlouho a nastávající oběť si povšimla jeho návnady, jeho nedojedené porce. Slash a Ibaka téměř okamžitě vyrazili ze svahu dolů. Byli příliš vyhladovělí a neopatrní. Přivábeni Kaskovou velkou porcí rychle pospíchali přímo ke kruhu, kde předtím jedli vězni. Dokud to bylo možné, plížili se ve stínu. Nakonec vyběhli na otevřené prostranství.

Slash rychle oběhla ohniště, prohlížeje si odhozené sáčky. Ibaka utíkal přímo k tomu, který Kask nechal na kameni. Věděl, že to bylo pro něj, ale nestaral se o to. Chtěl to popadnout, utéct a znovu Dragona obelstít. Už mu to tolikrát vyšlo -

Najednou je Kask ucítil.

Přestože měl pásek, napřímil se, aby se rozhlédl - opodál jeho dozorce spadl ze židle zasažen šokem zpětné vazby. Dragon si toho ani nevšiml. Začínal znova ve vzduchu a rozhlížel se po okolí. Nozdry se mu chvěly. Silné svalstvo paží a nohou se začalo stahovat. Na okamžik zase pod jeho kontrolou. Potom zaostřil oči -

Na druhém konci volného prostoru ho psi kluk Ibaka zpozoroval ve chvíli, kdy se natahoval po nedojedeném jídle. Zíral na Kaska pohledem plným zvědavosti, strachu a lítosti.

Kask zabručel. Oči se mu doširoka rozšířily. Poznal to malé štěně. Krev mu vzkypěla.

A potom se to stalo.

ÚTĚK

Začalo to strašným řevem, který se ozval z Kaskova hrdla jako ze sopky před erupcí. Dragon se pohnul. Nemotorně vyrazil směrem k psímu štěněti. Začal nabírat rychlost jako bitevní tank. Valil se jako lavina a těžkým ocasem vztekla mrskal.

V kontrolní věži ve středu tábora se dozorci bezúspěšně pokoušeli supícího Dragona srazit. Ale ten se už dostal do stavu bezhlavé nepřičetnosti. Byl imunní vůči bolesti a omračující elektrické šoky, které vystřelovaly do jeho těla, prostě necítil - nebo je přinejmenším ignoroval. Burácející Kask se řítíl táborem.

Ibaka a Slash všeho nechali a pelášili pryč. Zmatené štěně kličkovalo jednou tudy, podruhé tamtudy. Rozběsněný Dragon ho pronásledoval. Kask neměl manévrovací schopnosti malého štěněte, a tak dokonce uklouzl, ale vzápětí se postavil zase na nohy a vyrazil dál.

Po celém táboře se rozhoukaly sirény. Ječely svou výstrahu po celém kaňonu. Jejich vískot, ze kterého praskaly ušní bubínky, měl sílu úderů kladivem.

Slash směřovala k hromadám. Když zjistila, že Ibaka neběží za ní, zastavila se. Štěně se k ní nemohlo přiblížit, protože se mu Dragon postavil do cesty. Začalo zbrkle utíkat přímo do středu tábora a doufalo, že ho oběhne dokola. Slash se váhavě rozběhla za ním. Snažila se být co nejbliž svému příteli, ale musela se vyhýbat ostatním vězňům.

Dragon zamručel a vyřítil se. Kudy štěně běželo přes haldu škváry, skrz chatrč - tudy jej následoval i Dragon, který drtil vše, co mu stálo v cestě.

Marná byla snaha Kaskova dozorce i ostatních Phaestorů, kteří se snažili překonat primitivní sílu Kaskovy zuřivosti. Nic nedokázalo tu obudu zastavit. Mladí Phaestori podlehli panice. Zapomněli na své povinnosti a horečně zapínali jeden řídicí obvod za druhým. Po celém táboře se vězni začali v úžasu a zmatku vzpamatovávat. Něco takového se ještě nikdy nestalo.

Ibaka pelášil směrem k velké věži ve středu tábora. Snad se pod ní bude moci schovat. Ale když se přiblížil, viděl, že stojí na vysokých kulech. Tam úkryt nenajde. Proběhl pod ní a prchal dál. Kask za ním - s rámusem proběhl pod věží neuvědomuje si svou výšku.

Dragon rozdrtil jednu ze čtyř vytáhlých noh věže. Věž se zakymácela a začala se hroutit. Kácela se pomalu, kousek po kousku. Ozval se nadšený, triumfální řev. Vězni přibíhali s vidlemi a lopatami v rukou. Někteří cestou popadli kusy šrotu, nebo dokonce kameny.

Upíří dozorci se pokoušeli z věže vyskočit, ale množící se dav vězňů je pronásledoval, naháněl do houfu a házel s nimi o polorozpadlou zeď. Šklebící se otroci pochytili své pány a srazili je divoce k zemi. Vidle se zvedaly a klesaly. Bodaly

znovu a znovu. Lopaty mlátily do jejich zkrvavených těl. Bily a tloukly Upíry, znovu a znovu, pohazující jejich ochablými těly sem a tam. Upíři umírali dlouho, ale vězni nato nedbali. Sawyer a Finn se k ostatním vězňům nepřidali. Když Sawyer viděl kácející se věž, běžel k ní. Schoval se do trosek a hledal nějakou zbraň. Hned za ním přiběhl Lee-1169. Sawyer sáhnul po první pušce, druhou hodil Leemu a třetí vzal pro svého bratra. Oba začali utíkat pryč. Kontrolní panely začaly jiskřit a prskat. Jejich samozničující pojistky se začaly aktivovat. Jásající vězni začali strhávat nenáviděné pásky se svých hlav a vyhazovali je vysoko do vzduchu. Věděli, že jim zbývá pouze

několik sekund, než Dragoni vyšlou do všech pásků paralyzující signál - nebo ještě hůř, smrtelný impuls. Sawyer, Finn a Lee se také zbavili svých pásků a prchali, co jim nohy stačily. Výbuch explodující věže je přibil k zemi a ohlušil je. Ale znovu rychle vyskočili na nohy a běželi dál. Sawyer sáhl po Finnovi. Podsaditý muž klopýtl, ale držel krok s ostatními. „Dělejte!“ zaječel Lee. „Jídlo - potřebujeme jídlo!“ Všichni tři utíkali k chatrči, která sloužila jako táborová kuchyně.

Tam našli Harryho, už také bez pásky, jak cpe do svého vaku balíčky s jídlem a další zásoby. Zašklebil se a hodil jim několik vaků. Všichni čtyři začali stahovat z políček všechno, co jim přišlo pod ruku zbraně, baterie, příkrývky, zkrátka všechno.

Ocitli se mimo tábor - a kudy teď? Směrem k pláním, nebo nahoru kaňonem? Odtud viděli ostatní vězně, jak se rozbíhají do všech stran.

Mnoho z nich se rozprchlo po hromadách haraburdí, kam utíkali i sirotci. Vychrtlé děti, které vylezly a sledovaly vzpouru, teď slézaly dolů s kopce, aby našly nějakou potravu a šaty. Vězni se rozprchli a utíkali pryč.

A tady se jako drtící stroj brodil odpadky vítězný gigant Kask se svou zápasící odměnou, zdviženou vysoko nad hlavou. Ibaka křičel a ječel. Za nimi se hnala řvoucí Slash, bušíc do Dragona palicí. Kask si jí ale nevšímal. Jednou se obrátil a pustil se za ní, ale zmizela mu. Přestal se o ni zajímat a šel dál. Ale Slash se za chvíli znovu objevila za ním a začala do něj mlátit.

„A co hlavní výtahy na skále?“ navrhl Lee. „Znám dobře město - můžeme tam zmizet.“

Sawyer nesouhlasně zakroutil hlavou. „Tam nahoře je moc stráží. Vypnou elektřinu a přijede jich spousta dolů.“ Ukázal nahoru. „A kromě toho, mají všude palebná stanoviště. Ne. Musíme jít do kaňonu a ukrýt se, dokud nezjistíme, jak se dostaneme nahoru.“

„A proč ne do pouště?“

„V žádném případě. Kde se tam schováme? Zhlédnou nás ze vzduchu a posbírají nás jako škodlivou havěť.“

„Dobrá, dobrá,“ přikývl souhlasně Lee. „Tak jdeme.“

„Finne?“

„Jsem schopnej jít s váma.“

Harry si dal na rameno svůj vak a následoval je. „Jestli vám to, lidi, nebude vadit, rád bych šel s vámi.“

„Když budete stačit -“

„Budu.“

Všichni čtyři pospíchali pryč z tábora. V dále už slyšeli vyjící sirény Dragonní stráže. Brzy na to už je bude pronásledovat vysoký jekot vyhledávacích paprsků.

KAPITÁN STRÁŽÍ

Bojovní roboti a Dragonní stráž se začali valit z výtahu. Jen co se vyprázdnil první výtah, už tu byl další a oba okamžitě vyjely prázdné nahoru na vrcholek.

Dragoní okamžitě zaujali obranné pozice okolo základny výtahové věže. Rozcházeli se pavoukovitě všemi směry a jejich periskopy prozkoumávaly okolí. Stříleli na všechno živé.

Další a další výtahy přijížděly na povrch a chrlily náklady Dragonů a robotů, dokud se všichni bojovníci neshromáždili a nezaujali svá stanoviště.

Roboti se začali rozlézat po vysušené půdě směrem k pracovnímu táboru. První linie robotů vždy prozkoumala nejbližší okolí, postoupila dál a za ní následovaly další. Jako poslední se tupě valily Dragonní stráž. Tímto způsobem se plynule přibližovali ke kaňonu.

Někdy si roboti svými paprsky museli prosekat cestu, zabíjejíce všechno, co se pohnulo a bylo větší než krysa. Brzy se už nic nehýbalo. Pouze několik doutnajících těl zůstalo ležet ve štiplavém vzduchu.

Z dálky se ozval řev Dragona. „Nestřílejte!“ zakřičel. „Nestřílejte!“

Roboti okamžitě namířili zbraně směrem k pravděpodobnému terči. Něco čekalo za hromadou kovových trubek.

Kapitán Lax-Varney, Ladyin nový Kapitán stráží, postoupil dopředu a snažil se neznámého zhlédnout. Ten hlas se mu zdál povědomý. „Nestřílejte,“ nařídil robotům. Zaburácel: „Kdo je tam? Prokažte svou totožnost!“

„Mám Ladyin dar. Chytil jsem ho. Chci jí ho vrátit a získat zpátky svou čest,“ odpověděl hlas. „Vylíhnul jsem se z vejce rodu Yetzl. Byl jsem vycvičen na Gzornym. Sloužil jsem pod slavným Naye-Ninneyou. Moje jméno je Kask a nosím odznak Rubínových Dragonů, Levá zadní tlapa, Čtvrtý dráp.“

Lax-Varney nespokojeně zamručel. Nelíbil se mu tenhle úkol, ale neměl na vybranou. Byl právě povýšen a chtěl si svou hodnost udržet. Pokud by zde selhal, zemřel by stejně potupně jako jeho předchůdce. Zdálo se mu, že je to léčka.

Zvažoval své možnosti. Uprchlíci se jistě budou snažit dostat do města. Neodvážil by se jim v tom nezabránit. Ale bez hlavního ovládacího zařízení zotročujících pásků neměl možnost ovládnout jediného vězně. Naštěstí měl Lax-Varney už předem řešení - Lord Dragonů mu dal jasné příkazy.

Zavolal na Kaska: „Žádné takové jméno neexistuje. Žádná osoba toho jména neexistuje. To jméno není v záznamech.“

Rod už toto jméno neuznává. Osoba jménem Kask nikdy neexistovala. Lžeš.“

„Stojím tady. Teď vyjdu a můžeš si mě prohlédnout.“

Kapitán Lax-Varney pokynul svým jednotkám. Postavily se mu po boku.

„Tak se tedy ukaž!“ zakřičel.

Zpoza hromady smetí něco vyšlo. V jasné záři poznali siluetu Dragona. Nad hlavou držel něco malého a chlupatého. Pištělo to a vrtělo se.

Lax-Varney Dragona poznal. Kéž by to nebyla pravda! Kéž by nemusel vydat další příkaz! Ale udělal to. Pomalu a neohrabaně se otočil. Stál zády k nešťastnému Dragonovi. „Lže,“ promluvil Kapitán ke svým jednotkám. „A proto musí zemřít. Zabijte ho.“

Přes velkou vzdálenost si Kask uvědomil, proč se Kapitán obrátil ke svým jednotkám. „Ne!“ zařval. „Sloužil jsem řádně. Zasloužím si shovívavost!“

„Střilejte!“ Lax-Varney zahučel na bojovníky.

Váhali. Ještě nikdy předtím nebyli nuceni střilet na bratra Dragona. Někteří z nich toho bojového ještěra poznali.

Většina věřila, že vražda bratra potupí jejich vojenský sbor. Nebyli schopni provést Kapitánův příkaz. Dokonce ani nevěřili, že to Lax-Varney vůbec nařídil.

„Dovolte mi jít blíž!“ zavolal Kask. „Vyslechněte mě! Mám tu Ladyin dar. Chce ho zpátky!“

Lax-Varney mrsknul zlostně ocasem. Zabuřel něco na své jednotky. Svěsily zbraně a obrátily se zády ke Kaskovi.

„Roboti!“ nařídil Lax-Varney. „Na můj rozkaz palte. Zničte cíl. Teď!“

Ještě před tím, než Lax-Varney dokončil rozkaz, Kask uskočil zpět za hromadu hnijícího odpadu. Paprsky robotů se do ní zařezaly a zapálily ji.

Kask vyrazil do kopců -

KAŇON SMRTI

Paprsky svištěly vzduchem. Roboti se v mžiku rozptýlili po táboře. Pohybovali se mnohem rychleji než lidé. Rychlou opakovanou palbou spalovali a ničili všechny překážky, které stály Dragonům v cestě.

Kask prchal a snažil se najít nějaký úkryt. Přitiskl si Ibaku k hrudi a směřoval k průlomu ve skalní stěně. Nevěřil, že by jim dokázal utéct na rovině. Možná by se jim mohl ztratit v haldách odpadků. „Ne! Ne! Tamtudy!“ vřeštěl Ibaka, vrtící se v Kaskově pevném objetí, a ukazoval směrem k průlomu. Kask běžel bez rozmyšlení tam, kam mu Ibaka ukázal kolem hromad kvasící se ornice. Cesta se rozšiřovala a Kask mohl běžet ve správném sklonu.

Náhle se cesta rozvětvovala - a Ibaka mu znovu ukázal směr. „Doleva! Doleva!“ Kask zahrnul doleva. Uvědomil si, kam ho Ibaka nasměroval nahoru do Kaňonu smrti. Sklonil hlavu a zabučel jako býk. „Když už musím do Kaňonu smrti,“ zarecitoval, „tak jen na útěku!“

Cítil zvláštní vzrušení, jak dusal nahoru po svahu přímo do srdce legendy, do míst, kde všude číhaly bezejmenné hrůzy. Miloval ten nával krve a vzrušení z útěku. Nahoru přes trosky a harampádí, nahoru do svahu, nahoru do kopců, nahoru po tajných stezkách dětí - znovu a znovu běžel směrem, kudy ho vedl Ibaka.

Náhle se cesta před ním začala zužovat a klikatit. Pustili se tudy i někteří vězni a vychrtlé děti. Kask je předběhl a dusal dál. Uskakovali mu panicky z cesty a zírali na něj v údivu, jak se řítí kolem nich.

Sawyer, Finn, Lee a Harry ho už dopředu zaslechli dupat a řvát. „Žene se sem Dragon,“ řekl Finn.

„Řítící se Dragoni ječí?“

Finn odtáhl svého bratra z cesty právě včas. Kask se kolem nich nevšímavě přehnal. Zezdola se kaňonem ozýval skřípavý zvuk blížících se bojových robotů. Kask měl víc pronásledovatelů, než si mysleli. Sawyer s Finnem se na sebe vystrašeně podívali. „Uh - oh -“

Lee a Harry to zaslechli také. „Rychle pryč!“ zakřičeli.

Lidský chlapec ženského pohlaví, vyhublý a špinavý, běžel za nimi. „Ne, tamtudy ne - to nikam nevede!“ Ale příliš pozdě. Neslyšeli ji. Utíkala za nimi a nesouvisle vykřikovala.

Kask doběhl na konec cesty jako první - nějaké opuštěné zařízení. Všude ležely rozbité a rozházené trubky a roury. Za Dragonem přiklopýtali Sawyer a Finn a za nimi Lee s Harrym. Zdrceně se zastavili. Skoro do nich narazili tři další vězni, utíkající jim v patách. Sawyer znal několik z nich z tábora. Další se přičítali za nimi po cestě.

„A kudy teď?“ dožadoval se Kask.

Ibaka ukázal na díru ve skalní stěně - ústí roury. Vytékal z ní nepravidelný tenký pramínek špinavé černé vody. Kask a lidé se na sebe navzájem podívali a potom pohlédli na Ibaku. „Co je? Můžeme tím projít,“ řekl Ibaka a potom pochopil.

„Óó,“ uvědomil si.

„Já ho snad zabiju,“ zamumlal Sawyer. Ibaka sebou trhnul.

Teď se přičítala na mítnu Slash. Přiběhla rovnou ke Kaskovi. „Dej mi to štěně,“ naléhala. Zezdola z kaňonu se ozýval zvuk zbraní.

Kask ji ignoroval. Podíval se na Sawyera a Finna. „Budeme muset bojovat!“

„To nemůžeme vyhrát!“

„Potom zemřeme jako hrdinové - čestně!“

„Moji čest si můžeš nechat! Mám jiné plány,“ řekl Sawyer a začal se rozhlížet kolem sebe.

Kask mu na to vyjádřil svůj názor. Plívl Sawyerovi k nohám. Sawyer zhnuseně ustoupil. Louže doutnala a kouřilo se z ní. „Pěkný,“ připustil s ironickým obdivem. „Moc pěkný.“

Nějaký paprsek náhle roztříštil skálu nad jejich hlavami a uvolnil malou lavinu. Vyhnuli se padajícímu kamení jen o pár metrů.

Finn Markham šťouchl bratra do žeber. „To už se mi líbí víc. Je to větší sranda než celej život přehazovat lopatou

hovna.“

Sawyer s úšklebkem poznamenal: „Ale v tom už aspoň máme nějakou praxi.“

Finn zachrochtal: „Doufám, že máš zase nějaký plán

„Já? Proč taky někdy nepřijdeš s nějakým nápadem ty?“

„Měl jsem, nevzpomínáš si? A skončili jsme tady.“

SLEPÝ KONEC

Sawyer se vyšplhal na skálu, aby viděl dolů do kaňonu. Zvuky toho krveprolití byly příšerné, ale pohled na masakr byl nesrovnatelně horší.

Bojovní roboti zabíjeli bez jakýchkoli výčitek svědomí. Stříleli vězně i děti se stejnou přesností. Nestarali se. Několikrát pročesali kaňon, brodice se haraburdím. Rozdrtili a zničili všechno; co jim stálo v cestě. Záblesky jejich paprsků řezaly a spalovaly.

Sawyer seskočil ze svého místa. Viděl toho až dost. Ty strašné zvuky ale nepřestávaly - výkřiky raněných a umírajících přerušované vysokými přibližujícími se zvuky paprsků.

„Pojďme!“ vykřikla Slash. „Musíme pryč!“

Poprvé na ni všichni pohlédli - lidský chlapec ženského pohlaví? A dává příkazy?“ „Tak chcete odtud pryč, nebo ne? Tudy!“ ukázala.

Sawyer s Finnem se na sebe podívali. Nemáme co ztratit. Pokrčili rameny a následovali ji. Kask a všichni ostatní také.

Dragon stále držel zmítajícího se Ibaku.

„Co to kdysi bylo?“ zeptal se jí Sawyer.

„Odvodňování pro nějaké zařízení, které je nahoře v kaňonu. Ted' už to ale nikdo nepoužívá.“ Rychle je vedla nahoru k místu, odkud voda vytékala z několika popraskaných trubek do nevzhledné

zachytávací nádrže. Voda už přetékala přes okraje dolů po bílých kamenech a mizela v temném otvoru obrovského odtokového kanálu. „Tudy dolů!“

Narůstající dav vězňů nedočkavě přistoupil blíž. Chtěli se co nejdříve dostat pryč. Vystrašeně se ohlíželi dozadu do kaňonu. Lee je zadržel. „Kam to vede?“ naléhal.

Slash zakroutila hlavou. „Do další zachytávací nádrže, pak do další a další, až úplně dolů.“

„Kam dolů?“ zeptal se netrpělivě.

Harry přistoupil. „Já vím kam - a to se vám nebude líbit. Jde to až úplně dolů do nádrží na dně Věznice na Starém Městě. Vzpomínáte si na ni, ne? Tahle voda plní jezero.“

„Uh“ řekl Finn. Tvář se mu zkřivila hnusem.

„Počkat. Počkat,“ řekl Sawyer. „Můžeme vylézt dřív, než skončíme v jezeru.“

„Rád bych měl tvoji víru v Boha,“ řekl Harry, „abych si mohl taky tak dychtivě přát setkat se se svým Stvořitelem.“

„K tomu nepotřebuješ žádnou víru,“ odpověděl Sawyer. „Mou specializací byla městská kanalizace.“ Sedl si na kámen a vyzul si boty. „Dříve, než tenhle kanál vyústí do jezera, musí mít nějaký otvor.“ Do vaku se zásobami vecpal svoje boty a připevnil si ho k opasku. Pušku si přehodil přes rameno.

„A co když se mýlíš?“ zeptal se Finn.

„Potom už to, drahý bratře, bude jedno, ne?“ „Ty ses, Soyi, úplně pomátl.“

„Já vím, ale máš lepší nápad?“

„Ano! Pošleme tam napřed Dragona.“

„Huh?“

„Může dosáhnout na páčku a otevřít to zevnitř. Ty bys na to asi neměl dost síly, ale on ano. A potom nás může jednoho po druhém vytáhnout ven.“

Kask zakroutil hlavou a nespokojeně zamručel: „Ne, já to štěně nedám z rukou.“

„Dej mi ho. Slibuju ti, že ti ho přineseme, jestliže nás vytáhneš na druhém konci ven,“ řekl Sawyer.

Kask se zamračil. „Nikdy jsem nevěřil lidem. Proč bych jim měl věřit teď?“

Místo odpovědi vzduchem zasvištěl paprsek a uťal nad nimi větší kus skály.

„A co tohle - radši si vybereš tohle?“

Kask něco zabrblal a sklopil hlavu. Vrazil Ibaku Sawyerovi do náručí. „Jestli ho nepřineseš, zabiju tě.“

„No jo, rozumím. Pojďme.“

Kask znova něco zamumlal a začal se spouštět do kanálu. Ještě než v něm úplně zmizel, Finn křikl za ním: „Ostatní půjdou za tebou v jednominutových intervalech. Musíš nás dole chytat.“

„Dobře.“

„Tak-“

Ale Kask už zmizel. Kanál ho pohltil a on se klouzal tmou.

DOLŮ KANÁLEM

Vzduch byl cítit dýmem a spáleným masem. Vše spalující paprsky byly stále častější a častější. Ze všech stran na ně padalo kamení. Výkřiky umírajících zněly už hrozivě blízko.

„Nezastaví se, dokud nevyčistí celý kaňon,“ řekl Lee. Vězňů přibývalo každou minutou. Nahrnuli se do úzkého prostoru kolem zachytávací nádrže a panicky křičeli.

„Počkejte!“ řekl Sawyer. „Musíme si to stopovat jednominutové intervaly!“

„Ale ty musíš jít první,“ upozornil ho Lee. „Ty máš toho psiho kluka.“ „Dobře. Dobře. Zajisti, aby Finn šel dolů hned za mnou.“

„Rozumím. Jdi už!“

Sawyer předal Ibaku Finnovi a šplhal se přes okraj kanálu. Bylo to pro něj mnohem těžší než pro obrovského Dragona. Chladná zapáchající voda kolem něj pěníla. Zatnul zuby a sedl si do ní. Vlhký chlad se mu začal vsakovat do kalhot a na záda. Levou rukou se pevně držel okraje kanálu, protože studený proud vody ho strhával s sebou. Finn mu vrazil Ibaku zpět do náruče: „Mnoho štěstí!“ Sawyer se zmohl na slabý úšklebek a pustil se okraje. Přival vody ho i se štěnětem strhl dolů do temnoty kanálu. Neměl ani čas ostatním zamávat.

Oba je pohltila tma. Ibaka vykřikl hrůzou. Sawyer vykřikl také – napůl z vtipu, napůl ze sympatie. Světlo za nimi zmizelo. Řítili se dolů kanálem. Neměli ani ponětí, zda je nečekají záluďné uzávěry, ostré zatáčky nebo náhlé poklesy. Kdysi dávno, jak se vinul dolů kaňonem, kanál opisoval lehké zatáčky a ohyby. Kdysi dávno naplňoval celou řadu odvodňovacích nádrží a krásných zelených filtračních farem. Teď ležel zahrabaný pod troskami a zbytky bájemi opředěného města, tyčícího se na vrcholu skalní stěny. Zapomenutý a zaházený, s ucpanými nádržemi a poli zaplavenými odpadem a troskami. Město si už ani nepamatovalo řeku, kterou tu vybudovalo. Voda však stále pospíchala nepovšimnuta dolů pod hromadami smetí, pod zemí, pod obrněnými nohama Dragonů a chladnými pavoučími nohama robotů, kolem členitých kopců a holých srázů. Obrovský kanál se valil dolů roklemi, točil se a ohýbal, náhle klesal a znovu se řítil divoce vpřed, aby se pak na rovině zase uklidnil. Voda se ve své tekuté panice valila dál a dál dolů.

Uvnitř odtokového kanálu však Sawyer a Ibaka nesdíleli s dávno mrtvým architektem radostné pocity z jeho konstrukce. Jízda potrubím se všemi těmi příšernými zatáčkami a ohyby nebyla zdaleka tak příjemná a hladká. Nečekané zatáčky a zákruty oživovaly cestu a vždy je překvapovaly. Zvedaly se jim žaludky a srdce jim prudce bušila při náhlých poklesech do prázdna. Neustále se řítili dolů v úplné tmě.

Voda je nesla dál a dál. Jízda trvala věčnost. Sawyer se začal obávat, že udělal velkou chybu. Myšlenky mu divoce vířily hlavou a promítal si všechny možnosti. Co když měl kanál nějaké překážky nebo náhlé zlomy? Co když před nimi ležely kusy kovu ostré jako břitva, čekající na ně, aby si z nich mohly uříznout velké plátky? Ale ne, Dragon by přece odstranil všechno, nebo ne? Obrovský objem jeho těla by před sebou tlačil všechno - pokud někde vpředu neuvízl a nebyl schopen se osvobodit, neutonul a neucpal kanál svým tělem jako obrovská obrněná zátka a voda se nenahromadila před ním. Při takových myšlenkách začalo Sawyerovi divoce bít srdce. Každý, kdo by se přičítal za Kaskem by přidal k té překradě svou vlastní váhu a topil by se bez možnosti úniku. Další by se kupili za ním a nebylo by je možno nijak varovat. Sawyer už cítil, jak mu chladná voda naplňuje plíce. Zalpal po dechu a snažil se vydržet a nezpánikařit. Ale v temnotě se čas nekonečně táhl.

Spěchající voda studila a smrděla. Sawyerovy myšlenky byly skoro stejně rychlé jako její tok. Nedařilo se mu uniknout jeho strachu - a myšlenkám na věci, které nemusely dopadnout dobře. Co když Kask minul východ? Nebo co když ho někdo natrvalo uzavřel? Nebo co když Kask nebyl dost rychlý a nezachytil se ho? Co když tam na ně čekali roboti a Dragonní strážé? Jak se převraceli a odráželi od stěn, rostla v Sawyerovi jistota, že špatně posoudil charakter tohoto kanálu. Možná, že tu žádný východ není. Možná, že kanál vede neodvratně do jezera na dně Věznice na Starém Městě. Možná skončí vyděšení vězni jeden za druhým do potrubí a všichni skončí ve vodách žaláře, ze kterého přišli. A jedovky se nacpou jejich masem.

Nakonec začal strach polevovat a vystřídala ho nuda a studená, vlhká netrpělivost. Jak daleko tenhle kanál vlastně vede? A najednou, právě když už ztratil všechnu naději - světlo! - a ruka, obrovská ruka sáhla dolů a oba je vy táhla z proudu. Sawyer překvapeně vydechl a málem pustil Ibaku, ale psi kluk se ho držel jako klíště. Když je Kask vytáhl z otvoru, třásl se zimou a kapala z nich voda. Obrovský Kask se s potěšením usmál na svou cenu. Jeho blýskající se zuby a dunivý ryk vyděsily Sawyera i Ibaku k smrti.

KANÁLOVÝ PROCES

Kask vytrhl Ibaku Sawyerovi z rukou a zdvihl se. „Tak já jdu.“

„Počkej chvíli. Slíbil jsi, že nás vytáhneš!“

„Vždyť jsem vás vytáhl.“

„Ale ne všechny.“

„Nic takového jsem nesliboval.“

„Pak nemáš vůbec žádnou čest!“ zakřičel za ním Sawyer.

Kask se zastavil. Obrátil se. Švihl ocasem přes železné tyče a kameny u roury. „Já mám čest!“

„Ne. Nemáš! Pokud teď hned nevytáhneš každého z nás z kanálu, všude rozšířím, že Dragon Kask lže jako jako právník.“

Kask se zatvářil nerozhodně.

„Dělej!“ rozkázal mu Sawyer. „Dolů do kanálu!“

Kask se znovu posadil ke kanálu. V jedné ruce držel nešikovně Ibaku. Sáhl dovnitř, snažil se zachytit vězně, ale minul ho. Vězeň letěl s křikem dál. „Nechytil jsem ho,“ zabručel Kask. „Je mi líto.“

Sawyer, šokován jeho lhostejností, na něj v údivu zíral. „Tys to udělal schválně!“

„Ne, to není pravda. Toho dalšího už určitě vytáhnu,“ řekl nepřiliš nadšeně Kask. Změnil polohu, pevně uchopil Ibaku v podpaží a sáhl do roury hlouběji než předtím. Trhnul rukou a vytáhl Harryho Mertze. Odhodil ho na stranu jako chycenou rybu.

„Co je s Finnem? Šel dolů před tebou?“ naléhal na Harryho Sawyer.

Harry přestal kašlat a zakroutil hlavou. „Ne, nešel. Ti nahoře zpanikařili a nechtěli poslouchat Finna a Leeho. Finn na ně musel vytáhnout zbraň. Slíbil, že dohlídne na to, aby se spustil Lee a Slash, ale někteří je předběhli -“ Harry se zmateně rozhlédl.

„Kask je nevytáhl. Když měl v rukou zpátky to štěně, chtěl jít pryč. Trvalo mi to asi minutu přinutit ho, aby dodržel svůj slib.“ Když viděl Harryho zvědavý pohled, tiše dodal: „Musel jsem mu do toho namočit čumák.“

„Dobrá práce,“ uznale přikývl Harry. „Už tě nikdy nebudu podceňovat.“

Kask mrsknul na stranu dalšího vězně. Tenhle byl na kost vychrtlý a třásl se - Slash. S podezíravým pohledem rychle odskočila od Dragona. Ibaka na ní vzrušeně vyštěkl. Vykročila k němu, ale Sawyer ji zastavil. „Nech ho pracovat -“

Kask otráveně zamručel: „Minul jsem dalšího. Nejdou v intervalech, jak jsi jim přikázal.“ V kanálu ještě doznívaly výkřiky.

Harry a Sawyer na sebe pohlédli a zachvěli se hrůzou. Harry zašeptal: „Jako kdybychom sledovali výsledky voleb“ Ale když uviděl, jak se Sawyer tváří, dodal: „Promiň, myslel jsem, že máš rád vtipy.“

„Na to se mě zeptej, až tu s námi bude Finn.“

Kask vytáhl z kanálu dalšího vězně. Nikdo ho neznal. Dopadl na zem a začal se bolestí plazit pryč. Zdálo se, že je raněn. Další vězeň téměř přistál na něm. A za ním další. Dragon si už našel rytmus. Další vězeň se mu vysmekl Kask zamumlal něco hnusného v jazyce, kterému nikdo nerozuměl - potom sáhl do potrubí znovu a vytáhl Leea-1169. „Aha!“ zachechtal se. „Chytil jsem zrádce!“ Ale odhodil ho stranou jako všechny ostatní a sehnul se zpět do kanálu.

„Dávej si pozor, ať ti už ani jeden neunikne!“ zařval Sawyer vystrašen tím, že by Kask mohl minout jeho bratra. „Pusť to štěně.“

„A on uteče!“

„Dej mi ho, já ho podržím.“ Sawyer přiběhl ke Kaskovi a chtěl mu ho vytrhnout, ale Dragon ho odstrčil. Další vězeň se mu vysmekl. Kask zabručel: „Vidíš, co jsi způsobil?“

„Něco jsi slíbil!“

„K čertu s tvýma lidskýma očima!“ zahulákal Dragon. Hodil Ibaku Sawyerovi do náruče. „Jestli uteče, zabiju tě.“

Sawyer mu ukázal, že ho drží pevně. Ibaka se začal kroutit, ale Sawyer mu dal jednu přes čumák. „Uklidni se!“ Ustoupil kousek dozadu a provinile zašeptal: „Nedovolím, aby ti ublížil. Věř mi, malíčký.“

Ibaka k němu vzhledl svýma velikýma kulatýma očima. Věřit? Člověku?“ Přistoupila k nim Slash a napřáhla ruku k psíkově tváři. Očuchal ji a začal jí váhavě olizovat prsty. Sawyer se s údivem podíval na Slash, ale stále pevně držel zmítající se tělíčko. „Pst,“ zasyčel. Poškrábal ho láskyplně na hlavičce a přivinul si ho těsně k sobě. Za chvíli se Ibaka přestal bránit. Sawyer se otočil a sledoval znovu Dragona.

Čím dál tím víc vězňů se kutálelo dolů odtokovým kanálem. Kask je co nejrychleji vytahoval jednoho po druhém - střídavě oběma rukama. Lapali po dechu, nadávali, kašlali a potáceli se vyčerpáním. Spousta z nich byla zraněna - spálené a roztřepené rány. Tam nahoře to prý bylo příšerné - bojovní roboti, panika, boj o to, kdo se dostane do kanálu -

Sawyer se protlačil davem otrhaných a špinavých mužů. „A co můj bratr Finn? Co je s ním?“

„Myslíš toho muže s pistolí -? Nevím, nemám zdání -“

Sawyer zaječel na Kaska: „Koukej se pořádně dívat. Dávej pozor na Finna!“

Kask jenom potřásl hlavou. „Teď tahám jenom mrtvé.“ Vytáhl další tělo - vlastně jenom půlku těla. Sawyer sebou cukl. Bojovní roboti tomu muži úplně roztavili tvář. Kask spustil tělo zpátky do kanálu. „To je zatím všechno.“ Podíval se dolů na Sawyera. „Asi se mu to nepodařilo.“

Sawyer, zdrcený hrůzou a hnusem, uvolnil Ibaku ze svého sevření. Štěně toho hned využilo a vyskočilo mu z náručí, nadšeně pištíc. Kask zapomněl na svůj slib a vrhl se za Ibakou, odstrkuje Sawyera a dvanáct dalších mužů z cesty, Ibaka se jim proplétal mezi nohama, náhle uviděl otvor pod odtokovým kanálem a vklouznul tam. Kask se hnul s řevem za ním. Rozhazoval muže jako kuželky a rychle sáhl do díry - štěně vycenilo zuby a kouslo. Dragon ho však vytáhl za nohu ven.

Mezitím Sawyer skočil na potrubí a zoufale se pokoušel dosáhnout dovnitř. Máchal divoce rukama a křičel: „Finne!“

Těla se míhala kolem, jedno po druhém čím dál tím zohavenější. Sawyer se snažil odvrátit pohled, ale nemohl. Musel čekat na Finna. Zavěsil se za okraj potrubí a mávaje rukama, snažil se zachytit všechno, co se valilo kolem něj.

„Ty blázne,“ zavrčel Kask na Sawyera.

„To ty nemůžeš pochopit,“ poznamenal Lee-1169. „On chce prostě zachránit svého bratra.“

Kask prudce namítl: „Měl jsem taky bratra. Takže to chápu.“

„Tak mu přece pomoz!“

„Proč? Můj bratr zemřel. Proč bych měl zachraňovat jeho bratra? On nejspíš umřel taky. Proč se mám namáhat s vytahováním mrtvol z kanálu?“

Lee zklamaně pronesl: „Ty Dragoni!“ A otočil se k němu zády.

„Mám ho!“ zařval najednou Sawyer. „Mám ho! Pomozte mi někdo! Pomoz mi, ty prokletej ještěří lháři! Slíbil jsi to přece!“

„Ty jsi ale nechal utéct to štěně!“

„Pomoz mi zachránit bratra!“ vyplivl ze sebe bez dechu Sawyer. „Už ho neudrží!“

POTOM

Sawyer zoufale držel Finnovo ochablé tělo. Nevěděl, zda Finn dýchá, nebo ne, ale neodvážil se ho pustit. Ať už se stalo cokoli, musel to zjistit. Držel ho zuby nehty za košili, ale ubývalo mu síl. Cítil, jak jeho sevření povoluje a Finn ho tahá pomalu, ale jistě za sebou dolů.

„Pomozte mi!“ zaúpěl znovu. Najednou ucítil, jak ho něčí ruce tahají ven. „Držte Finna, držte Finna!“ křičel. Nějak se mu podařilo chytit rukáv Finnovy košile a tahal. Někdo další se k němu přidal a tahal s ním - a pak jako by zázrakem ho Finn chytil za ruku! Viseli zavěšeni do sebe, civějící jeden druhému do očí, oba promočení, ale šťastní. Něčí ruce je

vytahovaly ven. Finn se pomalu vynořoval z valící se vody. Přetáhl se přes okraj potrubí a zůstal tam viset, lapaje po dechu. Harry a Lee ho vyvlekli ven a položili na vlhkou zem. Sawyer se sesunul k němu a jednou rukou stále objímal svého bratra. „Myslel jsem, že už je s tebou konec.“

„Už skoro byl,“ odkašlal si Finn. „Tam nahoře začalo bejt pěkný dusno.“

„Co se tam stalo -?“

„Teď ne, řeknu ti to později.“

Harry, Lee a další neznámí vězni stáli kolem nich. V jejich tvářích se zračilo znepokojení, ale i úleva nad tím, že Finn byl schopen si sednout a vykašlávat špinavou vodu z plic.

A pak si Sawyer vzpomněl. Vyskočil na nohy a přistoupil ke Kaskovi. Dragon držel Ibaku, kterého předtím vytáhl z díry pod potrubím, vysoko nad hlavou jako nějakou cenu. Štěně se vrtělo, kvičelo a pokoušelo se zahryznout do ruky, která ho držela.

„Ty bezocasá prašivá ještěřice!“ začal na něj Sawyer řvát. „Ty bys nedodržel svůj slib, i kdyby ti ho sama Lady Zillabar přibila na čelo!“

„Ty jsi toho psiho kluka pustil. Já ho chytil,“ zavrčel Kask. „Teď můžu získat zpátky svou čest.“

Ibaka na něj seshora zaječel vysokým pisklavým hlasem: „Já jsem tě zachránil. Nemůžeš mě vydat do rukou Lady Zillabar! Ukázal jsem ti cestu!“

Vřiskající Slash začala Dragona mlátit do nohou: „Jsi mi zavázán! Pomohla jsem ti utéct! Dej mi zpátky to štěně! Tvoje čest stojí za hovno!“

Ale Kask trval na svém. „Našel jsem Ladyin dar. Smazal jsem ze sebe hanbu. Můžu se vrátit tam, kam patřím.“ Spustil ruku před svou tvář a divoce zatřásl zmítajícím se Ibakou. Štěně se okamžitě uklidnilo. „Nesmíš mi utéct.“

Ibaka na něj plivl. „Zachránil jsem ti život. Jsi mým dlužníkem!“

Lee-1169 se připojil k hádce. „Vstup do Spojenectví života, Kasku. Všichni jsme si navzájem zachránci. Nezklam nás.“

Slash stále bušila Dragona do stehna. „Měl bys je poslechnout. Dej mi moje štěně!“

Harry Mertz, bývalý Nejvyšší soudce a Arbiter na Thoska-Roole, se protlačil dopředu k nim. „Poslechni to psí štěně, velký Dragone. Zachránil ti život - když ho vrátíš zpátky Lady Zillabar, uvalíš tím na svůj rod ještě větší hanbu. Všichni se dozví, co jsi udělal.“

Kask byl zmaten. „Vy lidé nevíte o cti vůbec nic,“ řekl a znechuceně se obrátil. „Dokonce si ani nezasloužíte mít na čest nějaký názor.“

Lidé se na sebe ohromeně podívali. Dragoni! „Tak to je to tvoje 'Spojenectví života',“ řekl Sawyer uštěpačně Leeovi.

„Dragoní jsou vychováni pro sílu,“ vysvětloval smutně Harry. „Ne pro rozum.“

Sawyer pomohl Finnovi na nohy. „No, tak teď alespoň víme, jak dalece mu můžeme věřit,“ řekl.

„Co ty víš o důvěře?“ zahřímal Kask.

Finn zakroutil nevěřícně hlavou. „To ty nepochopíš.“

Kask už chtěl odpovědět, ale - napřed rozčileně praštil tlapou neodbytnou Slash, až se odkutálela. „Zmizni,“ řekl. „Nebo tě zabiju.“

„Jestli mě zabiješ, tak tu všichni chcípnete!“ vykřikla Slash, když se sebrala ze země. „Strážte vás najdou a zabijou. Nebo chcípnete hlady v poušti. Já jediná vím, jak se odtud dostaneme.“

Až teď se teprve muži rozhledli kolem sebe. Dokonce i Kask se zamyslel nad Slashinými slovy. Ocitli se v rokli, obklopeni skalnatými balvany velikosti domů. Potrubí, které je přivedlo až sem, vedlo dál do kryté nádrže - a odtud do šedé kopule Věznice na Starém Městě. Stálo jim v cestě k poušti jako stěna.

BEZEJMENNÁ HORDA

Možná bychom mohli jít zpátky nahoru?“ navrhoval Lee.

Slash zakroutila hlavou. „To nejde. Já to tu znám, vy ne. Všichni tu zemřete, když vás tu nechám.“

Několik vězňů zakroutilo opovržlivě hlavami. „Jenom blázen by ji poslechl. My jdeme nahoru.“ Otočili se začali se šplhat po obrovských skalách, které lemovaly staré potrubí.

Tři další se vydali dolů. „Když půjdeme podél skal, možná se nám podaří najít cestu okolo Věznice.“

Sawyer a Finn na sebe pohlédli. Finn řekl: „To mládě nás dovedlo k odpadové rouři. Myslím, že bychom mu měli důvěřovat.“ Sawyer souhlasně přikývl. Bratři se podívali na Harryho a Leea. „Co vy na to?“

Kask to všechno se zájmem sledoval. „Mě se to netýká,“ zaburácel. „Já jsem chytil Ladyin dar. Teď se můžu vrátit.“

„Vždyť na nás stříleli, ty hloupej červe!“ zaječel Ibaka. „To už si nepamatuješ? Řekli, že nemáš jméno! Obrátili se k tobě zády! Stříleli na nás!“

„Já nevím -“ přiznal najednou Kask a s těžkým žuchnutím se posadil na zem.

Všichni se na sebe udiveně podívali. Že by Dragon připustil svou nevědomost? „Podívej,“ řekl Finn. Sedl si naproti Kaskovi a natáhl k němu ruce. „Podej mi na chvíli Ibaku, abys mohl líp přemýšlet. Neboj, nepustím ho.“

Kask zaváhal, ale Finn pevně trval na svém. Kask mu tedy neochotně předal Ibaku: „Tady. Vem si ho. Možná má pravdu - musím se nad tím zamyslet.“

Slash přikročila k nim a posadila se vedle Finna. Pohládila Ibaku a utěšovala ho. „Neboj se, něco vymyslíme.“

Přisedl si k nim i Lee. Byl velmi znepokojen. Finn se na něj zvědavě podíval, ale on zvedl ruku, jako by chtěl něco říct.

„Mám nápad. Něco zkusím.“

„Kasku,“ řekl Lee, „můžu ti něco připomenout?“

Dragon neodpověděl. Zíral na Leea - na toho zrádce, kvůli kterému musel zemřít jeho bratr Keeda ale neodvrátil se.

„Vy Dragoni máte skvělou disciplínu. Celý rod bojových ještěřů může být pyšný na svoje dědictví. Každý vám závidí

vaši sílu. To ti určitě nemusím připomínat. To ty přece víš. Ale řeknu ti něco, o čem nevíš. To ti teď pomůže se správně rozhodnout.“

Lee se odmlčel, aby zjistil, zda a jak Dragon zareaguje. Kask na něj nepřestával civět.

Lee-1169 to pokládal za souhlas a pokračoval: „Podle vaší tradice jeden Dragon chrání všechny a všichni chrání jednoho. Ty jsi z rodu Dragonů. A my všichni chceme tuhle tradici taky přijmout - někteří tomu říkají rodina, jiní společenství. Já tomu říkám Spojenectví života.“

„To vy lidé neznáte,“ zaprotestoval mírně Kask.

„Ano, já vím. Ale my bychom to chtěli poznat,“ řekl Lee, „chtěli bychom mít mezi sebou stejný pocit soudržnosti, jako máte vy.“ Lee natáhl ruku a položil ji na Dragonovu obrovskou tlapu. „Můžeš nás to naučit.“

Kask se podívil. „Učit? Já? Co já vás můžu učit?“

„Jsi schopný rozlišit dobré od špatného. Víš, co je to čest.“

Finn se dotkl Leeova ramene. „Dovol mi něco říct. Kasku -“ Dragon se na Finna nedůvěřivě podíval. „Tvůj bratr zemřel za čest tvého rodu. Ty bys to udělal taky, kdybys musel. Dovol mi, abych se tě zeptal na tohle dokážeš si představit ještě větší poctu? Pro kterou by stálo za to poníženě žít?“

Kask neodpověděl, ale oba dva věděli, že je slyšel. Velký Dragon si teprve teď začal uvědomovat význam jejich slov. Po chvíli zamručel: „Jsem z toho úplně zmatený. Rozumím vám čím dál tím méně. Kdybych měl čest, už dávno bych vás byl oba zabil.“

„Ale teď mi důvěřuješ - jako jsi důvěřoval svému bratrovi - a dal jsi mi podržet to štěně.“

„Neměl jsem na vybranou -“

„Ale měl,“ řekl Finn. „Zvolil jsi čest života místo cti smrti.“

„To, co jsi udělal,“ vysvětloval Lee, „přesně vystihuje myšlenku Spojenectví života. Všichni jsme si vzájemně pomáhali.“

„Dragoní nikomu nepomáhají,“ namítl Kask. „Pomoc je živitelka slabosti. Zneuctil jsem Dragonův Dráp.“

„A získal jsi ještě větší čest,“ dodal rychle Finn. „Dovedeš si představit čest společnou všem žijícím tvorům? Čest, která je příliš velká pro jednu rasu?“

„Ne,“ připustil Kask. „Nedovedu.“ A i když připustil, že ne, Finn a

Lee viděli, že se mu čelo sraštilo znepokojením. Přestože odmítavě zakroutil hlavou, jeho trpělivá mysl se snažila tenhle podivný a děsivý koncept vstřebat.

ROZHODNUTÍ V POUŠTI

Mezitím se kolem skupinky vytvořil malý hlouček. Jeden nebo dva zbývající vězni reptali: „Proč ztrácet čas s Dragonem? Pojdme už.“ Ostatní však chtěli ještě počkat. Finn se rozhlédl kolem sebe a počítal. Viděl svého bratra, Slash, Harryho a další tři muže. Nelíbilo se mu to; skupina je moc velká - snadno je můžou spatřit a ještě k tomu budou postupovat pomalu.

Ale... on ani Finn neměli jinou šanci. Když nic jiného. tak byli Slash zavázáni alespoň za to, že je dovedla k odpadovému kanálu. Mohli jí to oplatit pouze tím, že osvobodí toho malého psiho kluka. Finn si povzdechl. Tyhle situace nenáviděl.

„Mám návrh,“ řekl Sawyer. Obul si znovu boty a přehodil si zbraň přes rameno.

Kask udiveně vzhledl. Návrh? Ještě nikdo nikdy neradil Dragonovi. Dragoni vždycky rozkazovali. Považoval lidskou zdvořilost za překvapující a zneklidňující.

„Musíme odtud vypadnout dříve, než nás začnou pronásledovat Dragonní strážé a bojovní roboti. Odlož na chvíli svoje rozhodnutí, Kasku. Pomozte si všichni navzájem při útěku - a potom ti pomůžeme najít způsob, jak si znovu získat svou čest. Co na to říkáš?“

Kask se zamračil a zavrtěl hlavou. Nelíbilo se mu to. Nerozhodnost byla projevem slabosti. Ale... ta byla všude kolem. A to řekl taky Finnovi, ke kterému měl největší důvěru.

„Lidé tomu říkají: situace, ze které není východisko, Kasku. Nám to dělá starosti stejně tak jako tobě.“

Kask zabručel něco nesrozumitelného.

Finn se postavil a doufal, že Kaska to trkne a vstane také. „Sawyerův návrh je rozumný. Musíme jít.“

„Dobře,“ uznal Kask. A začal se ztěžka zvedat na nohy. „Ale svého štěněte se nevzdám. Ponesu ho.“ Sehnul se a vytrhl Ibaku z Finnova sevření. Opatrně si ho posadil na rameno. „Povezeš se tady, maličký. Doufám, že budeš čestný a neutечеš. Rozumiš?“

Ibaka se podíval dolů na skupinku. Finn a Lee přikýkli. Sawyer a Harry Mertz také. Ale teprve až přikývla i Slash, přijal Ibaka svůj úděl. „Dobře,“ tiše řekl. „Ale žádné bručení, ano?“

Kask uvažoval. „Nebudu bručet, když budeš hodnej.“

„Tak, a je to,“ řekl Finn. „A teď odsud už sakra vypadněme.“

Sawyer se obrátil na Slash. „Veď nás, krásná panno.“

Slash se na něj opovržlivě podívala. „Promiň. Ani jedno, ani druhé.“

„Omlouvám se,“ uklonil se zdvořile Sawyer. „Ale dostaneš nás, prosím tě, odsud?“

„Tudy,“ ukázala Slash směrem k vyschlému korytu říčky. Vedla je nahoru přes skály a balvany, až došli na místo, odkud se plazili na vršek oploceného odtokového kanálu. Odtud měli dobrý výhled nahoru i dolů do rokle. Potrubí se vinulo mezi skalami až dolů ke kopuli Věznice na Starém Městě.

„Tamhle,“ ukázala Slash. „Vidíte?“

„Co?“ Sawyer si zastínil oči před září Božího oka.

„Vidíte to místo, kde kaňon mizí v hloubce? Vidíte ten zářez na svahu kopce? Půjdeme nahoru tím zářezem a potom dolů

po druhém svahu směrem k starému řečišti.“

„Půjdem podél toho řečiště?“

„Ne tak docela. Strážé ho hlídají pro případ, že by někdo zaútočil na vězení. My přejdeme na druhou stranu. Podívejte, jak se pahorky táhnou až k poušti; kvůli nim není možné z kopule ani z řečiště nic vidět. Žijí tam vlkodlaci, takže musíme být opatrní, ale potom, co mineme kopuli, se můžeme spustit do řečiště a jít v něm až - nevím kam, ale hodně daleko.“

Sawyer se s obavami v očích podíval na Finna. „Co myslíš, Finne?“ Tou otázkou se ptal vlastně na dvě věci.

Finn váhavě přikývl. Jeho hlas zněl trochu podrážděně. „Zvládnu to.“

Ale po pár hodinách si budu muset odpocínout.“

„Fajn. Harry? Lee?“

Oba dva muži přikývli. „Ale teď slezeme z téhle roury. Je nás tu příliš vidět.“

„Dobře.“

VESMÍRNÍ PIRÁTI

Vesmírná kapitánka Neena Linn-Campbellová vtrhla do hangáru, kde byl odstaven přistávací modul Lady Macbeth. Její kroky zněly jako výstřely, které třístily ticho noci. Směřujíc k modulu, chrčila příkazy Robině a Gitovi, kteří jí sotva stačili.

Znenadání se zastavila a zkoumavě se zahleděla na modul.

„Shariba-Jene?“ zavolala.

Dveře vzduchové komory se otevřely a vyšel z nich robot, který se pomalu klouzal směrem k ní. Výtvar technické poezie, Shariba-Jen, se pohyboval jako baletka. Jeho ohebná měděná kůže se leskla odrazy zářící noci; zlatočervené lemování mu dodávalo rázný vojenský vzhled.

„Vstoupil někdo do hangáru po dobu, co jsem byla pryč?“

Robot odpověděl: „Nikdo, Kapitánko. Ani hmyz.“

„To se mi nějak nezdá,“ vyštěkla. Sharibu-Jenovi vysvětlila: „Tobě věřím, Jene. Ale nevěřím jim.“ Poslední slova ze sebe vychrlila jako kletbu. „Uvnitř,“ zdůraznila, „máme práci.“

Její posádka ji následovala do vzduchové komory. Jakmile za nimi zaklaply dveře, začala vydávat rozkazy: „Vyhledejte všechny štenice.“

„To už jsem provedl,“ hlásil Shariba-Jen. „Spolehlivost je devadesát procent. Ještě něco?“

„Jste schopní pracovat ve tmě? Vlastně, jistěže jste. Tenhle modul přemalujeme tak, aby vypadal jako hlídkový člun Říše. Zatemněte hangár. Musí to vypadat, že tu nikdo není. Hned, jak to zatracené Boží oko zapadne, chci odtud zmizet.“

Vzduchová komora se přestala otáčet - bezpečnostní opatření proti prachovým sondám, které se šíří vzduchem - a Kapitánka vešla do stísněných prostor modulu. Hodila sebou do křesla před terminálem a zapnula všechny obrazovky.

„EDNO,“ přikázala, „aktualizuj tyhle mapy a pokus se vypátrat Otu.“

Lodní počítač okamžitě zahlásil. Hlas přicházel přímo z Lady Macbeth: „Kapitánko Campbellová, je mou povinností vás upozornit, že pokusem o násilné znovuzískání bioformy LIX vážně porušujete místní stanovy Říše.“

„Děkuji, EDNO. Cením si tvých rad. Ale svět na Thoska-Roole se už dávno neřídí žádnými stanovami a to, co my hodláme udělat, proti tomu není nic. Zaznamenej si, že právo zde slouží tyranii a ne spravedlnosti. Spoluprací s místními úřady bych vlastně schvalovala jejich zločiny. Naše oddanost vyšším principům vyžaduje, abychom porušili smlouvu i pravidla, pokud neslouží spravedlnosti.“

„Dále je třeba zdůraznit, Kapitánko, že pokus o záchranu bioformy poruší také Pravidla o nevměšování se vydaná Spolkem pro mezihvězdné operace.“

„Děkuji ti, EDNO. Pro tvoji informaci - vrátila jsem svůj odznak Spolku. Nebudeme podporovat Spolek, který nechrání své členy. V budoucnu se tahle loď stane pirátskou obchodní lodí. Pokud to bude nutné, zavedeme si svůj vlastní kód zákonů a budeme žít ze své pověsti. Začni, prosím, podnikat příslušné kroky k registraci Lady Macbeth jako pirátské lodi.“

„Ano, Kapitánko. Provádím.“

„Tak, a teď mi ukáž mapy. Kam ukryli Otu?“

„Podle vašich příkazů má každý člen posádky interní lokační čip. Aby nebylo možné jej vypátrat, implantovali jsme odpovídače na organické bázi. Pokud vím, Říše zatím čip implantovaný do bioformy neobjevila. Před šesti hodinami jsem začala vysílat zábleskové signály, abych aktivovala toto zařízení. V prvním okruhu žádná odpověď; v tomto případě to byly přijatelné parametry. Ve druhém okruhu jsem signály několikrát opakovala pro případ, že Říše drží bioformu na stíněném místě.“

Před dvaceti minutami,“ pokračovala EDNA, „jsem obdržela odpověď z jednoho místa v poušti na jih od MesaPortu.“

Kapitánka Campbellová podrobně zkoumala obrazovku. EDNA k podrobné mapě přidala lokaci, na které nebyly znázorněny jen povrchové útvary, ale také vyhledávací a obranná struktura pro případ protiútoků a pronásledování. Robina se soustředěně dívala Kapitánce přes rameno. „A co takhle přiletět sem, na sever od tábora, přistát tady a poslat tam zabijáče?“

„Hmhm,“ souhlasila Kapitánka Campbellová. „Kdybych měla nějakého toho zabijáče navíc, uvažovala bych o tom.“

„Vy tam chcete jen tak s řevem vtrhnout?“

„Podívej se na tu stavbu,“ ukázala Campbellová. „Kdo myslíš, že to postavil? A proč?“

„Připadá mi to jako nějaký statek,“ řekla Robina. „Nebo ranč.“

„Přesně tak. Hospodářská zvířata.“

„Hospodářská zvířata? Jaká -“ A pak si to uvědomila. „Ó, můj bože. vy myslíte -“

Campbellová se otočila v křesle a podívala se na Robinu, Gita a Sharibu-Jena. „Nemyslím si nic. Chci prostě zabít Upíry, kteří unesli Otu. Co nato říkáte?“

„Vím, co by na to řekl Ota,“ zabručel Gito. „Nezdá se mi to příliš osvědčené.“

„Hm, Ota ale musí počkat, než bude moci říct svůj názor - dokud ho nezachráníme.“

UTĚCHA

Když se kraje světa plíživě zmocňoval úsvit, na Thoska-Roole se zešeřilo. Boží oko na západě pozvolna klesalo a červenožlutá záře dne zaplavila východ. Poušť zrudla, jako by na ni kdosi rozlil krev. Obloha se změnila na červený děsivý strop. Bombastická zářivá koule hlavní hvězdy vyšla na obzoru v celé své naduté nádheře.

Tady daleko na jihu, kde se přiblížilo cíli své cesty - obrovské solné nádrži, se řečiště vyrovnalo. Tady Lee-1169 navrhl, že by se odtud měli pustit po souši k vzdálené tranzitní stanici, kterou Odboj příležitostně využíval jako dočasný, naprosto bezpečný úkryt. Ostatní s tím sice nesouhlasili, ale nikdo nenavrhl lepší možnost. Ani podivně zaražený Kask, který dokonce nechal Ibaku jít si po svých, protože věděl, že mu tady utéct nemůže - Kask by ho rychle chytil.

Hvězdná záře pohasínala a všechno bylo potřísněno růžovou barvou. Konečně se rozhodli na několik hodin zastavit a odpočinout si. Vyšplhali se po šikmé stěně řečiště a našli si místo mezi zpřeházenými balvany a troskami. Sawyer naléhal, aby zastavili. Finn se třásl, začalo mu zase další z jeho přechodných období zhoršeného zdravotního stavu. Sawyer rozprostřel rozedranou přikrývku, kterou našel v zásobách, a Finn si na ni vděčně lehl. Proti svému přesvědčení zapnul Lee tepelný vak a všichni se shromáždili kolem jeho žlutavého tepla.

Nechali kolovat balíčky s jídlem a přemýšleli o území, které měli před sebou. Došli už do míst, které Slash neznala.

Začala mluvit o návratu do svého dobře známého kañonu. Lee jí radil, aby se nevracela. Říše určitě nechala v Kañonu smrti své bojové roboty, aby ho střežili ještě dlouho po vzpouře. Nebyla by tam v bezpečí.

„Touhle dobou už budou mít Upíři sestavený seznam uprchlých vězňů, zabitých, znovu chycených... nebo chybějících. Mám v úmyslu zůstat v té poslední kategorii a pochybuju, že by to šlo, kdybychom se vydali zpátky stejnou cestou, kterou jsme přišli.“

Slash se od něj vzdálila a zareptala: „Dělejte, jak myslíte. Já už vám nemůžu pomoci.“

Většina ostatních vězňů zůstala nerozhodně zticha. Finnovy očividné bolesti je znervózňovaly. Ještě neviděli jeho záchvaty a báli se nákazy.

Harry přišel k Sawyerovi a sedl si vedle něj. „To ho přejde, že?“

Sawyer přikývl. „Občas mívá tyhle záchvaty. Nemusíte se bát. Bude se chvíli třást, ale potom mu bude zase dobře.“

Zpoza záře tepelného vaku se Lee zeptal: „Co je mu?“

Sawyer namáhavě hledal slova pro svou odpověď. Nakonec řekl: „Zeptejte se ho sami, až mu bude líp.“

Lee si odplivl. „Řekni nám pravdu, stopaři. Neschovávej se za bratra.“ „Nemluvim za něj. Zeptejte se ho zítra.“

„Má krevní sněť, že?“ podotkl Harry soucitně. „Už jsem to viděl.“

Na Sawyerovi bylo vidět, že se mu o tom nechce mluvit. Harry a Lee se na sebe významně podívali. Harry pokrčil rameny. Lee zakroutil hlavou. Slash, sedící vedle Leea, se tiše zeptala: „Krevní sněť?“

Lee zašeptal: „Je to moc zála nemoc. Bolestivá. Čím dál víc se to zhoršuje. Trvá to dlouho, než člověk zemře.“

„Je to smrtelná nemoc?“

„Nikdy jsem se nesetkal s nikým, kdo by přežil.“

Slash se zachvěla. Vstala a poodešla od záře, sledujíc Kaska. Dragon na ni zavrčel. Nevěřil jí. Seděl sám, rozbaloval baličky s jídlem a rval si žrádlo do chřtánu. Ibaku měl nepohodlně vmáčknutého pod jednou paží. „Měli bychom nechat Dragona, ať si jde svou cestou,“ řekla Slash. „Moc toho sežere.“

„Když ho necháme,“ řekl Lee, „vezme s sebou štěně.“

„Já vím -“

Slash zakřičela na Kaska: „Nebud' tak nenasytý, ty velká ještěrko! Dej taky něco Ibakovi.“

Kask na ni pohlédl a zabručel: „Proč?“

Harry se zvedl a přistoupil k nim. Položil Slash ruku na rameno, aby ji uklidnil. „Protože Ibaka se chce taky najíst. Někde jsem slyšel, že tahle malá zvířátka mívají pořádný hlad.“

Kask sáhl do vaku ležícího vedle a vytáhl další balíček s jídlem. Rozbalil ho a začal krmit Ibaku jako panenku. „Jez. Budeš zdravý. Už mi nesmíš utéct. Patříš Lady, ale než tě k ní donesu, jsi zatím můj. Budeš se chovat čestně, vid'?“

„Ty a ta tvoje čest -“ pohrdavě si odfrkl jeden z uprchlíků, vytáhlý muž jménem Arl-N.

Kask zhluboka zavrčel: „Ty nemáš ani páru o tom, co je to čest,“ řekl. „Nikdo z vás. Co vy o tom víte? Mluvíte o cti, jako byste ji znali. Dragonova čest pochází už z -“ Kask hledal slova - „z vejce. Dragoni ctí své bratry už v hnízdě. Rozumíte? Nezáleží mi na tom, co kdo říká, já ctím své bratry. Ať si Lady nebo kdokoli jiný říká, co chce -“ Znejistěl,

když si vzpomněl, jak mu to Kapitán Lax-Varney vyvracel. Zlostně to pustil z hlavy. „Ne. Nezáleží mi na tom. Jsem poctivý a bezúhonný. Zůstanu věrný svým bratrům, tak jako oni mně.“

Při těchto slovech začala ta malá chlupatá kulička pod jeho paží fňukat. Kask se překvapeně podíval na Ibaku. „Co je ti?“

„Stýská se mi po mých bratříčcích - a po sestříčkách.“ Malé štěně začalo žalostně, plačtivě poštekávat.

Zmatený a zaražený Kask držel Ibaku před sebou a sledoval jeho nával citů. Konečně mu nařídil: „Přestaň brečet. Pláč je projevem slabosti.“

Ale Ibaka ho nebral na vědomí a kvílel dál.

Slash si přisedla ke Kaskovi. „Tobě to nedochází, ty obrovská bradavice? Ten, kdo prodal tohle štěně Lady Zillabar, ho vzal i se sourozenci přímo od jejich matky. Ty jsi měl alespoň to štěstí, že jsi mohl vyrůstat ve svém vlastním hnízdě.“

Naučili tě, co je to čest. Těmhle psím dětem to ale nikdo neřekl.“
Kask vypadal ustaraně. O něčem takovém nikdy neuvažoval. Podíval se na fňukající štěně ve svých rukou a na Slash.
„Jak ho mám uklidnit?“
„Dej mi ho. Potřebuje utěšit.“
„Já ho utěším. Jak se to dělá?“
„Myslím, že ty to nedokážeš,“ zakroutila hlavou Slash. Kask trval na svém. „Zkusím to. Co mám udělat?“ „Pohlad' ho.“
„Pohladit -?“
„A řekni mu, že nedovolíš, aby mu někdo ublížil. Řekni mu, že nedovolíš Lady Zillabar, aby na něj vztáhla svoje pazoury.“
„To mu nemůžu říct.“
„Pak ho nemůžeš uklidnit.“
„Ale on potřebuje utěšit. Sama jsi to řekla.“
„Já to udělám.“ Slash se chystala vzít Ibaku z Kaskových obrovských tlap.
Kask zaváhal. „Ale neuteč s ním, nebo tě zabiju.“
Slash si jenom povzddechla. „Dej mi ho, ty hloupej plaze.“ Vzala Ibaku do svých rukou a přivinula si ho k sobě. „Miluju tě, Ibako,“ řekla. „Sedni se ke mně a zahřejeme se.“
Kask znechuceně zabručel. Příšerný zvuk nepřekonatelného odporu.
„Tahle záležitost s utěšováním - je to všechno jenom slabost. Vypadají, jak když se starají o vejce. To se učit nebudu.“
„Nemusíš se bát,“ ujistil ho Harry. „Velmi pochybuji, že to bude ještě někdo od tebe chtít.“

VYPRÁVĚNÍ

Na druhé straně záře tepelného vaku se Lee schoulil do klubíčka a sledoval výměnu názorů mezi Slash a Dragonem. Smutně se usmíval a přikyvoval. „Tak takové je Spojenectví života,“ řekl. „Ale popřou to za každou cenu, když se je budu snažit přesvědčit.“ Smutně vzdychl a dodal: „Kéž by to mohli vidět moji bratři. Většina z nich v to taky nevěřila.“
Harry si s bolestí lehl zpět na zem vedle Leea. Pod mučivou rudou září dne vypadal jako pravěká obluda. „Bolí mě kosti,“ stěžoval si. „Neutíkal jsem od té doby, co mě amazonský pirát přistihl s jeho dcerou -“ odmlčel se. Přicházela Slash s Ibakou v náručí. Sedla si k teplu a tiše vrkala.
Harry se znenadání pronikavě podíval na Leea. „Tví bratři?“ zeptal se.
Lee svěsil hlavu a zíral na zem ke svým nohám. „Ty toho moc nevíš o klonálních rodech, že ne?“
Harry zakroutil hlavou. „Ne, nevím.“
„Když byl klonální rod na vrcholu, počet jeho identických členů všech věkových skupin přesahoval dva tisíce. Měli jsme pozemky a majetky na dvaceti světech. Vlastnili jsme domy, školy a zahrady. Měli jsme také politický vliv - dost velký na to, abychom na některých místech vážně ohrozili postavení Upírů.“ Podíval se na Dragona. „Kask si myslí, že ví, co to znamená čest. Ale neví nic. On a jeho bratři se všichni vylíhli z různých vajec. Můj rod každý z nás je nositelem stejných genů. Představ si každý z nás byl úplně stejný! Pokud bychom zneuctili svůj rod, zneuctili bychom sami sebe. To jsme nemohli udělat. On si myslí, že Dragoni mají integritu - my jsme ale chápali integritu jako rodovou identitu.“ Lee byl bezmocný. „Neumím to dobře vysvětlit. Nemůžu najít vhodná slova.“
„Schází ti, že?“ zeptal se citlivě Harry. Všiml si, že Slash i Ibaka je se zájmem poslouchají. „Samozřejmě, že mi schází. Stýská se mi po nich, stejně jako se mi stýská po sobě samém. Já sám bez svého rodu nemám nic. Nejsem nikdo. Říšští Dragoni pozabíjeli většinu Leeů v Hvězdokupě.“ Smutně se ušklíbl. „Nemají nás v lásce. My je taky ne. Nepřestanou, dokud neuloví posledního z nás a

nesežerou jeho játra. Už ani nevím, kde se moji bratři zahrabali. Dělalí jsme to schválně. Tak nás nemohou mučit, aby to z nás dostali. Nevím, zda je některý z nich vůbec ještě naživu. Kdo ví? Možná máš tu čest trávit čas s posledním živým Leeem.“ Pohlédl přes zář tepelného vaku na Sawyerův nešťastný výraz. „Nelíbí se ti to, že ne?“

„Ne. Nelíbí,“ odpověděl Sawyer. „Nemám z toho dobrý pocit.“ Obrátil se zpět k Finnovi a začal bratrovi znovu utírat horečkou rozpálené čelo vlhkým hadříkem.

„Vy všichni máte bratry,“ odbočil od tématu Harry. „Sawyer a Finn.

Lee, ty možná ještě někde máš spoustu bratrů, i když o nich nevíš. I Kask má bratry, i když se s nimi nemůže sejít. Ibaka má bratry a sestry a chce být s nimi.“ Povzdchl si. „Nikdy jsem neměl bratra -“

„Neměla jsem bratry,“ řekla Slash. „Jenom sestry.“ Když se na ni nechápavě podívali, vysvětlila jim: „Vytvořili nás pro vychovávání. Naši rodiče měli smlouvu, podle které porodili pouze samice ženského pohlaví. Po nějakou dobu jsme byli šťastní -“ znovu se odmlčela a ještě víc objala Ibaku.

Lee se soucitně podíval na Slash a pak na Harryho Mertze. „Ve Spojenectví života si budeme všichni bratry.“

Harry neodpověděl. Zažil toho v životě už příliš mnoho na to, aby ho tahle myšlenka nadchla. Místo toho se postavil, upravil si svůj talár a něco si pro sebe zamumlal. Prošel kolem Slash a Ibaky a zašklebil se na ně. Přistoupil k Finnovi a litoštělivě se na něj zadíval. Řekl Sawyerovi: „Určitě nás sledují. Může jít dál? Jinak -“

„Půjde,“ řekl Sawyer, jako by jeho rozhodnutí něco změnilo na situaci. „Musí to zvládnout. Musí.“

STATEK NA SLUNCI

Když už záchvat konečně přešel, upadl Finn do hlubokého rudého spánku. Sawyer si mohl konečně také oddechnout. Lehl si vedle bratra a posunul se k němu blíž, aby měl větší pohodlí. Leželi zády k sobě a načervenalá obloha nad nimi zářila a zářila. Sawyer nakonec usnul.

Náhle ho něco vytrhlo ze spánku - Finn seděl vedle něj a třásl se, ne nemocí, ale strachy. „Slyšel jsi to?“

„Co jsem měl slyšet?“

„Letoun. Ne moc blízko, ale - slyšel jsem ho jasně.“

„Já jsem nic neslyšel.“ Sawyer se rozhlédl po ostatních. „Vy ano?“
Harry a Lee se už vzbudili. Všichni ostatní ještě spali. Lee zakroutil hlavou. Harry si mnul oči, zazíval a protahoval se. Finn se netrpělivě postavil. „Pojďme se porozhlédnout kolem.“ Byl mnohem čerstvější a svěžejší než ostatní. Nervózně popocházel plný energie. To Sawyera znepokojilo ještě víc. „Dělej, Soyi,“ naléhal. „Musíme se vydat na průzkum. Něco tu smrdí.“
Sawyer se podíval na bratra. „Já tu nic necítím.“
„Přemýšlej, Soyi. Kam vede tohle koryto? Kdo to postavil? A proč? K čemu to slouží?“
„Vlkodlakům.“
„Nebo snad šachtovým červům -?“
„Dobře, tak jsem udělal chybu. Můžeš mě zažalovat.“
„Vyšlou pro nás letouny, aby nás našly. Možná na nás někde dál nachystali past. Myslím, že bychom to měli napřed prozkoumat.“ Finn byl neoblomný. „No tak, dělej.“
„Tak dobře,“ souhlasil Sawyer. Podíval se na Leea a Harryho. Zdráhavě přikývli. Jen ať se porozhlédne. Vzali si zbraně, dva balíčky s jídlem a vak s vodou a vyrazili podél vyschlého řečiště směrem na jih k vzdálenému kopci. Hodnou chvíli ani jeden z nich nepromluvil. Finn neměl co říct a Sawyer se ho nechtěl na nic ptát. Když se přiblížili k nízkému pahorku, zacítili hluboké, jednotvárné vibrace. Podobalo se to vibracím, které vznikají, když se motor letounu nechá běžet naprázdno. Podívali se na sebe s tichým souhlasem. Sawyer ukázal rukou a oba dva vykročili k vrcholku kopce. Těsně pod hřebenem se spustili k zemi a dál se plazili po břiše. Podezíravě vyhlédli zpoza vrcholku.

Zařízení pod nimi vypadalo jako malá vesnička, která zářila všemi barvami. Kolem dokola centrálního náměstí se rozkládalo několik rozlehlých budov. Nedaleko na přístávacím polštáři běžel naprázdno motor letounu. Za ním stálo několik kopulovitých stodol.

„Myslíš, že můžeme ten letoun ukořistit?“ zeptal se Sawyer.
Finn odsekl: „Napřed zjistíme, komu to patří.“
„Finne,“ řekl Sawyer pomalu. „Nehraj si tu na blbýho. Ty přece víš, kdo to tu postavil a k čemu to slouží.“
Finn neodpověděl.
„Musíme to říct ostatním.“

„Máme problém,“ souhlasil Finn. „Těch máme víc,“ opravil ho Sawyer.
Pozorovali ještě chvíli budovy. Konečně z jedné vyšly tři postavy a směřovaly k letounu. Za chvíli se letoun zvedl a letěl nejprve na západ a potom na sever k MesaPortu. Sawyer a Finn rychle prchali dolů s kopce, aby je nebylo vidět. Skoro celou cestu zpátky se plahočili mlčky. Nakonec se Sawyer rozmrzele zeptal: „Myslíš, že se toho dá nějak využít?“
„Nemyslím si vůbec nic,“ řekl Finn. „Už ani nepřemýšlím o tom, že bychom mohli vůbec přežít.“
„Nemluv tak. Nemůžeš to přece vzdát. Nenechám tě -“
Finn se na něj podíval. „To, jak se rozhodnu, je moje věc, bratříčku.“ „Ne, to tedy není. Protože to se týká i mě.“
„Přemýšlej, Soyi. Když se rozhodnu zemřít, zabrániš mi v tom?“ „Podívej, Finne. Jestliže se rozhodneš zemřít, půjdu za tebou třeba do pekla a vytáhnú tě zpátky za vlasy.“
„Jestli půjdeš do pekla, tak tam půjdeš sám. Já mám v úmyslu jít na nějaký pěkný místo, opít se a vopíchat všechny zrzavý anděly, který tam najdu. Ženský i mužský. Vybírat si nebudu.“
„Nedělej si z toho legraci, Finne. Máme určité soudní rozhodnutí.“
„Vím o tom, ale kdybych to bral vážně, musel bych z toho brečet. Takže toho nech. Dokud budu mít svou čest, udělám.. cokoli.“

Sawyer to bral jako vítězství a odmlčel se. Vraceli se zpátky do tábora, ponořeni do trýznivých myšlenek.

ROZHODNUTÍ

Dragon chrápal, až se země otřásala. Každé nadechnutí otřásl celým Kaskovým tělem. Každé vydechnutí zahvízdalo jako proud horkého vzduchu z parní lokomotivy. Decibely jeho chrápání by roztrhly sklo. Nakonec jeho nosová symfonie dosáhla takového nadšení, že se s leknutím probudil. Okamžitě byl na nohou, rozhlížel se kolem dokola, kdeže je ten útočník, a vyzýval ho syčením a vrčením. „Co?“ křiknul. „Kdo?“

Potom si uvědomil, co to bylo, a uklidnil se. Spánek mu to občas provedl - vystrašil ho tak, že se probudil a hned zaujal bojový postoj. Uvelebil se zpátky na své mohutné hýždě. Obrněné svaly se pod ním skládaly a lisovaly.

Ibaka si sedl naproti němu a zíral na něj svýma obrovským kulatým očima.

Kask se zmateně zamračil.

Ibaka poskočil trochu blíž k němu, jako by čekal, až ho Kask zase zvedne.

Kask se ani nepohnul. „Proč jsi neutekl?“ zeptal se. „Mohl jsi.“

„O tom už jsme spolu přece mluvili,“ odpověděl Ibaka.

„Kdybys mi utekl,“ vysvětloval pomalu Kask, „nebyla by to taková hanba, jako kdybych tě pustil sám. Ukázal bys tak obrovskému a pomalému Dragonovi svou bystrost a mazanost.“

Ibaka zavrtěl hlavou. „Když zůstanu u tebe, vezmeš mě zpátky k Lady. A ona mě dá k mým bratříčkům a sestřičkám. Chci se k nim vrátit. Stejně jako ty.“ Vyšplhal se Kaskovi do dlaně. „Už od tebe nikdy neutechu.“

„Kam šla Slash?“ zeptal se Dragon.

„Nevím,“ odpovědělo štěně. „Řekl jsem jí to, co teď tobě, a ona odešla. Zlobila se. Ječela na mě. Chtěla, abych s ní utekl, ale já už nechci utíkat. Chci se vrátit domů. Tak mě tu nechala a šla pryč. Nelíbí se mi tady. Vem mě prosím zpátky.“

„Hm,“ řekl Kask. Někdy si myslel, že rozumí, ale většinou stejně nic nechápal. Tahle zvířata měla zřejmě jiný způsob myšlení než on. To ho mátló a znepokojovalo. Chtěl žít v jednoduchém a uspořádaném světě, ale chování lidí to znemožňovalo. Zdrčeně zakroutil hlavou a vstal právě, když se Sawyer a Finn Markhamovi zasmušile připlahočili do tábora.

„Co jste zjistili?“ zeptal se jich Lee. Viděl, že něco není v pořádku.

„Jsou tu potíže,“ řekl Sawyer.

„Dva raxy odtud je nějaká upíří vesnice. Myslím, že ji můžeme obejít. Neobjeví nás, když se dáme na východ.“

Kask chraplavě zabručel: „Tak to se tady rozdělíme. V té osadě můžu odevzdat Ibaku. Tam na mě nebudou střílet.“

„No, Kasku -“ Finn se mu to snažil rozumně vysvětlit. „Nevím, zda je to zrovna šťastný nápad. Myslím si, že bys tam neměl chodit.“ Ale Dragon se už začal nemotorně vléct k řečišti. Sawyer a Finn pospíchali za ním. „Kasku! Poslouchej mě. Ty nevíš, co se tam dole děje -“

Dragon je ignoroval. Pohyboval se těžkým krokem jako tank drtící kamení. Lidé museli běžet, aby mu stačili. „Kasku! Stůj! Počkej chvíli slyšíš!“

„Ibaka chce jít zpátky. A já taky. Není o čem diskutovat.“

Sawyer a Finn předběhli Dragona a snažili se ho zadržet násilím, ale snadněji by zastavili lavinu než Kaska. Smetl je na stranu a pokračoval dál směrem k vzdálenému kopci.

„Kasku, počkej! Ještě než sejdeš dolů, zastav se a dívej se! Dívej se, co se tam dole děje!“

„Už vás nemusím poslouchat!“ zahřměl Dragon. Štěně v jeho rukou však začalo kňourat. „Kasku, co tam je? Co tam viděli, Kasku?“

Znenadání se Dragon zastavil. Otočil se dokola, mrskaje tak zuřivě ocasem, že skoro srazil Sawyera a Finna k zemi.

Ostatní přiběhli bez dechu za nimi. „Co ode mne všichni chcete? Dejte mi už pokoj! Jděte pryč!“

„Chceme, abys -“ podařilo se Leeovi dostat ze sebe. „Chceme, abys jednal správně.“

„Já jednám správně!“

„Chceme, aby sis tím byl jistý!“

„Jsem si jistý!“

„Ne, nejsi. Jenom si namlouváš, že jsi.“ Finn vysvětloval: „Ještě než vrátíš psí štěně v táboře, podívej se dobře, co tam dělají. Teprve pak si budeš jistý.“

„Chodíte pořád kolem horké kaše. Jak tomu mám rozumět?“

„Stejně jako všichni rozumí všemu! Běž a podívej se!“

ODHALENÍ

Na vrcholku kopce se Kask zastavil. Stál sám na hřebenu a pozoroval tábor dole pod sebou. Ostatní, kteří šli za ním, viděli jeho tmavou siluetu na pozadí stěny světla a záře, která přicházela z východu. Boží oko se začalo otevírat. Záře se přelila přes obzor a osvětlila krajinu pohádkovým jasem.

Ostatní ho dohonili a stáhli ho zpátky, aby ho nikdo zdola neviděl.

„Co tam mám vidět?“ zeptal se Kask.

„Prostě se dívej,“ řekl Finn.

„Jak dlouho?“

„Dokud neuvidíš, co tam Upíří dělají.“

Kask zabručel, ale usadil se a díval se. Lidé si lehli na břicha u hřebene kopce. Kask seděl na bobku vedle zaobleného kamene a krčil se, jak nejvíc to šlo. Boží oko stoupalo po obloze výš a výš a údolí pod nimi se začalo mihotavě lesknout jako průsvitná mísa.

„Tamhle -“ ukázal Finn.

„Můj ty bože,“ řekl Harry.

„Tušil jsem to,“ řekl Lee. Kask nespokojeně zabručel. Sawyer neřekl ani slovo.

„Upíří požírají své oběti zaživa,“ řekl Finn. „Láry fáry,“ řekl Arl-N, vytáhlý muž. „To porušuje Chartu -“ (* Článek dva Charty Říše striktně zakazuje zacházet s vnímavými tvory jako s kořistí. Tento zákaz představuje jednu z nejpodstatnějších zásad vládních úřadů Říše.)

„Kde?“ dožadoval se Ibaka. „Co?“

Sawyer popadl Ibaku a pokoušel se mu zakrýt oči a strhnout ho pryč. Kroutící se Ibaka po něm chňapnul a kousnul. „Já to chci vidět!“ Ibaka se osvobodil a skočil na hřeben kopce. Podíval se dolů do zlaté mísy.

„Můj bratři!“ křičel Ibaka. „Vidím svého bratra, Ubaju!“ začal vriskat. „Vidíte? Vidíte? Toho utíkajícího pejska? Ale proč utíká? Proč ho honí? Ó, ne! Ne! Musím mu na pomoc -“ Rozutíkal se dolů z kopce.

Sawyer vyrazil za ním, ale Kask ho předběhl. Dragon dupal za Ibakou a popadl ho do rukou dřív, než byl příliš daleko.

Rychle ho nesl zpátky za hřeben. Ibaka ječel a bušil Dragona do hrudi.

„Ty jsi o tom věděl! Že jsi o tom věděl!“ obviňoval ho Ibaka.

Kask neodpověděl. Vypadal znepokojeně a nejistě. Byl naplněn hrůzou. Tiskl Ibaku k hrudi a začal bručet. Bručení přerůstalo v hlasitý vysoký zvuk, který drásal uši. Potom Kask zaklonil hlavu a vydal ze sebe příšerný mučivý řev, který rozklepal kosti těm, kteří stáli opodál. Rozzuřeně burácel příšerné, hnusné kletby v hrdelním jazyce Dragonů. Jeho dlouhý a bolestný řev se odrážel na horizontu a zase se vracel zpátky.

Když Kask ztichl, rozhlédl se kolem sebe po ohromných lidech. „To jsem nevěděl -“ řekl jim. Obrátil se k Ibakovi. „Ne, nic takového.“ Přitiskl si vzlykající štěně blíž k sobě a začal ho něžně hladit po hlavičce. „Upíří nemají žádnou čest. Jak můžou takhle lhát? Jak můžou porušovat Chartu? Takhle nemůžu získat zpátky svou čest,“ připustil. Měl slzy na

krajičku. „Nemůžu získat čest tím, že jim dám tohle dítě. To bych také porušil Chartu.“ Držel Ibaku a hladil ho co nejněžněji. „Odpusť mi, malé štěně. Budu si muset svou čest získat jinak. Slibuju ti, že tě Upířům nedám. Nedovolím Lady, aby ti ublížila. Máš moje slovo.“

Užaslí lidé na Kaska vytržili oči. Nikdo z nich ještě neviděl Dragona, který by něco takového prohlásil.

„Čert aby mě vzal,“ zašeptal Lee překvapeně. „Spojení života opravdu funguje.“

„Tys o tom pochyboval?“ ptal se Harry.

„Ani na minutu,“ řekl Lee. „Jenom jsem nevěřil, že se toho ještě dožiju.“

Ibaka stále vzlykal v Dragonově náruči.

ČEST

Sawyer začal: „Budeme to muset obejít -“ ale Kask ještě nedomluvil. Rozhodl se.

„Musíme zabít ty Upíry.“

Sawyer se podíval na Finna. „Kernelovi d'Vashtiovi se to moc líbit nebude.“ Oba se ušklíbli.

„Musím vás upozornit na to, že taková akce by porušila zákony Thoska-Roole,“ poznamenal Harry.

„Nemusíš s námi jít,“ řekl Lee, zatímco si sundal zbraň a začal kontrolovat baterie.

„Nefekl jsem, že nepůjdu. Chtěl jsem jenom připomenout, že je to proti zákonu.“

„Mě vynechte,“ řekl jeden ze zájatců, jehož jméno si Sawyer nikdy nezapamatoval

„Mě taky,“ připojil se jeho partner. Oba dva odešli klouzající se dolů z kopce.

„Já bojovat budu,“ řekl Arl-N. „Chci je zabít.“

„Musíme to tady obhlédnout, udělat si plán -“ začal Finn.

Najednou Sawyer vzhledl. „Kasku!“ zařval. Ostatní zvedli hlavy. Velký Dragon se už rozhodl a nečekal, až ho budou následovat. Byl už na půl cesty směrem k táboru.

„Do prdele!“ zanedával Finn.

„Rychle! Musíme ho krýt.“ „Skvělý! K čertu s Plánem B!“

Pustili se dolů za Kaskem klouzající a smýkající se po kamenném svahu. Nemohli ho dohonit, ale dobře viděli, co následovalo.

Kask se pustil přímo do středu tábora, kde ho Upíři - všichni samci začali obkličovat. Dav asi třiceti až čtyřiceti Upířů ho následoval.

Byli tak zářiví, krásní a zvědaví, že by byl Dragon schopen se kvůli tomuhle uzavřenému místu rozptýlení a zábavy Phaestorů vzdát svých vnitřních hodnot.

Kask se zastavil uprostřed náměstí. Rozhlédl se po zlatavých obličejích Phaestorů. Něktěm z nich ještě stékala krev po tvářích.

„Zavedte mě k vašemu Lordovi,“ žádal. „Mám pro něj důležitou zprávu.“

Upíři se shromáždili kolem Kaska, smějíce se vysokými zpěvnými hlasy. V jejich skoro až dětinském veselí bylo však cítit nebezpečí. Kask si ale jejich rozjařenosti nevěšmal. Rezolutně směřoval k hlavní budově osady. Bohatě vyzdobená, se zelenými, růžovými a bleděmodrými lucernami a s korunou z černobílého filigránu na vrcholu se rozkládala jako palác.

Obrovské dveře se doširoka otevřely a Kask mohl vejít. Kráčel přímo do rozlehlého centrálního sálu, ve kterém se se svými přáteli bavil, hodoval a popíjel Vládce Drydel. Byl oblečen v růžovém necudném hedvábném oděvu s červeným lemem a purpurovou šerpou. Stál v čele stolu, v ruce držel čísi krvavou nohu, mával s ní dokola a zpíval obscenní verše o jídle a zabíjení. Na chvíli se odmlčel, aby si urval další kus šťavnatého krvavého masa a dychtivě ho zhltnul. Ostatní Upíři, téměř všichni mladí a hezcí, drželi v rukou číše naplněné krví a na každou hostitelovu řeč reagovali rozmáchlými gesty, hlasitými ovacemi a nevázanými vtipy.

Drydel pozvedl ruku na znamení ticha. „Vyžaduji respekt!“ naléhal. „Už brzy, velmi brzy budu před vámi stát jako nejmnocnější Upír Říše.“

„Jenom aby tě neslyšela Zillabar,“ varoval ho jeden z jeho druhů, brunátný chlapec s pohrdavým pyskem.

Opilý Drydel vykročil podél stolu k opovázlivci. „Falexi, ty vždycky přijdeš s takovým chmurným varováním,“ řekl mu s falešným úsměvem. „Budou ti muset říkat Cassandra, abych ocenil tvoje prorocké umění.“ Hluboce se sklonil, svou krvavou rukou chytil Cassandrovu bradu a pozvedl jeho tvář ke své, skoro jako by ho chtěl políbit. „Lady mě jmenovala svým Manželem. Vyvěsili jsme naši listinu zákazů a brzy se slavnostně vezmeme. Otcem další generace Upířů rodu Zashti budu já. A víš, co je první věc, kterou hodlám udělat?“

Cassandrovi se podařilo potrást svou krásnou hlavou. Kadeře mu poskočily kolem tváře.

„První věc, kterou udělám... sním to zatracené srdce d'Vashtiho.“ Řekl to s takovým vztekem, že se nikdo neodvážil promluvit. „A jako zákusek,“ dodal s výsměchem Drydel, „si dám možná jednoho z vás. Nebo jenom kousek někoho z vás.“

„Já se s radostí podvolím takové smrti, můj Lorde,“ nabídl se Cassandra. Svůdně sklopil své dlouhé řasy, ale než mohl rozvést svou poznámku, zavládlo v síni neobvyklé ticho. Drydel pustil Cassandru ze svého sevření a vztyčil se. Obrátil se, aby viděl toho, kdo se odvážil narušit jeho soukromé radovánky. Oči se mu při pohledu na Kaska široce rozšířily. Hněv v něm rostl. „Jak se opovažuješ -“

Obrovský Dragon se hluboce uklonil. I když byl špinavý, působil impozantním dojmem. Za ním se přihnuli ostatní Upíři, hihňající a chichotající se jako děti.

„Odpusťte mi, můj Lorde, že jsem přerušil vaši slavnost. Jsem si vědom své nevychovanosti a poníženě prosím, abyste mi prominul mou nehoráznost. Mám však důležitou zprávu, kterou musíte okamžitě slyšet a jejíž nutnost by měla být dostatečnou omluvou za mou nezdvořilost.“ Kask se znovu uklonil.

Drydelovy oči se zúžily. Nebylo jeho zvykem lehce odpouštět Dragonovi ani komukoli jinému, a hlavně ne dnes. Skutečně důležité zprávy přicházely pouze od Upírů. Ale přesto chtěl onu závažnou zprávu slyšet. Přesl ke stolu a sedl si ztěžka na jeho okraj. Upravil si oděv a byl připraven vyslyšet tu zajímavou novinu, kterou mu hulvátský Dragon přišel sdělit. „Mluv,“ pokynul mu.

„Děkuji, můj Lorde,“ odpověděl Kask. „Je mou povinností vás upozornit, že tohle místo, tohle shromáždění a všichni Phaestorové, kteří s tebou oslavují, porušili nejposvátnější přísahu Charty Říše. S politováním vám musím oznámit, že je mou povinností a poctou Dragonovu Drápu vás všechny okamžitě zabít. Budu se to snažit udělat bezbolestně. Prosím vás, abyste se nebránili, protože byste mi jenom zkomplikovali práci. Děkuji.“

Při jeho slovech poklesla Drydelovi spodní čelist. Pak se začal chechtat. Chechtal se nahlas, ale ne dlouho.

Zemřel - ještě se dusil smíchy.

NOC ZATRACENÝCH

Kask se i přes své ohromné tělo pohyboval docela rychle. Uchopil Drydelův krk do pařátů a stiskl ho, dokud neuslyšel křupnutí. Asi to přehnal - Drydelovi odpadla hlava a odskákala po podlaze pryč.

Panika a vřava.

Říše vytvořila Dragony pro boj. Upíři neměli žádnou naději.

Část křičících Upírů se rozprchla a začala se hrnout ke dveřím. Jiní se prali o zbraně a další umírali v marném boji. Marně bušili do Dragona. Kask se do nich pustil. Tahal je jednoho po druhém z davu a snadno je ve svých drápech umačkával k smrti. Krev stříkala po stěnách. Ozývaly se hrůzostrašné výkřiky.

Kask se při práci podivně šklebil. Byl plný hněvu a zuřivosti. Nepronášelo mu to sice takové potěšení jako třeba bitva, ale svůj odporný úkol vykonával rychle jako svou povinnost. Jednomu po druhém lámal páteře a krky a odhazoval jejich těla stranou. Upíři křičeli a žebrali, vřeštěli a kvileli. Zářící děti Phaestorů lezly po čtyřech, plazily se po zemi a co chvíli uklouzly v krvi svých kamarádů. Nestačily se dostat rychle ke dveřím - nemohly utéci Dragonovu hněvu. Kask se na ně vrhl, popadl je, kosti udělaly křup a nemilosrdně je odhodil stranou. Zlatavá těla sebou praštila o zeď a sesula se do strašných zkroucených póz.

Za Kaskovými zády se jeden Upír zmocnil lovecké pušky. Namířil ji zezadu na Kaska. Kask běsnil jako fúrie a rubínově červený zaměřovací bod sklouzl po zdi, jak se na něj Upír snažil zamířit -

Výšlehlo světlo a ozbrojený Upír vybuchl. Zasáhly ho dva paprsky současně. Lee a Sawyer vpadli zezadu do místnosti, divoce střílejíce do všech směrů a propichující vřeštěcí Upíry, jako horké jehly bodají do roje horečných švábů. Hluk se nedal vydržet.

Finn a Arl-N pronikli do místnosti zepředu. Museli se prodírat mezi těly. Zorientovali se a namířili -

Znenadání vše ztichlo. Poslední výkřik Upíra v Kaskově sevření - a pak i ten poslední bublavý zvuk ztichl. Ochablé tělo žuchlo na zem. Kask se pomalu otáčel a díval se, zda nevynechal žádného Upíra. Jeho krutý pohled putoval po místnosti jako pátrací světlo doutnající hněvem.

Finn se rychle otočil ke dveřím, aby zastavil Harryho a Ibaku. „Nechodte sem. Nechte ho venku -“

Arl-N se zeptal: „Hu? Proč -?“

Sawyer ukázal smutně na zbytky jídla poházené po stole - lidský chlapec ženského pohlaví. „Museli ji chytit minulou noc.“

Ibaka venku křičel: „Pusťte mě dovnitř! Chci se podívat!“ Vtrhl do místnosti a uklouzl. S hrůzou v očích strnul.

Harry se přihnul dovnitř za ním. „Promiň,“ řekl. „Kousnul mě.“

Finn se snažil popadnout Ibaku, ale štěněti se podařilo vykroutit. Sawyer nenuceně přehodil přes stůl strhlý závěs, aby Ibaka neviděl, co tam leží.

Štěně, stojící osamoceně uprostřed místnosti, s hrůzou civělo na krvavou lázeň kolem. Po chvíli se sklonilo a zvedlo jednu z upířích zbraní. Drželo ji pevně před sebou a pomalu se otáčelo pro případ, že by se nějaký Upír ještě pohnul.

Harry řekl Sawyerovi: „Pár jich vyběhlo předem, ale dostali jsme je všechny.“

„A my jsme dostali ty, kteří se snažili uniknout zadem.“

Finn řekl: „Stejně ale budeme muset prohledat tábor. Nemůžeme si dovolit, aby někdo utekl a prozradil, co se tu stalo.“

Ukázal: „Tudy -“

Kask zahučel: „Půjdu první.“ Nikdo nic nenamítal. Jenom Ibaka si všiml, že zpod stolu se zvedá Falex zvaný Cassandra a míří na Kaska laserovým paprskem. Ibaka bez rozmyšlení vystřelil. Horní část těla Cassandry vzplanula spolu s polovinou stolu. Zbytek se zhroutil. Krvavé číše se roztrhly, stříbrné nádoby zařinčelo na podlaze. Zakrvavená látka na stole se poodhrnula, ale hromada zůstala vděčně zakrytá.

Kask se užasle podíval na Ibaku. „Ty jsi mě bránil proč jsi to udělal?“

Ibaka zlostně zíral na Dragona pobouřen, že se vůbec může tak ptát.

NÁKLAD

Alarm stále pronikavě ječel. Jeho ostrý, řezavý ječet byl v tichu, které teď v síni nastalo, ještě nesnesitelnější. Lee se přikradl ke služebním oddělením za dekorativními přepážkami a hledal hlavní datový displej. Za chvíli alarm ztichl, ale když se Lee vrátil do místnosti, tvářil se zachmuřeně.

„Co je?“ zeptal se Sawyer.

„Zdá se mi, že útok spustil nějaký vzdálený alarm. Nemáme blokovací kód. To znamená, že tu můžeme každou chvíli očekávat letku Dragonů a Upírů. Musíme odsud vypadnout.“

„Ne,“ řekl Finn. „Můžeme se bránit odsud. Jsou tu brnění a zbraně.“

„A když je nenajdeme, postřílí nás jednoho po druhém jako smradlavý vši.“

„To udělají stejně. Viděl jsi tu krajinu kolem? Kde se tady můžeme schovat?“

„Viděl jsem vzadu venku nákladní auta a letouny. Můžeme je použít k útěku,“ promluvil Harry.

„Tenhle nápad se mi zamlouvá nejvíc,“ řekl Lee.

„Nemůžeme letět letounem. Sestřelili by nás.“

„Tak si vezmem jeden z nákladňáků,“ řekl Lee. Všichni spěchali ke dveřím. „Pojedeme směrem k neúrodným půdám. Můžeme využít letního tunelu.“ (* Thoska-Roole je kvůli své eliptické dráze sužována extrémním horkem a extrémní zimou. V zimě například většina atmosféry mrzne a obyvatelé, kteří tu zůstávají, musí žít ve vyhříváných zimních sklepech, ve kterých je udržován normální atmosférický tlak. V nejhorších letních měsících, kdy planeta prochází nejvzdálenějšími okraji koróny červené hvězdy, zahání nesnesitelný žár obyvatelstvo hluboko do podzemí. Důsledkem toho je pro většinu dlouhodobých usedlíků tento svět směsicí nedůvěry a fascinace. Hrůzy a záhady se potloukají po povrchu planety sledované Božím okem. Bezpečí žije hluboko pod příkrývkou skal. Obyvatelé planety cítí nevraživost prázdné oblohy tak silně, že mnoho z nich odmítá vystoupit na povrch i v bezpečných měsících mezi extrémními obdobími.)

„Tak pojď, štěně.“ Sawyer obešel stůl a opatrně vedl Ibaku ke dveřím, pryč od té hromady na stole.

Finn Kaska postrčil. „Ty taky, ještěrko. Nezdá se mi, že budeš mít po dnešku mnoho přátel mezi Phaestory.“

„Nechci mít za přátele žádné Phaestory,“ zabručel Kask. „Nemají žádnou čest.“ Nechal se Finnem dostřkat ke dveřím. Největší nákladní auto stálo v mělké prohlubni jako hnízdící gigantická želva. Vypadalo jako tlusté červené dýňové semeno. Harry obešel nákladňák zezadu a náhle se zastavil. Lee a Kask k němu rychle přistoupili. Ostatní také - V zadní části neprodyšně uzavřeného nákladňáku sedělo sklíčeně několik bioforem. Byly smutné a zoufalé. Některé seděly s hlavami v dlaních, jiné skrčené jako embrya.

Lee zanačoval v nějakém neznámém jazyce a začal násilím otevírat zadní dveře. Vlezl do nákladňáku a přišel k největší bioformě - povědomé LIX. Položil jí ruku na čumák a zvedl jí obličej. „Teď už tomu rozumíš, Oto? Teď to chápeš? Ty máš na tomhle taky svůj podíl. Nikdo nesmí prohlašovat neutralitu, když se chce Upír nažrat.“

Ota neodpověděl. To stvoření sotva Leea poznalo. Cívělo na něj nepřítomně, jako by jeho oči ztratily schopnost vidět ostře a mozek uvažovat.

„Omámenej?“ zeptal se Harry.

„Ne. Upíři nemají rádi tu příchut'. Pravděpodobně jenom traumatizovanej. Nevím, zda se z toho dostane.“

Ibaka se s nadějí protlačil dopředu. „Mí bratři?“ Prodral se dozadu a rozhlížel se. „Ujamo?“

„Je mi líto, maličký,“ řekl Lee. „Tady žádné psí děti nejsou. Musíme jít.“

„A co s těmahle ubohýma stvořeníma?“ zeptal se Harry.

„Nemůžeme je tu nechat -“

„Vezmeme je s sebou. Nastupte si všichni.“

„Ne!“ křičel Ibaka. „Moji bratři. Nemůžeme bez nich odjet. Musím je najít!“ Vyběhl ven směrem ke kopulovitým stodolám na druhé straně vesnice.

„Hu - oh,“ řekl Finn.

„Musíme mít jistotu -“ rezignovaně řekl Sawyer a vydal se za Ibakou. Ostatní šli za nimi.

Ibaka vykřikoval jména svých bratrů: „Ujamo! Ikabo! Ribabo! Slyšíte mě?“ Zmateně pobíhal od jedné budovy ke druhé.

Vřítíl se do pootevřených dveří té největší stodoly a -

Ostatní uslyšeli vyštěknutí a potom ticho.

Finn se schválně podíval na Sawyera. „Teď je řada na tobě.“

Sawyer opatrně vešel do stodoly. Kráčel pomalu a obezřetně. Pozorně sledoval půdu nad sebou i boxy po obou stranách stodoly. V několika boxech byly těžké řetězy, kovové klece a různá další náčiní, která nevypadala na to, že by sloužila nějakým ušlechtilým záměrům. Půda nad ním hekala nad váhou

mnoha balíčků se sušenou potravou - další obžaloba. Byl to důkaz, že Upíři sem přiváželi své oběti, aby je napřed vykrmili a pak sežrali.

Smrdělo to tu. Kyselý pach plesniviny a vlhkosti jako něco hniječih. Poznával ten pach, ale nemohl si vzpomenout odkud. Ta vzpomínka byla spojena s něčím nepřijemným. Začal mu běhat mráz po zádech.

Jen na malý okamžik se ho zmocnil hrůzný pocit, že tu už někdy byl -

VE STODOLE

Dříve než to spatřil, ucítil, jak se mu země zachvěla pod nohama.

Otočil se a namířil zbraň. Murdock se vyřítila z temnoty, mávající palicí dvakrát tak těžší než ona.

Sawyer zaúpěl: „Ó, ne!“ a uskočil stranou. Ucítil náraz vzduchu, jak ho konec palice minul jen o fous. Uskočil znovu dozadu, klopýtnul, ale pád vyrovnal. Murdock roztočila palici nad hlavou a chystala se ji znovu mrštíť po Sawyerovi. Sawyer vypálil. Paprsek se oťel o její brnění a rozžhavené kousičky se rozlétly do všech stran. Střílel znovu a znovu - a paprsek zasáhl palici blízko její masité tlapy. Hodil sebou na stranu, spadl a kutálel se. Palice bouchla vedle něj o zem. Věděl, že ho netrefila schválně. Ta čubka si pohrávala se svým jídlem! Finn měl pravdu. On se jí opravdu líbil.

Sawyer jí namířil na oči, ale štít ji před ránou chránil. „Už. Tě.

Mám Po. Krk!“ zavrčela. Obrovská postava se tyčila nad ním. „Nadešel čas zemřít.“

„Souhlasím!“ řekl Sawyer. A znovu vystřelil - tentokrát však ne na Murdocka, ale na trámy nad ní, které se prohýbaly pod tíhou balíčků. První dostal dávku. Druhý vybuchl. Třetí zapraskal a zlomil se. Půda se začala propadávat. Murdock váhala. Vyděšeně vzhledla nahoru. Zvedla palici nad hlavu, jako by chtěla odvrátit bezprostřední zhroutení horního patra stodoly. Sawyer se dral zpátky kutáleje se, a odsakuje pryč.

A pak se to celé najednou zřítilo. Trámy praskaly a lámaly se. Balíčky s jídlem se trhaly a sypaly se na zem. Celá ta tíha

se s rachotem zřítíla dolů na Murdocka. Chvilí proti této lavině bezmocně bojovala, déle, než by si Sawyer býval pomyslel, ...ale nakonec jí začaly ubývat síly. Pytlíky s jídlem klouzaly dolů po ní, jeden po druhém ji bušily po hlavě a ramenech. Nakonec ji svým opakovaným bušením srazily k zemi.

Poklesla a svezla se dolů. Padala nekonečně dlouho. Všeštelá hněvem. Ten žalostný zvuk zněl jako kvílení ohromného prehistorického zvířete nad svým zánikem, když se neúprosně propadá do asfaltu. Murdock marně bojovala a baličky zrní se stále řítily dolů, tvrdě ji pleskající do hrudi a do obličeje. Přitiskly její gigantické bílé tělo k zemi. Vypadala jako mořská obluda, která uvízla na mělčině. Zbytky půdy se vršily na ni a pokrýval ji proud prachu, dokud konečně nezmizela pod hromadou trosek, trámů a zrní. Z haldy se vznášela oblaka žlutého prachu.

„Nepotřebuješ pomoc?“ ozval se Finnův hlas z druhé strany.

„Ne. Myslím, že ne,“ zavolal Sawyer, „už mám všechno pod kontrolou.“

Ostatní vešli pomalu do stodoly. Opatrně prošli kolem zhroucené hromady. Jeden z trámů prasknul. Další se zřítí.

Poslední baliček zrní se překotil dolů. Když dopadl na hromadu, cosi hluboko v haldě zamručelo.

„Tys ji nezabil, že ne?“ řekl Finn. „Vzpomínáš? Můžeme si ještě vyzvednout odměnu.“

„Ty myslíš vždycky jenom na peníze,“ řekl chraplavým hlasem Sawyer.

„Ona mě málem zabila.“

„Ale jenom málem. Říkal jsem ti, že si tě oblíbila.“

„Víš, z čeho bych měl radost? Kdyby si ta další oblíbila tebe.“ „Potřebujeme řetězy -“

Sawyer ukázal: „V boxech.“ Nedůvěřivě pozoroval hromadu. „Budeme potřebovat Kaskovu pomoc. Začneme tím, že jí sundáme brnění -“ Zachvěl se. Už z pouhého pomýšlení na to se mu dělalo zle.

„Uvědomuješ si, co tady máme, ne?“

„Co?“ Sawyer obcházel ustaraně kopu.

„Důkaz,“ řekl s odporem Finn. „Důkaz, že Upíři opakovaně porušovali Chartu. Murdock jim dodávala bioformy, otroky, uprchlíky a všechny ty bytosti, které nikdo nepostrádal. Ti všichni skončili tady. Upíři je s povražením dopadli a snědli zaživa.“

„Svůj genetický základ ale přece nemůžeš přemocet,“ zamumlal Sawyer.“

„A podle toho, jak to tu vypadá, se o to ani nepokusili.“

„Pojďme teď radši najít štěně.“ Finn vykročil dál do stodoly. Sawyer ho váhavě následoval - ne proto, že by nechtěl najít Ibaku, ale bál se, co dalšího by tu ještě mohli najít. V celé kopuli kralovala temnota. Jaká další hnusná překvapení tu na ně ještě číhají?“ Finn hlasitě zavolal: „Ibako!“

Odněkud se slabě ozvala kňouravá odpověď. „Tady-“

Bratři našli Ibaku krčícího se v kleci. Murdock ho polapila a chvatně strčila do svěřací kazajky. Ležel ve špině neschopen pohnout nohama ani rukama. Nemohl se dokonce ani plazit a sotva dýchal. Sawyer ho vzal a zkoumal, jak by ho z toho mohl uvolnit. Musel tím uzlíčkem otočit několikrát dokola, než na to přišel. Uvolnil zástrčku a Ibaka vypadl prudce oddechuje a lapaje po dechu. Vyděšeně štěkal.

Sawyer vzal Ibaku do náruči a opatrně ho držel. „Neboj, kamaráde. Už se nemáš čeho bát. Murdock už ti neublíží. Ani nikdo jiný.“ Ale Ibaka stále štěkal, pral se a snažil se dostat pryč. Nakonec se Sawyer zeptal: „Co je ti? Co je -“

Vystrašený Ibaka ukázal nahoru - něco tam viděl. Sawyer se podíval, co přilákalo Ibakovu pozornost. V šoku skoro upustil štěně.

Pět malých zámočků viselo z příčného trámu střechy.

TENTOKRÁT UPÁLENÍ

Finn začal beze slov spouštět kokony dolů. Ještě než ho Sawyer stačil chytit a držet zpátky, Ibaka se na ně divoce vrhnul a volal na ně jmény svých bratrů. Marně se z nich snažil sloupnout hedvábné pavoučí zámočky. Úpěnlivě vzlykal a nařikal. Jeho lkaní přešlo až do nesnesitelného jekotu. Škrábal a drápal po vláknech svými ostrými drápkami.

„Ujamo! Ujamo! Ribabo! Ne! Ne! Ne! Neumírejte! Neumírejte! Přišel jsem vás zachránit! Prosim, prosim!“ Rozhlížel se bezmocně po lidech.

Sawyer poklekl k Ibakovi. Nevěděl, zda mu má pomoci, nebo ho držet zpátky. Všechny ty malinké kokony byly ještě na dotek měkké a teplé.

Lee a Harry potichu přistoupili s namířenými zbraněmi. V jejich tvářích se zračila hrůza. Kask se vlekl za nimi.

„Do prdele,“ řekl Lee.

Ostatní na něj pohlédli.

Nešťastně odvrátil pohled a podíval se na ostatní. „Když Upír chytí svou oběť,“ vysvětloval, „zamotá ji do kukly.“

Vstříkne jí jed, aby ji paralyzoval a udržel naživu. Pak ji, kdykoli se mu chce, může požírat. Nechtějte vědět ten zbytek.“

Kask se rozhodl. Popadl zoufalé štěně do tlap a odnesl ho vřeštící ven ze stodoly. Ibaka po něm chňapal, kousal ho do tlapy a ječel.

Sawyer se podíval na Leea. Lee před ním srovnal zámočky. Narovnával je něžně, jako by štěňata uvnitř mohla vnímat a slyšet, co se děje okolo. „Jsou ještě živí?“

Lee zarmouceně přikývl.

„Můžeme... něco udělat?“

Lee váhal. Pomalu zakroutil hlavou. „Ne. Teď už ne. Možná, kdybychom přišli dřív - nevím.“

„Slyší nás ...?“

Lee pokrčil rameny. „Ještě nikdo neobživil, aby o tom mohl vyprávět.“ Upřeně se zadíval Sawyerovi a Finnovi do očí.

„Udělejte, co udělat musíte.“ Pak se otočil a odešel.

Harry setrval ještě o chvilku déle. Rty se mu neslyšně pohybovaly. „Modlitba za jejich malé duše,“ řekl. Potom i on

vyšel ven.

Sawyer se napřimil. Cítil, jak se mu do očí hrnou slzy. Nechápal proč. Nikdy nic takového nepocítil. Odstoupil od hedvábných zámočků, aniž se na ně podíval. Nastavil si ovládací prvky na zbrani a poslepu ji zhruba namířil směrem k pěti malým objektům.

Stiskl spoušť a malinké kukly vzplanuly. Stiskl znovu a rozpálily se do bíla. Ještě jednou a rozpadly se na jiskřivý prach a zmizely. V dálce se stále ještě ozýval jakot Ibaky.

Sawyer se otočila podíval se na Finna. „Dostali jsme se teda do pěkný sračky.“

Finn zabručel. Cítil se slabý a nebyl ve své kůži. Sawyer vykročil k němu. Finn zdvihl ruku, aby ho zadržel. „Ještě to chvíli vydržím.“

„Poslyš, Finne.“

„Co?“

„Jestli mě někdy najdeš takhle... takhle zamotaného, udělal bys... no vždyť víš.“

Finn přikývl. „Jo, vím. Ty mně taky.“ Podíval se bratrovi do očí. „Prosím tě?“ Sawyer najednou pochopil, o co ho bratr žádá. V jeho případě byla žádost hrozivě bezprostřední.

„Finne, to se nestane!“

„Ty víš stejně dobře jako já, co se stane! Jenom mi to slib.“ Stiskl Sawyerovi ruku.

„Prosím tě, nenut mě -“ Sawyer to nedokázal vysvětlit. Nakonec však podlehl prosebnému pohledu svého bratra. „Tak dobrá. Slibuju.“

„Děkuju.“

Zvenku se najednou ozval hluk vzdušné lodi. Oba se zarazili a vyběhli ze dveří.

VZDUŠNÁ LOĎ

Vzdušná loď se vynořila nad kopcem jako šíp s pronikavým elektronickým kvílením. Z toho zvuku jim naskakovala husí kůže, třásla se a bylo jim špatně od žaludku.

„Hlídková siréna!“ zaklel Finn. „Tak tuhle špínu má na starosti Říše!“

„Barvy Říše -“ odplivl si Lee. Nesl těžký kanón. Pevně ho připevnil k zemi a zamířil. Ve chvíli, kdy už měl cíl na mušce, se k němu přičítal Ota. Bioforma na něj skočila a kopla. Minula Leea a kanón odlétl doprostřed náměstí. Lee se s nadávkami obrátil k Otovi. Z přibližující se lodi najednou vylétl paprsek a zasáhl letící kanón, který se roztříštil v kouli oslepujícího světla. Barvy se odrážely ve vzduchu.

„Dostali nás,“ řekl Finn. „Už nemám sílu utíkat.“ Zvedl ruce nad hlavu. „Vzdávám se.“

„Nevěřím ti,“ řekl Lee a zhnusně si odplivl.

Finn začal: „Ty nevíš -“ a zhroutil se na zem. Sawyer ho stačil zachytit, ještě než dopadl jak opilý námořník na tvář.

Loď oblétna jednou tábor. Zbraně, namířené na ně z lodí, je stále sledovaly, zatímco loď zkoumala ostatní budovy.

Hlídková siréna potom zacvrlikala ještě hlasitěji, znemožňujíc jim jakýkoli odpor. Nešťastně se na sebe podívali, ale pochopili. Odhodili zbraně stranou a zvedli ruce nahoru.

Loď klesala dolů k zemi lehce jako mýdlová bublina. Siréna ztichla a zadní dveře se otevřely. Ven vyskočili androidka a vysokogravitační trpaslík se zbraněmi v rukou. Oba měli na sobě brnění. Opatrně se přibližovali. Hlavně ve střílnách lodí za nimi se otočily a zamířily na skupinku uprchlíků. Po rampě sjel dolů těžký kovový robot. Z ramen mu visel postroj, na kterém bylo upevněno vysokovýkonné dělo. Na zádech nesl elektrický článek, který obsahoval takové množství energie, že by srovnal se zemí celou vesnici.

Ota kráčel pomalu k němu. „Nenačasovali jste si to zrovna přesně,“ řekl ironicky. „Tihle lidé už osvobodili tábor a pozabíjeli všechny Phaestory. Boj už před nějakou dobou skončil.“

„Cože?“ vykřikl zlostně ženský hlas zesílený lodními amplióny. Za chvíli už Kapitánka Campbellová rázně kráčela po rampě dolů. „Co to má ksakru znamenat vyhrát boj ještě před naším příchodem?“

„Omlouvám se,“ rychle se vzpamatoval Ota. „Oceňuji, že jste mne přišli zachránit. Slibuji, že příště na vás počkám.“

Lidé stojící za bioformou se na sebe zmateně podívali. „Prosím?“ zavolal Sawyer. Pomalu se zvedl a nechal zesláblého Finna sedět na zemi. „Tahle loď má barvy Říše -“

„Jenom do té doby, než se odtud dostaneme,“ vyštěkla Campbellová. „Poděkuj těmhle lidem a nastup si, Oto. EDNA mi oznámila, že z MesaPortu právě odstartoval člun Dragonů.“

„Počkejte!“ řekl Lee. Rychle přistoupil ke Kapitánce Campbellové. „Podepíšete smlouvu na dopravení Časovazače Thoska-Roole na Konferenci?“

Campbellová se zadumaně poškrábala na tváři. Netrvalo jí to ani vteřinu a rozhodla se. „Musím opustit oběžnou dráhu a rychle zmizet z Thoska-Roole. Dragoni jsou mi v patách.“

„Nám taky,“ řekl Lee. „Můžete mi dát dvanáct hodin?“

„Pokud se dokážeme vyhnout hlídkujícím Záškodníkům, tak ano.“

„Svou loď můžete schovat v kašonech neúrodných oblastí. Záškodníci tam nelétají. Někdo je tam pořád sestřeluje.“

„Potřebuji průvodce -“

„Já půjdu s vámi,“ řekl Arl-N. „Vyrostl jsem tam.“

„Dobře. Ujednáno,“ řekla Campbellová. „Robino, dej tomu muži zakódovaný signalizátor.“ Leeovi řekla: „Musela jsem na Burihatinu nechat třicet tři tun tříměsíčních kornatých vajec průmyslové kvality. Nejdříve je vyzvedneme a doručíme a potom tě vezmeme na tu tvou

Konferenci. Když si pospíšíme, tak je doručíme ještě dříve, než se změní na šestitýdenní vejce.“

„Kornatá vejce?“ Lee byl šokován. „Vy chcete vézt kornatá vejce?“

Kapitánka Campbellová pokrčila rameny. „Proč ne? Někdo to dělat musí. Dělá to tři tisíce pět set kalorií čistého proteinu na vejce. To znamená, že klasifikace ziskovosti tohoto nákladu je Třída - AA.“

Lee nevěřicně zakroutil hlavou. „A já jsem se divil, jak to, že vůbec máte odvahu tohle dělat. Vy -“

„Už dost řečí. Naložte své lidi,“ řekla Campbellová.

„Musíme sebou hejbnout!“ Kapitánka Campbellová začala nahánět skupinu k lodi.

Sawyer se vrátil k Finnovi. „Musíme pomoci Leemu -“

Finn souhlasně přikývl. „Já vím.“ S námahou se postavil na nohy. „Rychle. Budeme potřebovat antigravitační saně -“

DRAGONOVY MYŠLENKY

Lord Dragonů si říhnul a šťoural se drápem v zubech. Nevzrušeně upíral zrak na zobrazovací pult. Stereoskopická mapa ukazovala oblast jižně od MesaPortu. Obraz se pomalu přetácel na pultě a na okraji mizel. V jeho středu se pohybovaly dva rubínově červené body.

Kapitán Lax-Varney ukázal zeleným světelným prstem. „Udělal velkou taktickou chybu. Dali se kaňonem, kterému se říká chřtán. Budou ho muset projít celý. Padesát kilometrů. My budeme čekat tady a chytíme je, když z něj budou vycházet. Jinudy se vyjít nedá.“

Lord Dragonů zamručel a nedůvěřivě hleděl na Kapitána. „Vy opravdu věříte, že je chytíte tak snadno?“

Lax-Varney se uctivě uklonil. „Na saních je instalováno sledovací zařízení, můj Lorde. Můžeme je sledovat kdekoli.“

„Hm, vy tomu opravdu věříte,“ řekl Lord Dragonů. „Máte veškerou moudrost svého předchůdce. Doufejme, že budete mít větší štěstí.“ Švihl ocasem do strany, otočil se a začal pozorovat pustou červenou krajinu mihající se pod vzdušnou lodí. „Tahle planeta má spoustu míst, kde se můžou schovat,“ nevrle podotkl. „Chytrý Dragon neuvěří ničemu, dokud nebude po všem.“

Lax-Varney byl znepokojen Lordovými myšlenkami. Ptal se sám sebe, zda ten starý ještě už není senilní. Nemohl se proti němu postavit - ještě ne. Doufal, že Lord Dragonů má ještě sílu žít, dokud on sám nezesílí. Na chvíli se zamyslel. Může to trvat deset nebo dvacet let. Musel by nějak zařídit, aby ten bojový ještě neodpadl dřív, než to on bude chtít. Okázale předstíral, že sleduje obrazovku.

Zdálo se, že Lord Dragonů usnul. Doutnající oči se mu pomalu zavřely. Jeho obrovská tlama se lehce pootevřela a on dýchal pomalu, v prudkých závanecích. Ale bylo to pouze obrovské tělo ještě, které odpočívalo; hlavou se mu zatím honily různé myšlenky. Zkoumal všechny možnosti, zvažoval, zavrhoval a rozebíral další...

V poslední době se toho tady událo příliš mnoho - a většina z toho se nějakým způsobem týkala Lady Zillabar. A to ostatní - na to raději ani nemyslel. Otázka cti tlačila Lorda Dragonů jako noční můra. Čest znamenala oddanost - ale oddanost čemu? Phaestorům? Rodu Zashtí? Zillabar? Nebo vágnímu konceptu zvanému Charta Říše? Trochu ho to zneklidňovalo. Věděl toho příliš mnoho. Nejenom to, on i jedl příliš příliš toho, co by neměl. Na ostudě, kterou udělali Upíři, měl svůj podíl.

Normy cti vyžadovaly, aby si byl vždy jasně vědom svých povinností.

Ale hlavou se mu stále honila myšlenka. Povinnost ke komu? A k čemu? „Nad tím vším se tyčila povinnost síly. Bez síly se nedalo dosáhnout ničeho. Síla přinášela požitky a výhody. A proč ne? Spolu s odpovědností šla ruku v ruce privilegia. On měl své drobné radosti. Lord Dragonů si mohl dovolit mít

jeden nebo dva zvyky, pokud je dokázal udržet v tajnosti. Ale v tomto ohledu, a toho si byl vědom, nebyla jeho čest lepší než čest ostatních Upírů. Uklidňoval se však, že vládce nemusí dodržovat žádná pravidla - ten je vytváří.

V duchu si povzdechl - trochu měl výčitky svědomí, že porušil svá pravidla, ale plně si uvědomoval, že až se znovu naskytne příležitost, plně si ji vychutná. Vždycky se nějak mohl omluvit sám sobě. A tenhle postoj byl jediný, který od té doby, co se stal Lordem Dragonů, považoval za důležitý.

Kromě toho, i kdyby opravdu potřeboval omluvu... věděl příliš dobře, že když se mu nepodaří udržet status quo, nepodaří se mu udržet ani svou moc. Věděl to z minulosti. Lordi Dragonů neodcházeli jednoduše do důchodu. A on sám si nedělal žádné iluze o tom, jak dlouho zůstane naživu, když se ho Zillabar rozhodne vyměnit. Ne vyměnit. Zavraždit. A jestliže to nepříjde shora, pak to určitě přijde zdola. Například Lax-Varney. Kapitán jeho osobní stráže už dávno projevil své ambice i tupost.

Lord Dragonů se ještě nerozhodl, jakým způsobem usmrtí toho zbedněného ještě, ale dříve nebo později na něco přijde. Když už nic jiného, může ho vždycky poslat jako dozorce do toho tábora a nechat rebely, ať za něj tenhle problém vyřeší. Tahle myšlenka se mu líbila. Byla čestná. Dříve, než začneš bojovat se svými nepřáteli, nech je, ať si své síly napřed vyčerpají mezi sebou.

Usadil se spokojeně do své kabiny a čekal, až loď přistane u spodního ústí chřtánu. Lord Dragonů spokojeně zafíkal. Měl hulvátský smysl pro humor.

SMLUVNÍ ZÁVAZKY

Z pouště se kouřilo. Obrovská kutálející se oblaka zakrývala obzor. Červené slunce jimi pronikalo jako poleva, dokud všechno nepotemnělo jako vnitřek upířího srdce. Lord Dragonů se spokojeně usmál; měl rád tohle přitímní. Říkal tomu lovecké počasí. Rád se plížil tmou veden pouze svým nosem hledal zločince nebo kořist - jakoukoli. V temnotě mohl požírat beze svědků a bez pocitu viny.

Čím byl větší, tím byl hladovější. Už celá léta byl hlad jeho věrným společníkem. Snad až mu ty obrovské mraky prachu zkříží cestu a zastírají zbytek dne, bude moci zase ukojit své choutky. Co by se stalo, kdyby se tihle trestanci zbavili svých pout? Nemusel by potom dokázat, jakým způsobem si zasloužil svou vysokou hodnotu? Bude muset po nich jít osobně - a kdo ví, co se může stát v temnotě?

Nedočkavě už mu zakručelo v žaludku. Těžkopádně přecházel okolo místa, kde šest střelců sedělo za svými kanóny, a čekal, až antigravitační saně vyletí z chřtánu. „Poslouchejte,“ řekl. „Až opustí kaňon, říšské signály přeruší

elektronickou činnost saní a oni ztratí výkon. Přístup na pláň jsme jim zablokovali, takže tam se nedostanou. A ani se o to nepokusí. Nestřílejte, dokud vám neřeknu. Chci tuhle lidskou verbež chytit živou. Jestliže neuposlechnete - a vystřelíte bez mého příkazu sežeru vám játra. Rozumíte?“

Oba Dragoni rychle přikývli. „Ano, můj Lorde. Ano, pane.“

„Pane?“ zavolal Kapitán Lax-Varney. „Už je máme v dosahu. Měli bychom je každou chvíli slyšet -“

„Lax-Varneyi, vy máte asi něco s ušima. Už tři minuty slyším v uších ozvěnu jejich saní.“

„Pane - ?“

Lord Dragonů zvedl ruku na znamení ticha. V červeném ranním šeru byla poušť děsivě nehybná a tichá. Měl pocit, že byl schopen slyšet do vzdálenosti několika světelných let. Byl sám se sebou spokojen. Kapitán Lax-Varney mohl mít sice pochybnosti o schopnosti jiného Dragona slyšet vzdálené saně, ale nikdy by si nedovolil nahlas pochybovat o jeho slovech. Ohromný Dragon úmyslně zasil semeno strachu a pochybností do srdce svého ambiciózního podřízeného. Ať už Lax-Varney spřádal jakékoli plány, od této chvíle bude muset počítat s tím, že jeho Lord je ho schopen vidět a slyšet způsobem, o jakém se mu předtím ani nesnilo. Ale přirozeně stále existovalo nebezpečí, že to Kapitána nepřinutí k větší účtě, ale jen k větší opatrnosti. Lord Dragonů však nevěřil, že Kapitán bude žít tak dlouho, aby pro něj představoval skutečnou hrozbu.

Z dálky se přibližoval a sílil heterodynový bzukot dvou antigravitačních saní. „Už jsou tady,“ spokojeně řekl a otočil se ke střelcům. Ti okamžitě stáhli ruce z ovládacích panelů na kanónech.

Zvuk saní se zesiloval a nepravidelně jódoval, jak plavidla prolétávala klikatým úzkým kaňonem. Zvuk sílil a zase slábl. Tříštil se do záplavy matoucích ozvěn, které se nekonečně odrážely a nakonec se

vyvalily z chřtánu jako řeka elektronického hluku. Vytí saní sílilo a sílilo. Najednou se objevily na vzdáleném konci kaňonu - oboje v těsné vzdálenosti od sebe.

Lord Dragonů se zamračil.

Zdálo se, že saně jsou spolu spřaženy. Pohybovaly se synchronně, poskakovaly a trhavě měnily směr jako dva hřebci, kteří se chytli do pasti a teď se z ní snaží dostat ven. Něco obrovského bylo zavěšeno mezi nimi. Vypadalo to jako rozzužené hovězí dobytče.

Znenadání přerušil říšský signál saním dodávku energie. Bzukot jejich motoru utichl, saně zpomalily a dotkly se svými skluznicemi země. Zbytek cesty se doklouzaly až k místu, kde stál Lord Dragonů.

Murdock visela natažená mezi saněmi, spoutaná ve vlastních řetězech. Její tvář byla špinavá a oči jí zuřivě plály. Okolo krku měla přivázaný velký štítek. Lord Dragonů se k ní opatrně přiblížil. Zvedl štítek a četl jej s rostoucím hněvem.

Byl to účet, který přiložili bratři Markhamovi.

Zatýkáci rozkaz číslo M21-S splněn. Smlouva dodržena. Obligační agentura informována. Platbu zašlete prosím na svěrenský účet Markham 131-534 První mezihvězdné banky. Proplacení poplatků za ztracená a zničená zařízení zahrnuto v celkové částce. Zpráva o výdajích zaregistrována. Všimněte si mimořádných nákladů spojených s dodatečným odstraněním zaměstnavatelů Murdocka podle smlouvy. Detailní informace na požádání pouze oprávněným stranám.

Zaměstnavatelů -?“ Lord Dragonů strhl Murdockovi štítek z krku a odhodil ho stranou. Lax-Varney ho rychle zvedl.

Lord Dragonů znepokojeně zabručel. Drzost jejich troufalého kousku ho sužovala. Na jednu stranu jejich styl obdivoval, ale na druhou stranu ten štítek kolem Murdockova krku - účet za jejich služby - představoval mnohem vážnější problém. Ne to, co na něm bylo napsáno, ale to, co naznačoval. Nebezpečí, které hrozilo, mu dělalo starosti víc, než na sobě dal znát. A bratři Markhamovi to jistě věděli také. Nenáviděl ty lidi za to, že ho dostali do téhle situace.

Kdyby se veřejnost dozvěděla o tom, že Murdock dodávala Upírům bioformy a otroky pro jejich tajné hostiny, v každém městě na Thoska-Roole by propukly nepokoje. Netrpěli by ani tak Upíři, kteří by mohli zmizet, ale terčem útoku by se stali Dragoni.

Neodvážil se neuposlechnout Upíry, ale také se neodvážil Murdocka pustit na svobodu. Ti zatracení bratři Markhamovi uplatňovali své nároky přes mezinárodní obligační agenturu. V každém případě by následovalo vyšetřování. Vyšetřování, odhalení, nepokoje - a masakry. Dragoni by ztratili čest.

Dragon byl bezmocný. Cokoli podnikne, znamená pro Dragony katastrofu, pokud ovšem - ano, to by šlo. Celá záležitost by se vyřešila, pokud by Murdock zemřela při pokusu o útěk. Ano, to je ono.

Lord Dragonů se otočil a sledoval zločince. Zírala na něj netrpělivě a čekala, až ji uvolní z pout. Měla svalnaté a silné maso. Dokonce šťavnaté. Ano. Její obrovitost dovedla Dragona k rozhodnutí. Jednou provždy by ukojila jeho nesnesitelný hlad. Začaly se mu sbíhat sliny.

Lax-Varney opatrně přistoupil ke svému pánovi. „Pane?“ zeptal se s účtem v ruce. „A co s tímhle? Co s tím mám dělat?“

Lord Dragonů se ušklíbl a odhalil své lesknoucí se zuby. „Zaplat' to, samozřejmě.“

NESNADNÝ ODLET

Přistávací modul byl odstaven v tmavém, stinném kaňonu. Ota se věnoval ošetřování drobných poranění a oděrek svých zachránců, zatímco Shariba-Jen rozdělával jídlo a vodu. Kask se hladově cpal, ignoruje Gitův nepříjemný pohled. Po dlouhých hodinách neutěšitelných slz usnul Ibaka v Dragonově klíně. Každou chvíli Kask něžně pohladil tu hnědou chlupatou kuličku svým obrovským šupinatým pařátem.

Kapitánka Campbellová se usadila v křesle pilota a zlostně se mračila. EDNA přemístila Lady Macbeth na nižší eliptickou dráhu z dosahu říšských Záškodníků. Naneštěstí tahle dráha ale pravděpodobně zkomplikuje spojení přistávacího modulu s Lady Macbeth. Říše je nemusí pronásledovat na planetě. Můžou počkat, až bude Lady Macbeth co nejbliže, a potom jim odříznou cestu. Bude muset najít nějaký méně příjemnější, ale stále ještě cenově únosný

způsob, jak se vrátit na svou loď.

Možná, napadlo ji, kdyby umístila modul na komplementární dráhu, mohla by uniknout pozornosti Záškodníků. Dejme tomu, že by se dostali na eliptickou dráhu, která by směřovala dál od planety opačným směrem než dráha Lady Macbeth. A dejme tomu, že jediné místo, ve kterém by byly tyto dráhy rovnoběžné, by bylo mimo jejich dosah.

To by mohlo vyjít. Musela by to probrat s EDNOU. Postup této operace by byl jistě obtížný -

Ale pak dostala jiný nápad. Co kdyby přiřadili modulu kurz s největším zrychlením? Takový, který by jim zaručil, že spotřebují všechno palivo? Záškodníci by je nakonec předběhli, ale na úkor toho, že by vyčerpali své vlastní palivo a řítily by se nenávratně do hlubin vesmíru. Zajímavá myšlenka. Záškodníci by se nespolehali na to, že jim Lady Macbeth zkříží cestu a zachrání je. Kdežto ona ano.

Dobře. Tyhle plány byly tedy v pořádku. Teď potřebovala ještě jeden.

„Ehm, Kapitánko?“

Vzhlédla a otočila se. Gito a Robina trpělivě čekali. „Kapitánko?“ zopakovala Robina. „Potřebujeme si s vámi o něčem promluvit.“

„Tehle tón je mi povědomý,“ řekla rezignovaně. „To vždycky znamená špatné zprávy. Pokračujte.“

„Vy jste vystoupila ze Spolku, nemýlím-li se?“ zeptala se Robina.

Campbellová přikývla. „Ano.“

„Všechny naše smlouvy jsou tím anulovány a tedy neplatné. Jako zástupce tohoto svazu na téhle lodi je mou povinností ochrana práce a práv posádky -“

„Vím, co chceš říct, Robino.“ Kapitánka si povzdechla. „Nikdo neztratí svou práci. Podmínky na palubě Lady Macbeth zůstanou úplně stejné.“

„Ne, madam, nezůstanou. Pirátské loď provádí svou činnost bez záruk Říše. Takže i když se vy osobně zaručíte, nebudou za vámi stát žádné větší právní úřady. Nemůžeme postupovat podle žádné dohodnuté smlouvy. V takovém případě svaz vyžaduje dodatečnou smlouvu pro každou cestu, aby byly zajištěny mzdy posádky.“

Campbellová hned neodpověděla. Zírala do prázdna a zvažovala své možnosti. Chvilí jí trvalo, než se povznesla nad pocit zlosti a zrady. Koneckonců neprojevila teď právě oddanost své posádce - své rodině? Nevzdala se svého členství právě proto, aby mohla zachránit Otu bez sankcí? To přece něco znamenalo.

Zřejmě ne.

A poté, co potlačila své pocity, si uvědomila, že to, co Gito a Robina řekli, dávalo smysl. Ve skutečnosti měli jako členové Spolku dohlížet na to, aby kapitáni lodí byli čestní. Ona by na jejich místě udělala totéž.

Vesmírná kapitánka Campbellová neochotně přikývla. Zamyšleně zkoumala své nehty. Konečně pohlédla na Gitu a Robinu. „Určitě znáte finanční situaci Shakespearovy společnosti. Robino, ty a Ota máte na starosti většinu účetnictví. Nemůžeme si dovolit zvláštní smlouvy.“

„To jste si měla uvědomit před tím, než jste vystoupila ze Spolku,“ zamumlal Gito.

„A nechat Otu Upírům?“

„Nemusela jste vystoupit!“

„Nemohli bychom zaplatit pokuty Spolku, kdybych to neudělala!“

„Ten odznak nebylo snadné získat!“

„Ano, to nebylo. Neřekla jsem, že jsem spokojena s tím, co jsem udělala, ale udělala jsem to, co jsem udělat musela. A vy taky. Takže už to nechme na pokoji, Gito.“

Gito už už otevíral ústa, ale Robina mu zlehka položila ruku na rameno. Gito zůstal zamračeně zticha.

„Dobrá,“ řekla Kapitánka Campbellová. „Co vlastně chcete?“

Robina smířlivě odpověděla: „Je nám známa finanční situace společnosti a jsme připraveni nést toto břemeno.“

„Mohli byste se vyjádřit srozumitelněji, prosím vás?“

„Pokud máme s vámi sdílet nebezpečí pirátství,“ neslušně ji přerušil Gito, „chceme mít také podíl ze zisku.“

„Z jakého zisku?“ zeptala se chladně Campbellová.

„Z libovolného zisku v budoucnosti,“ řekla Robina.

„Aha... Tak já se dám na pirátství, abych zachránila svou posádku, a posádka by ráda měla akcie společnosti. Roztomilý plán.“

„Nemůžete loď řídit bez nás!“ naléhal Gito.

„Máte smlouvu,“ potichu odpověděla Campbellová. „Bez ohledu na členství ve Spolku společnost všechny smlouvy dodrží. A já očekávám, že posádka také dodrží své závazky.“

„Bez odznaku Spolku nemáte nárok nic uplatňovat ani si nic vynucovat.“

„To je pravda, ale vy jste se mi zaručili. A to nic neznamená?“

„Ale vy nám nejste schopná poskytnout odpovídající, záruky. Neberte si to osobně, ale my teď nemáme absolutně žádnou ochranu před možným zneužitím společnosti.“

„Jak si to nemohu brát osobně? Vždyť já jsem majitelkou všech akcií.“

„Když z nás uděláte akcionáře, pak budeme chráněni. Staneme se vašimi partnery.“

„Já nechci žádné partnery. Líbí se mi to tak, jak to je.“

„Kapitánko, my nemáme dobrý pocit, když pracujeme bez náležité smlouvy. Tohle by nám umožnilo spravedlivé zastoupení. Mohli bychom do společnosti víc vkládat.“

„Akcíe, které znamenají vlastnictví, je možné získat pouze za nějakou skutečnou hodnotu. Co vy jste investovali do Shakespearovy společnosti?“

„Například naši práci.“

Kapitánka Campbellová hned neodpověděla. „Nemohu popřít hodnotu vaší práce,“ připustila. „Ale tvoje myšlenka, Gito, se mi příliš nezamlouvá. Já mám nést finanční břemeno a vy budete mít podíl na zisku.“

„Na jakém zisku? Všichni víme, co je v knihách.“

„To je přesně to, co jsem měla na mysli.“ Kapitánka Campbellová se usklíbila. „Nemohu si váš plán dovolit.“

Gito vypadal nervózně. Chvilí se bezmocně dusil hněvem. Podíval se na Robinu. Androidka klidně promluvila: „Tehle plán chrání i vás. Chrání před přerušením práce –“

„Neplatím si žádnou ochranu. To víte.“

„Pokud s tím budete souhlasit, udržíme se.“

„Ano, ale s finančními ztrátami!“ zasmála se Campbellová. „A co pak budeme dělat? Dohoníme to na objemu?“

„Kapitánko. Potřebujeme se navzájem. Žádáme pouze projev vděčnosti.“

„Svoji vděčnost vám projevít mohu. Všechno, co chcete. Ale podíl na společnosti - ? Hm... Ráda prodám komukoli z vás poměrný podíl, ale nemohu akcie rozdávat. Všichni jsme pro ně těžce pracovali.“

„Potřebujeme právníka –“ řekl bezmocně Gito.

„Zdá se mi, že jste byli pod vlivem právníků na jednu cestu až moc.“

„Máme na palubě Arbitera“ postrčil Gito Harryho dopředu. „Zeptejte se ho.“

Harry zvedl na protest ruku. „Já se nepletu do diskusí nezvaný. A kromě toho se za moje služby platí.“

„Fajn,“ řekla Campbellová. „Další věc, za kterou se musí platit.“

„Na oplátku za vaši právníckou radu vám můžeme zajistit bezpečnou cestu,“ řekl Gito.

„Já tu vyjednávám –“ přerušila je Campbellová.

„Když se nedohodneme, nepohneme se dopředu,“ vyštěkl hned Gito.

Campbellová si prohlížela Harryho bez většího zájmu. „Už jsem pár právníků vykopla a udělám to klidně znovu.“

„Hm,“ řekl Harry. Zamyšleně se poškrábal na bradě. „Tehle případ je zajímavý, ale je tu pár problémů. Potrvá mi to určitý čas, než dospěji k nějakému rozhodnutí. Tuhle situaci si musím prostudovat do hloubky. Zatím bych vám poradil –“ rozhlédl se po kabině a pohlédl každému do očí – „aby všichni žalobci nadále vykonávali své povinnosti, dokud nevynesu spravedlivý rozsudek.“

Gito na něj civěl. „Co tím myslíte?“ Podíval se na Robinu. „Má na to právo? Je to legální?“

„Áá, zdá se, že potřebujete malou lekci latiny, nemám pravdu?“ řekl moudře Harry. „A co takhle: Illegitimi non carborundum.“

„Ehh?“ zamračil se rozpačitě Gito. Kapitánka Campbellová se zakousla do spodního rtu, aby potlačila úsměv, a otočila se zpět k obrazovkám.

„Přeložím vám to,“ řekl Harry. „Vypadněme odsud co nejrychleji. Podrobnosti si probereme později.“

CHODBIČKY NOCI

Celistvost MesaPortu byla jenom zdánlivá. Tyčící se skála v sobě skrývala síť jeskyň a tunelů. Celé generace obyvatel tu strávily léta i zimy rozšiřováním svého bludiště jako červi prohryzávající se sýrem.

Tady uvnitř hory rozkvétala úplně jiná civilizace - civilizace, která byla neznámá Upírům, Dragonům a všem ostatním šarlatánům a nienedělajícím uctivačům, kteří jim sloužili v jejich nablýskaných sálech. Tajné chodby vedly až dolů na dno kaňonů a proplétaly se ještě dál do hloubky k obrovským podzemním rezervoárům a řekám, které do nich vtékaly.

Tady se, ukryta před zrakem Božího oka a před Říši, točila soukolí pozůstatků lidského života.

Lee-1169 s červenou lucernou v ruce vedl Sawyera a Finna spletí úzkých chodbiček nahoru. Šli několik hodin a museli se několikrát zastavit. Jednou, když Finn podlehl jednomu ze svých záchvatů, podruhé, aby si oddechli a něco snědli, a potřetí si odpočinuli na okraji velké černé nádrže a naplnili si své polní láhve. Nad inkoustově zabarvenou vodou se nesly vzdálené hlasy. Tichem jeskyně k nim pronikaly strašidelné ozvěny.

Pokračovali v cestě. Lee jim vysvětloval, proč jdou touhle oklikou.

Bylo pro ně lepší, že nevěděli, kam a kudy jdou. Šplhali se zdánlivě nekonečným žebříkem vedoucím paralelně se svislou rourou. Potrubí se chvělo energií a hučelo mechanickým životem. Finn a Sawyer zírali s úžasem na rouru, ve které byla koncentrována energie. Přemýšleli, co by se asi stalo s MesaPortem, kdyby nějaký sabotér připevnil k části této roury výbušninu. Rozhodli se, že se na to Leea zeptají později. Čistě hypotetický úkol.

Nakonec přišli do dlouhé místnosti vyhloubené ve skále s tak nízkým stropem, že se ho téměř dotýkali hlavami. Dostali z toho klaustrofobii. Z jednoho konce místnosti se jim naskytl výhled na Kaňon smrti. V hloubce problikávala světla pracovního tábora. Nová skupina vězňů se už mořila pod zotročujícími pásky. Sawyer se zachvěl. Opravdu z toho příšerného místa utekli teprve před dvěma dny?“ Otočil se a uviděl Leea a skupinu čtyř lidí vcházejících do místnosti. Jeden z nich byl tak vytáhlý, že se v nízké místnosti nemohl ani pořádně narovnat. Okolo hlavy měl omotaný červený šátek a v ruce něco, co vypadalo jako hůl. Vešel shrbeně, namířil si to přímo ke kamenné lavičce a pohodlně se na ní usadil. Ostatní ho obstoupili. I v této pozici stále ještě přečníval nad ostatními. Muž se usklíbl na mnohem menšího Leea, dává mu najevo rozdíl v jejich výšce. „Tvůj byt se nijak nezvětšil, příteli.“

„Nepotřebuju mít žádnou speciální výšku,“ ostře odsekl Lee. „Trvalo by to poněkud déle, než by mi krev okysličila mozek.“

Vysoký muž se tomu srdečně zasmál. „Řekni mi, jak jste utekli?“

Lee ukázal na Sawyera a Finna. „Tihle dva stopaři, soudce Mertz,

Dragon, štěně a ještě další. Zjistili jsme, že Spojenectví života existuje vždy a všude. Měl jste pravdu, pane.“

„Ne,“ opravil ho vysoký muž. „Já jsem to pouze řekl. To vy jste se přesvědčili o pravdivosti těch slov.“

Lee se zatvářil rozpačitě. „Mám se toho ještě dost učit,“ připustil.

„Neboj se, půjde ti to dobře i nadále,“ řekl vysoký muž. Sawyer a Finn se k nim připojili. Sawyer nevěděl, zda ti ostatní jsou jeho stráž nebo přívrženci. Nakonec si řekl, že mohou být obojí, a měl se na pozoru. Přestože byl zesláblý, Finn zdvořile přikývl a dodal: „My vás ale neznáme, pane.“

Vysoký muž otevřel svou náruč v mírumilovném gestu. „Moje jméno je Třídolarový William.“ Odmotal si červený šátek z hlavy a odhalil mihotavý pás modrobílého světla. Obepínal jeho hlavu jako svatozář. Zářil kolem jeho čela a spánků a mizel pod dlouhými vlasy černými jako uhlí. Jas pásu ostře kontrastoval s jeho tmavě červenou kůží. Jeho bodavé oči zářily téměř tak jasně jako třpytivý pás. Jeho tvář naháněla Sawyerovi hrůzu. Měl pocit, jako by se díval přímo do jedné z mnoha tváří Boha.

Třídolarový William promluvil dutým, prázdným hlasem: „Jsem Časovazačem Thoska-Roole.“

VYPRÁVĚNÍ

Sawyer a Finn na sebe pohlédli.

Chvilí nevěděli, jak na to mají reagovat. Nakonec, opíraje se o svého bratra, Finn poklekl a uklonil se. „Otče, žádám tě o odpuštění za všechny naše hříchy - za ty minulé i za ty budoucí.“

Časovazač překvapeně zamrkal. Položil svou velkou ruku na Finnovu

hlavu. V obličejí se mu mihl vážný a ustaraný výraz. „Něco tě sužuje, můj synu. Něco tě trápí - Jeho oči se zúžily. „Já tě nemohu vyléčit. Ale lék na tvou nemoc existuje.“

„Hledal jsem roky, Otče - a nikdy jsem jej nenašel.“

„Musíš hledat na správném místě, můj synu. Nepřestávej hledat.“

„Žádám tě o odpuštění, Otče.“

„Pokud si můžeš odpuštěním sám sobě, Finne, nepotřebuješ odpuštění ode mne.“

Finn souhlasně přikývl. „Říká se, že Časovazač ti nedá nic, o co žádáš.“

Třídolarový William se zasmál. „To už jsem taky slyšel.“ Pokynul mu, aby si sedl. „Sedni si, Finne Markhame. Odpočini si. Šetři svou energii. Chci slyšet o vašem útěku z pracovního tábora. Poslední dva dny se městem šíří různé zvěsti, ale Phaestori mlčí. A teď se všichni schovali. Podlehlí panice, když slyšeli o smrti Lorda Drydela. Zjevně věří, že je to začátek strašné vzpoury.“

„Kéž bychom na to měli lidi a výzbroj!“ řekl Lee.

„Ty bys nepřijal Phaestory do svého Spojenectví života?“ zeptal se přemýšlivě Časovazač.

„Nedovedu si představit, že by Upíři přijali Spojenectví. Vzdal by se Upír svého rodu, své cti, své nenasytnosti a hladu kvůli výhodám, které by mu poskytovalo přátelství s kořistí? O tom hluboce pochybuji.“

„A co kdybychom jednoho takového našli? Přijal bys ho?“

„Až ho potkám,“ řekl hořce Lee-1169, „tak o tom budit uvažovat. Ale zatím ne.“

Třídolarový souhlasně přikývl. Věděl, že i tahle maličkost představovala pro Leea velký ústupek. „Vyprávějte mi o svém útěku,“ řekl jim.

Lee, Sawyer a Finn rychle odřikali podrobnosti o útěku z pracovního tábora, o namáhavé cestě vyschlým řečištěm a překvapivém útoku na upíří vesnici. Časovazač byl trochu překvapen Kaskovým přijetím nového bratrství. „Dragoni mají jednoduchou a přímou duši,“ řekl. „V tom je jejich síla i slabost.“

Muži uzavřeli své vyprávění tím, jak přelstili Dragonní stráž. „použili jsme Murdockův dopravní prostředek. Upíři jej vybavili zařízením pro bezpečné přemístění, a tak ho nebylo možné vidět na obrazovkách Dragonů. A i kdyby byli zaregistrovali, neuměli by si představit nikoho, kdo by byl schopen Murdocka přemoci. Ten tvor už dávno neměl nic společného s lidskou bytostí.“

„Ten dopravní prostředek jsme zničili,“ řekl Lee. „Skončil mezi haraburdím na dně Kaňonu smrti. I kdyby ho Dragoni někdy našli, my budeme už dávno pryč.“

Třídolarový William chvilí mlčky uvažoval nad důležitostí jejich slov. Dlouhými prsty si poklepával po kostnatém koleně. Zdálo se, že jeho zrak vidí něco, co je vzdálené milión světelných let. „Žádný Časovazač ještě nikdy neopustil Thoska-Roole,“ řekl nakonec. „Alespoň ne od poslední Konference.“

„Konference se nemůže konat bez tebe,“ namítl Lee.

„Toho jsem si vědom, můj synu.“ Dotkl se hole, kterou měl položenou na klíně. Tvářil se znepokojeně. „Nemám žádné zkušenosti s mezihvězdnými cestami,“ přiznal se. „Ta myšlenka mne zneklidňuje. Překvapuje vás to? Že Časovazač může mít strach? Nemělo by. Časovazač musí zakusit všechno. Tady jsem v bezpečí. Říše mě v bludišti MesaPortu nemůže najít. Tam venku jsme všichni příliš zranitelní. Říkám si, zda tahle Konference nepředstavuje mnohem větší hrozbu pro nás než pro Říši.“

„Musíme to risknout.“

„Ne vy - já. A já nesdílím vaše nadšení. Za prvé, musím si být jist, že neexistuje žádná lepší alternativa.“ Pozvedl ruku, aby zabránil Leeovi promluvit. „Vím, co bys chtěl říct - a co ti tvá úcta brání vyslovit. Ne, můj synu. Věř mi, když ti říkám, že tomu úplně nerozumíš. Podniknu tu cestu, pokud uvidím, že je to nevyhnutelné. V tomto okamžiku však o tom mám jisté pochybnosti, které

musím vyřešit. Nemohu se rozhodnout hned. Musím transcendovat tento okamžik do vyšších sfér. Potřebuji být v čase snění.“

„Nemáme mnoho času,“ řekl Lee netrpělivě. „Kapitánka Campbellová na nás čeká nebude.“

„Bude muset, jinak prostě nepůjdu. Nepustím se na tak důležitou cestu, aniž bych měl jistotu.“

VÁZÁNÍ ČASU

Ti, kteří svolali první Konferenci, přijali dvě důležitá rozhodnutí. Prvním rozhodnutím bylo, že funkce ochránců Říše bude svěřena bystrým Phaestorům a neporazitelným Dragonům. Na základě druhého rozhodnutí byly vynalezeny prostředky, s jejichž pomocí bylo možné znovu vytvořit Říši, pokud to bude někdy nutné.

Z historie vyplývalo pouze jedno. Ti, kteří se neučí ze své minulosti, se ji vždy pokouší změnit.

A tak se Časovazači vytvořili jako přímé spojení s vlastním dědictvím. Každý z nich nosil korunu moudrosti, ve které byly uloženy vědomosti, zkušenosti, inteligence a charakter všech předchozích nositelů. Když Časovazač zemřel, předal korunu vybranému dědici. Po tom, co si nový Časovazač tuto korunu nasadil, začali do jeho duše pronikat vědomosti minulosti a podobně začal svou celoživotní migraci do substance koruny i jeho duch. A tak každý další Časovazač, který bude korunu nosit po něm, bude mít přístup k jeho vědomostem a zkušenostem.

Příspěvky jednotlivých Časovazačů byly zanedbatelné. Po celá staletí nosili pásy zločinci i svatí. Koruny neměly velkou materiální hodnotu a ti, kteří o ně usilovali kvůli osobnímu zisku, byli nejdříve zklamáni a později osvíceni. Moudrost pásku spočívala v nahromaděných zkušenostech všech jeho nositelů a žádný Časovazač ještě neunikl těžkému břemenu staletí. Činmoli on, ona nebo ono přispívali k dění, pásek přispíval ještě víc. Jak se generace nositelů tohoto pásku stávaly součástí historie, vliv osoby, která přijala pásku, byl v tomto procesu stále slabší. Dokonce i poznatky nositele byly méně důležité v porovnání s obrovským množstvím osobní historie jednotlivců nahromaděné v pásku. V důsledku toho pásek nevyhnutelně transformoval nositele na opravdového Časovazače bez ohledu na to, zda si to přál nebo ne.

Přestože Časovazači měli v každodenních operacích Říše malou autoritu, jak měly generace a moudrost pásku se začala hromadit, pozorovací schopnosti Časovazačů si začaly získávat větší a větší respekt. Časovazači se stali žijícími hlasy dědictví jednotlivých světů. Důsledkem toho bylo, že ti, kdo ignorovali smíšenou moudrost generací, často žili dost dlouho na to, aby posléze litovali svých chyb. Časovazači představovali výjimečnou morální sílu Říše.

Zatímco velká většina hrubých informací pásku byla nositeli vždy přístupna, opravdová moudrost spočívala ve zkušenostech z času snění. Ve stavu snění totiž současná identita Časovazače splýnula s uloženými identitami jeho nebo jejich předchůdců. Vjemy, rozhodnutí, postřehy, pochopení, slova a činy nepocházely jen z jedné duše, ale ze splynutých duší všech, kteří kdy nosili tento pásek. V čase snění se Časovazač stával nesmrtelným a žil současně ve své minulosti i budoucnosti. Bez této koncentrace (* Časovazačův stav snění se jen málo podobá stavu snění Phaestorů. Zatímco Časovazač je v duchovním kontaktu s identitami všech osob, které předtím nosily stejný pásek, Upír je v kontaktu se svým vlastním halucinogenním centrem. Časovazač je hnán moudrostí, ale Upír hladem.) by se nemohl vydat na žádnou cestu.

ČASOVAZAČ PROMLOUVÁ

Když se Trídolarový William vrátil do stavu, který ostatní nazývají vědomí, ještě dlouho odpočíval, než se zvedl ze své rohože.

Předkové tohoto těla pocházeli z legendární planety Země. Žili vysoko v pohoří, které se nazývalo Andy a jež bylo páteří kontinentu Jižní Amerika.

Pomalů si sedl a chvíli mu trvalo, než se zorientoval. Měl charakteristické rysy svých předků - vystouplé a široké lícní kosti a úzké černé oči. Jeho koruna byla o něco vypouklější a širší než ta, kterou nosili jeho prapředkové, a to mu propůjčovalo moudré vzezření.

Promnul si oči ocitaje se v přítomnosti. Znovu si uvědomoval mnoho věcí, které vždy věděl, ale nikdy vědomě nezažil. Čas snění mu umožnil nahlédnout do historie. Někdy z toho měl nepříjemný pocit. Nebylo to lehké, ba právě naopak, každé další ponoření do stavu snění bylo těžší než to předchozí - ale pokaždé se probudil silnější.

Vztyčil se zpět do nepohodlného postoje a vrátil se do hlavní místnosti Leeova bytu. Usadil se znovu na kamenné lavičky a čekal, až se ostatní shromáždí kolem něj.

Tiše a trpělivě se rozhovořil o situaci ve světech Hvězdokupy. Pohlédl na Leea. „Ty věříš, že vláda Říše se brzy zhroutí.“

Lee přikývl.

„A v této víře se, můj synu, promítají všechny naděje, přání a obavy tvoje i tvých stoupenců.“

„Takže podle tebe k tomu zhroucení nedojde?“

„Naopak, Lee. Už k němu došlo.“

Na chvíli byli všichni zmateni. Mluvili jeden přes druhého, přerušující se navzájem. „Jak to víš? Kdo ti to řekl? Proč jsi nám to neřekl?“

Trídolarový William zvedl ruku a trpělivě čekal. Všichni okamžitě ztichli.

„Plavil jsem se oceány času. Tam spočívají všechny vědomosti, ale musíte mít odvahu se pro ně ponořit. To, co jsem viděl - v tomto životě i v těch předešlých - mi ukázalo pravdu o říšských Záškodnících, kteří převzali moc nad tímto světem. Proč nad tímto světem? Přemýšleli jste někdy o tom, jakou strategickou hodnotu má tenhle kus skály? Vůbec žádnou. Leží daleko od středu Hvězdokupy. Není tu téměř žádná průmyslová výroba a zemědělství stačí právě jen na nasycení nepatrné části obyvatelstva. Nemáme žádné bohatství, žádnou sílu, jen svou nedostupnost.“

„Řekni nám něco, o čem nevíme, starý muži,“ zabručel Lee.

Trídolarový se zasmál jeho dětské nezdravotnosti. „Ty už to víš, Lee - a přece ještě ne. Přemýšlej - proč by sem Říše posílala tolik Záškodníků? Před kým potřebujeme takovou ochranu? Nebo snad představujeme pro Říši nějakou hrozbu, že potřebujeme takový dohled? Copak my jsme pro ně nějaká hrozba? Vždyť nemáme ani dost síly na to, abychom si zde vynutili platnost Charty Říše. Takže otázka zůstává: Proč sem vlastně Záškodníci přišli?“

Lee a ostatní zamračeně přemýšleli. Bylo jim jasné, že Časovazač ví něco, o čem ostatní nemají ani zdání.

Sawyer se tázavě podíval na Finna. Finn pokrčil rameny. „Jak to mám vědět?“

„Tak nám to tedy řekni,“ ozval se nakonec Lee.

„Většina lidí to ještě netuší. Kernel d'Vashti se to ještě neodvážil zveřejnit. Říšští Záškodníci, kteří převzali moc nad Thoska-Roole, představují jen poslední zbytky kdysi mnohem větší flotily. Zamyslete se nad tím.“

Časovazač pokračoval: „Mezi rodinami Upírů vznikly hádky. Flotila se rozpadla a každá rodina si vzala část letky s sebou domů na svou hvězdu. A co upíří samci - ti se vraždí mezi sebou, stejně jako vraždí nás. Odolali byste touze přikrást se ke svému potenciálnímu nepříteli a vrazit mu nůž do zad, kdybyste věděli, že se k vám otočil zády? Ani d'Vashti neodolal. Záškodníci jsou zjizveni z bitek. Upíří kapitáni se mezi sebou handrkovali o maličkosti. Už nikdy se nedozvíme, kolik bylo zničeno lodí, ale d'Vashtiho přítomnost potvrzuje, že nikdo nebyl jasným vítězem. A teď dávejte pozor - jsem si jist, že v této Říši už neexistuje žádný vládce. Říše je ochromena. Bez kontroly je zranitelná. Jediná silná ruka se teď může buď chopit moci, nebo ji roztrhnout vedví.“

„To jste všechno viděl ve svých snech?“ zeptal se Sawyer nedůvěřivě. „Jak se tahle - tahle teorie liší od přání dítěte nebo od nadějných úvah starých lidí?“

„Vy toho moc o Časovazačích nevíte, že ne?“ řekl Třídolarový William. „Ličím pouze to, co jsem viděl. Je to vaše věc, zda s tím souhlasíte nebo ne.“

„Takže vám musíme slepě důvěřovat?“

„Můžete si myslet, co chcete,“ domlouval mu vlídně Časovazač.

Sawyer se podrážděně posadil. Finn bezradně pokrčil rameny a oba se znovu zaposlouchali do vyprávění indiánského Časovazače.

Třídolarový William pokračoval ve svém proslovu. „Kernel d'Vashti by si rád nasadil korunu Císaře. Chtěl by vládnout celé Hvězdokupě. Vybral si tuhle planetu proto, že místní lidé nejsou schopni většího odporu. Tady může d'Vashti znovu posílit svou flotilu a nemusí se obávat náhlého útoku z

vesmíru. Dělal to pod ochranou a za podpory Prefekta. Potom ale přijela Lady Zillabar, která ho degradovala a Prefekta zabila.

Drydelova smrt způsobila, že Lady Zillabar i d'Vashti teď mají větší moc. Lady teď nebude mít jinou možnost než jmenovat d'Vashtiho svým Manželem. Doufala, že se to nestane, ale teď ho potřebuje k tomu, aby prosadila svou moc. Bez d'Vashtiho riskuje občanskou válku po celé Hvězdokupě. Oba si jsou vědomi, že ani jeden z nich tenhle spor nevyhraje. Potrvá staletí, než se vyřeší. Takže ona ho jmenuje svým Manželem a on využije autoritu jejího rodu k dosažení svých cílů. Obnoví flotilu. A potom se vrhne na světy Hvězdokupy, jeden po druhém. Zatímco tady si bude zkoušet svou tyranii a zdokonalovat ji na zítřek.“

„Nemůže ho nic zastavit?“ zeptal se Sawyer.

„Jestliže upevní svou moc, ovládne celou Říši.“

„Konference může Říši svrhnout,“ řekl Lee. „Musíš tam jít.“

„Já sám se rozhodnu, co musím udělat,“ opravil ho Třídolarový William. „Co se stane na Konferenci?“ zeptal se Sawyer.

„Časovazači všech třinácti světů spojí své duše,“ vysvětloval. „A toto spojení vytvoří bytost obdařenou moudrostí, duchem a viděním všech třinácti Časovazačů - živoucí průřez historií Hvězdokupy v jedné jediné osobě.“

„A potom?“

Třídolarový pokrčil rameny. „Nevím. Kdybychom už předem věděli, co řekneme, nemuseli bychom se spojovat, ne?“

„Mohli byste znovu obnovit vládu Říše, že?“

„Ano, to by se mohlo stát. Udělali bychom to ne proto, že to chceme nebo potřebujeme, nebo že bychom si to dokonce přáli - ale proto, že by nám to přikázalo naše vidění budoucnosti. Rozhodneme se pro tu nejmoudřejší cestu.“

„A tahle cesta,“ prohlásil Lee, „povede k zániku Říše.“

„I to je jedna z mnoha možností,“ uznal Časovazač.

Sawyer si pohrdavě odfrkl. Finn byl také skeptický. „Odpusťte nám naši nedůvěru, Otče, ale mně i mému bratrovi se to zdá příliš mystické, než abychom tomu tak snadno uvěřili.“

„Nemusíš se omlouvat, synu. Už jsem se se skepticismem setkal. Nedělám si s tím starosti.“ Třídolarový William pohlédl na Leea-1169. „Na tu Konferenci tedy půjdu.“

PRACOVNÍ NABÍDKA

V tomto ročním období nebylo ve vedlejších tunelech příliš rušno. Malá skupina rebelů procházela opatrně bludištěm ze strachu, aby neočekávaně nepotkali někoho z bezpečnostní hlídky. Časovazač byl klidný a občas jim radil, kudy se mají dát. Zdálo se, že se v tomhle labyrintu dokonale vyzná. Naproti tomu Sawyer a Finn byli úplně zmateni. Ani jeden z nich neměl nejmenší ponětí, kde se právě nacházejí a kudy jdou.

Vyhlobit tuhle síť chodeb trvalo přes tisíc let,“ poznamenal Třídolarový William. „O většině z nich Říše ani neví.“

„Povstání trvalo tak dlouho?“ zeptal se Finn.

„Ó, ne. Pašeráci využívali tyhle jeskyně už před Spojenectvím života.

To oni vyhloubili první chodby.“

„Áá. To je potom jasné. Zisk. Lakota. Peníze.“

Časovazač si zkušeným okem změřil oba bratry: „Vy neschvalujete Spojenectví, mám pravdu?“

Sawyer pokrčil rameny. „Nikdy jsme o tom nepřemýšleli. Nás se to vlastně netýká. Poskytujeme své služby tomu, kdo na to má. A proč podporujete Spojenectví vy?“

„Já ho nepodporuji. Já jsem pouhou nádobou, ve které je uloženo dědictví téhle planety. Investuje se do Spojenectví, ne do mne. Ochraňuji mne, abych nebyl zavražděn Kernelem d'Vashti a Lady Zillabar. Ale jestliže zemřu, pásek bude

nosit někdo jiný a já tak budu vlastně žít dál. Upíři si nemohou zvolit jiného Časovazače. Už to zkusili jinde, ale nikdy jim to nevyšlo. A nevyjde jim to ani tady. Mezitím mě Spojenectví chrání, protože jim to vyhovuje. A já spolupracuji, protože mi to umožňuje poznat nepřetržitou historii tohoto světa.“

Sawyer zakroutil hlavou. „Připadá mi to jako vyhýbavé vysvětlení. Rebelové mají přístup k vaší moudrosti, Upíři ne. Jste užitečný všem, se kterými spolupracujete.“

„Ano, myslím, že ano,“ řekl mírně Časovazač. „Ale to vy i váš bratr samozřejmě taky. Oba jste poznali, že Spojenectví je možné dobře využít.“

Sawyer znovu zakroutil hlavou. Tenhle rozhovor mu začal vadit. „Ne, díky. To by bylo skoro stejné jako pracovat pro vládu - exilovou vládu, původní vládu, říkejte tomu, jak chcete. Nepracujeme pro vlády nebo pro lidi, kteří chtějí vládu svrhnout. Vede to k zlovykům a zlé spolupráci.“

Třídolarový se bodře zasmál, ale nenechal si Sawyerovu uštěpačností zpřetrhat nit svých myšlenek. „Zdá se mi, že nechápete přesně význam Spojenectví života,“ řekl. „Stále to srovnáváte s organizovanými subjekty, jako jsou vlády a odboje. Spojenectví ale nefunguje jako vláda, pouze jako dohoda mezi mnohými, která slouží pro vytvoření principu, kterým se budou řídit všechny vlády. Úlohou Spojenectví je vytvořit novou dohodu, podle které by se jednotlivé druhy v Říši k sobě chovaly jako partneři a ne jako soupeři.“ Třídolarový přerušil na chvíli svůj výklad a ukázal směrem k poslední chodbě. „Tudy,“ řekl. „Tahle chodba vede k transportu.“ Vedl malou skupinku vstříc rudému dennímu světlu pronikajícímu do chodby.

„Takže vy tedy věříte, že se to stane?“ zeptal se Sawyer.

„Co se má stát, to se stane,“ odpověděl Časovazač. „Lee a další lidi, kteří tu jsou - tahle malá skupina rebelů - ti to možná dokážou. Je sice pravděpodobnější, že ne, ale tahle zásadní filozofie změní vztahy mezi těmi, kteří ji přijmou.“

Sawyer pokrčil rameny. „Možná. Kdoví. Už jsem viděl hodně Upírů,

Dragonů a lidí, ale žádný z nich mě nepřesvědčil, že je mu dobro vrozené.“

„Ujišťuji vás,“ poznamenal Časovazač, „že já jsem toho asi viděl mnohem víc a mnohem horšího, než si dokážete představit. A v žádném případě to nezměnilo mé přesvědčení, ba právě naopak, utvrdilo mě to v něm.“

„Jo, dobře. Ale vy vidíte věci jinak. Vy jste nesmrtelný. My ne.“

„Sawyer, Finne -“ Třídolarový William se zastavil u ústí chodby a objal je kolem ramen. Obklopilo je skličující rudé světlo nabubřelé hvězdy. „Oba jste byli svědky toho, že Spojenectví může fungovat. Viděli jste, že jednotlivé druhy mohou spolupracovat. Bez této spolupráce by se vám nebylo podařilo uniknout z pracovního tábora.“

Bratři se na sebe znepokojeně podívali. Finn váhavě řekl: „Udělalí jsme to, co jsme udělat museli, ne to, co jsme chtěli.“

„Rozumím,“ řekl zklamaně Časovazač. „Takže vy necítíte žádnou oddanost k ostatním, kteří vám pomohli...?“

„Naše pocity nechme stranou. My pracujeme pro peníze.“

Třídolarový hned neodpověděl. Místo toho se soustředil na něco, co se odehrálo v blízké minulosti, a poznamenal:

„Znepokojuje mě, že Lee do vás dvou vložil tolik důvěry. Nevidím u vás žádnou oddanost, která by tomu odpovídala.“

Když na to ani jeden z nich nereagoval, zkusil to Časovazač jinak. „Zapomeňte chvíli na Spojenectví. Co kdybych vám nabídl práci? Co kdybych vás požádal, abyste pracovali přímo pro mne? Mohl bych si tím koupit vaši oddanost?“

„Za normálních okolností byste, Otče, mohl,“ řekl Sawyer. „Ale teď už bohužel práci máme.“

„Jakou práci?“

„Takovouhle,“ řekl Sawyer a vyhrnul si rukáv, aby na své paži odhalil náramek se zvukovým signalizátorem a aktivoval ho.

„Odpusťte nám, Otče,“ zalapal po dechu Finn a zhroutil se zesláblý na zem.

Vzduch náhle rozčísł děsivý ječivý zvuk sirény. Lee se vyděšeně otáčel dokola -

A potom je to zasáhlo.

Zneškodňovací pole obklopilo muže s příšerným hvízdáním. Náhlý pocit nevolnosti je - dokonce i Časovazače - složil k zemi jako vítr rákosí. Třídolarový William bezděčně zachroptěl, chytil se za břicho a svezl se pomalu na kolena. Sawyer zalapal po dechu a skácel se bolestí, která mu vystřelovala z břicha až do varlat. Křičel a válel se po zemi v mučivých křečích. Lee-1169 a ostatní sebou křečovitě škubali a zmítali se na zemi. Finn ležel v bezvědomí a zmítal se v záchvatech.

Příšerné jódlování zneškodňovacího pole zesílilo, dokud nad sebou jeden po druhém neztratili kontrolu. Každá nervová buňka jejich těla vysílala impulzy. Svíjeli se a napínali v příšerných křečích. Ztráceli vědomí. Horečné záblesky halucinací přecházely do šilenství a bezedné temnoty.

Třídolarový William se držel nejdéle, ale nakonec i on podlehl.

PAST

Vědomí se jim vrátilo spolu s šokem - vzpomínka na neuvěřitelnou bolest ještě stále trýznila jejich těla. Probouzeli se s výkřiky, lapající po dechu. Zbledlí a s hrůzou v očích se dívali jeden na druhého.

Podělali se. Jejich močové měchýře se vyprázdnily a jejich svěrače se uvolnily. Někteří z nich vykašlávali krev nebo zranili sami sebe v křečích. Sawyerova paže byla pořád ztuhlá. Nevěděl, zda si ji náhodou nezlomil. Finn byl stále v bezvědomí. Třídolarový William byl otřesen. Lee se skoro nemohl hýbat. Ostatní muži na tom nebyli líp a chroptěli.

Dlouhou chvíli nikdo z nich nepromluvil. Neměli sílu. Prostě tam leželi jako zbití psi. Sawyer ucítil vibrace jako první.

Podařilo se mu ze sebe vysoukat. „Nákladák. Naložili nás do nákladáku.“ Otevřel oči. Slabé červené světlo ho píchalo do očí. Bolelo ho celé tělo. Měl pocit, že ho tmavá střecha rozmačká. Cítil drnění těžkých pneumatik vozidla.

Zkusil se posadit. Nemohl. Sotva se mu podařilo zvednout hlavu. Něčí silné ruce ho začaly tahat a pomohly mu se posadit. Díval se do očí, ve kterých se zračil soucit. Třídolarový William.

„Pásek mi poskytuje určitou ochranu,“ řekl Časovazač a poklepal si na zářivou svatozář na hlavě. „Moje tělo může být zraněné, ale moje mysl se dokáže oprostít od bolesti a nevnímat ji.“

„Mohl jsi utéct -?“

„Ne tak docela. I síla mého pásku má své hranice. Ale netrpím tolik jako vy.“ Trpce se usmál. „Připadá mi to ironické.“ „Co?“

„Vaše práce zranila tebe i tvého bratra mnohem víc než mne.“ A potom tiše dodal: „Duševně i fyzicky.“

Sawyer odvrátil hlavu. „Mě vynech.“

Třídolarový William položil Sawyerovi ruku na horečnaté čelo.

„Nemusíte mě nenávidět, abyste omluvili svůj čin. Přijali jste svou práci dobrovolně. Vystopovali jste mne a odevzdali Upírům. Nemusíte se za to omlouvat. Uzavřeli jste smlouvu a splnili jste ji.“

Sawyer na něj nevěřicně zíral. „Jak můžete tohle říct?“

„Jednoduše. Otevřu pusku a slova se hrnou ven. Časovazači neznají nenávist. Časovazači mají zkušenosti a ze zkušeností vychází porozumění. Neublížili jste mi, takže vám nepřeji nic zlého. A vy mě také nemusíte nenávidět.“

„Já k vám necítím nenávist,“ pomalu odpověděl Sawyer. Třídolarový William mu pomohl se posadit a opřít se. Sawyer se rozhlédl po ostatních. Zesláblý Lee na něj hleděl z druhé strany kabiny. Finn ležel na podlaze mezi nimi stále v bezvědomí. „Musel jsem to udělat,“ řekl. „Neměli jsme na vybranou. Kernel d'Vashti -“

Neodvážil se jim podívat do očí. Rozpačitě hleděl dolů na své ruce.

„Pokračuj,“ řekl vlídně Třídolarový.

Sawyer obtížně hledal slova. „D'Vashti nám nabídl něco, co jsme nemohli odmítnout... naše životy.“

Lee si zhnuseně odplívl. „Vy zbabělí zrádci!“

Třídolarový William zakroutil hlavou. „Ne, Lee. On má pravdu. Neměli na vybranou.“

„Udělal jsem to kvůli Finnovi,“ řekl Sawyer.

Leea to nepřesvědčilo. „Všechno, co dělali už od začátku - měl jsem vědět, že stopařům se nemá důvěřovat. Teď už chápu, proč jste se snažili zabránit Dragonovi, aby mě nehodil do vody, proč jste mi pomohli utéct z tábora a proč jste se mi drželi stále nablízku. Věděli jste, že odpadová roura měla východ - a možná jste dokonce věděli i o upírím táboře, protože vám o něm d'Vashti řekl, nemám pravdu? Tím vším jste si chtěli získat mou důvěru, protože jsem vás potom měl dovést až k Časovazači.“

Sawyer váhavě přikývl: „Chceme pryč z téhle mizerné planety. Neměli jsme sem nikdy jezdit.“

„K tomu ti dám milerád svolení, ty zavšivenej zrádče!“

„Ne,“ řekl Sawyer a poprvé se podíval Leeovi zpřímá do očí. „Ty tomu nerozumíš. Nikdy jsi to nepochopil. Můj bratr ani já jsme tě nezradili a to z jednoho prostého důvodu, že ani jeden z nás nikdy nepřisahal věrnost Spojenectví. Bral jsi za samozřejmé něco, na co si neměl právo naši jednotu, naše Spojenectví. Můj bratr a já jsme přísahali věrnost jen sobě navzájem.“

„Tak se podívej, co ti ta tvoje oddanost přinesla! Tvůj bratr ti teď umírá u nohou.“

„Ty idiote,“ řekl Sawyer. „Finna přiotrávila Říše. Co sis myslel, že způsobuje ty ztracené záchvaty? Krevní sněť má jiné příznaky. Finna kousl Upír - podívej se na něj, k čertu! V jeho žilách koluje jed Phaestorů. Napadlo tě někdy, co se děje uvnitř těch kokonů? Tak se podívej na Finna! Každou hodinu je slabší a slabší - a protijed má obrovskou hodnotu. Jenom za dopadení Časovazače získáme lék!“ Sawyer sršel hněvem. „Ty chceš, abych se cítil vinen? Dobře, tak se cítím vinen. Ale udělal bych to klidně zas, abych zachránil svého bratra. Ty snad ne?“

„Já jsem ztratil tisíc bratrů,“ řekl Lee. „Všichni do jednoho si raději vybrali smrt než sloužit Upírům a jejich nenasytosti. A až přijde čas, já udělám to samé. Nezachovám se hůř než oni.“

Sawyer chtěl už už odpovědět, ale něčí ruka se dotkla jeho kolena Finn. V obličejí byl popelavě bledý - vypadal jako přízrak. „Sawyer,“ řekl mdle, „nehádej se s nimi, prosím tě.“

Sawyer, také zesláblý účinkem zneškodňovacího pole, se obrátil k bratrovi tváří v tvář. „Nic jsme nevěděli,“ řekl.

„Vždycky jsme se starali jenom jeden o druhého a všechno ostatní -“

„Pššt,“ řekl Finn a natáhl k Sawyerovi ruku. „Nemluv. Nehádej se s nimi. Nenamáhej se zbytečně. Oni mají svou čest, ale my máme... život.“

Sawyer nechťel, aby si bratr všiml jeho zděšení, a tak se jenom pousmál a přikývl. Vzal Finnovu ruku do své. „Fajn,“ řekl. „Ale už nikdy nebudeme pracovat pro vládu. Už nikdy. Ano?“

„Dobrá,“ souhlasil Finn a potom znovu upadl do bezvědomí.

START

Už bylo po poledni Lokační signál se neozval.

Vesmírná kapitánka Campellová vztekla nadávala. Nervózně se procházela v malém prostoru modulu jako zvíře v kleci. Lee-1169 se ještě neukázal. Ztratila spoustu drahocenného času. „Neměla jsem důvěřovat té lasici s červeným ksichtem. Rebelové! Pcha! Vždycky si myslí, že jejich záležitosti jsou důležitější než nějaká smlouva. Nikdy nedodrží slovo.“

„Mohla je chytit Dragonní stráž.“

„O tom pochybuji. Dragoni nemohli zevnitř napadnout širší stranu hangáru.“

„Máme ještě počkat?“ zeptal se Ota.

„Ne. Už jsme čekali dost dlouho.“ „Cítím se jim být zavázán -“

„A já zase cítím určitý závazek - vysoký finanční závazek k třiatřiceti tunám kornatých vajec.“ Campellová se obrátila k počítači. „EDNO? Prosím o zavedení informací z posledního startu a dat o letové dráze. Startujeme za patnáct minut.“

Zjistí souřadnice místních hlídek a možnou výškovou interferenci. Pokud to bude nutné, poletíme těsně nad povrchem

těhle prokleté skály, ale raději bych ji postavila na ocas a vyrazila rovnou nahoru.“

„Provádí se,“ odpověděla zdvořile EDNA a téměř hned potom: „Provedeno. Zavedla jsem také šest alternativních drah a vyhýbacích postupů.“

Kapitánka Campbelllová místo poděkování něco zamumlala a hodila sebou do sedadla pilota, aby si na obrazovce prohlédla dráhy. „Gito! Robino! Jene! Zapojte hlavní baterie. Zkontrolujte výzbroj. Zahřejte hlavní motory. Vyhod'te všechny čumily a neplatiče. Uzavřete všechny poklopy. Zkontrolujte tlak vzduchu. Zapněte si bezpečnostní pásy a připravte se na start.“

Na zádi modulu se Robina podívala na Otu. „Dělá to ráda.“

„Chová se jako kaprál,“ zamručel Gito a uzavřel poklop.

„Ale my jsme se pro tohoto kaprála rozhodli pracovat,“ odpověděla Robina a podívala se na řadu zelených světél na svém ovládacím pultu. „Takže by nám to nemělo vadit.“

Kapitánka Lady Macbeth vpochozovala se zamračeným výrazem zpátky do kabiny pro cestující. Podívala se na Harryho, Kaska, Ibaku a Arl-N, kteří zbyli z původní skupiny uprchlíků. „No? Jak teď chcete zaplatit za převoz bez Leea?“ naléhala.

Ibaka se vyšplhal Kaskovi do klína a uvelebil se tam. Obrovitý Dragon pohlédl přes celou místnost na vychrtlého Arl-N. „Neměli bychom vystoupit a počkat? Kdo nás vezme do Spojenectví života místo Leea?“

Arl-N se zašklebil. „Kamkoli jdeme, Spojenectví života je stále s námi. V tom je ten princip, Kasku.“ Podíval se na Kapitánku Campbelllovou. „Musíme se z této planety dostat včas pryč. Dřív než nás stihne zahubit. Soudce si už zaplatil cestu svými právními radami -“

„Ne. Nic si nezaplatil!“

„Chcete se o tom s ním poradit?“ usmál se zdvořile Arl-N. „V každém případě bych vám rád navrhl podobnou dohodu. Snad vám já nebo Dragon můžeme být nějakým způsobem užiteční a zaplatit tak svou cestu.“

„Už nikoho nepotřebuji, děkuji.“

„Máte spojení s Pirátskou skupinou na Burihatinu?“

Campbelllová chvíli přemýšlela. „Vy mi ho můžete pomoci navázat?“ Arl-N přikývl. „Moje umění vyjednávající se téměř vyrovná mé slávě básníka.“

„Takovýmhle novinkám moc nevěřím. Nikdy jsem o vás neslyšela.“

Arl-N bezmocně rozhodl rukama. „Tak vám nezbyvá nic jiného než mi věřit - nebo nás všechny vyhodit. Mimochodem Dragon se uvolil být mým osobním strážcem. A nemyslím, že by se mu to líbilo.“

„Nenávidím tohle dohadování,“ řekla kapitánka Campbelllová. „Musíme se odtud dostat pryč, a ne tu marnit čas dohadováním.“ Uznale pokývla hlavou. „Na druhou stranu se mi váš styl vyjednávání líbí. Raději vás mám na své straně stolu. Vezmu vás až na Burihatin. Potom se uvidí -“

„Děkujeme vám, moje Lady. Budu se snažit, abych vás nezklamal.“

Campbelllová něco zamumlala a odešla na před. „Tak dobře,“ zavolala.

„Uzavřete všechny východy a startujeme!“ Vyčkala, až se poslední světlo na jejím panelu změnilo na zelené. Lehce pohnula lodí dopředu a potom nahoru. Malý modul tvaru semínka se opatrně vznesl z kaňonu, pootočil se směrem na východ a nad pahorky začal zrychlovat směrem k poušti.

Modul nabral rychlost a řítit se nízkou nad pouští. Nakonec zdvihl nos a prořezal těžkou rudou oblohu.

CHUŤ KRVE

Přestože vyhrála, Zillabařiny místnosti naplnilo šero dne. Pouze zpoza okrajů podlahy pronikala růžová záře, která však záhy zanikala ve tmě. Ozdobné panely a stěny se schovávaly ve stínu a bledé hedvábné drapérie, které lemovaly výklenky, visely nehybně jako prázdné rubáše. Malí zvířecí chrličí a rarášci, číhající z říms, ztichli a znehybněli.

Nenápadně se svinuli do svých kovových ulit a čekali na další noční slavnosti.

V šeru na konci síně stály čtyři postavy - dva Upíři a dva lidé.

Lady Zillabar je svou postavou všechny převyšovala. Byla zahalena do černého sametového pláště s kapucí, která jí úplně zakrývala obličej. Její hněvem doutnající oči zářily v okolní temnotě.

Před ní stál Kernel d'Vashti v plném lesku své zbroje, medailí a drahokamů. Přes ramena měl přehozenou krvavě rudou pláštěnku a jeho krásně vymodelované a nablýskané náprsní brnění zářilo jasně v šeru.

Mezi nimi stáli dva lidé - hubený blondák Sawyer a silnější, tmavovlasý Finn. Stáli nehybně před oběma Upíry. Ve vzduchu bylo cítit napětí.

Zillabar pohlédla na d'Vashtiho. „Dnešek přináší samé zlé zprávy. Co mi neseš ty?“ Podívala se na oba muže, neskrývající svůj odpor.

„Přicházím s tím, o co jsi mne žádala. Jako vždy.“

Lady Zillabar lhostejně vyčkávala.

d'Vashti začal vysvětlovat. „Žádala jsi o Časovazače Thoska-Roole? Je pod mým dohledem.“

Zillabar pohnula hlavou směrem k Sawyerovi a Finnovi. „A tihle dva?“

„Tihle dva muži provedli nejtěžší část tohoto úkolu,“ vysvětloval d'Vashti. „Řekla jsi, že se chceš setkat s každým, kdo má na tom nějakou zásluhu. Sawyer a Finn Markhamovi sledovali nepřátele Říše - tvé nepřátele, moje Lady, - a přivedli je zpět do rukou spravedlnosti Phaestorů. Zaslouží si tvou vděčnost.“

Zillabar letmo pohlédla na oba muže a potom její pohled spočinul na ambiciózním d'Vashtim. „Mou vděčnost?“ zeptala se ledovým hlasem. „Jsi si vědom toho, kolik mě tvoje nezodpovědné jednání stálo?“ Zillabařiny oči se zabýly ve tmě. „Skupina ozbrojených uprchlíků se vydala směrem na jih od pracovního tábora. Napadli a přemohli hosty v mém

osobním hnízdě.“

„Ano,“ přiznal klidně d'Vashti. „Slyšel jsem o tom.“ Zdvořile dodal: „Kdybyste mi bývala nechala to hnízdo postavit nebo alespoň zajistit jeho ochranu, nemuselo k tomu dojít.“ Mírně se pousmál. „Cítím s vámi a jsem tím také oťesen. Jsem stejně jako vy pobouřen politováníhodným odhalením nechutného a nečestného chování prince Drydela. Na druhou stranu ale můžete být ráda, že jste objevila jeho nevychovanost teď a ne později, kdy by vám byla způsobila ještě větší potíže.“

Lady Zillabar zírala na d'Vashtiho, šokována jeho drzostí. Ona samozřejmě věděla o Drydelových choutkách, ale nikdy mu to neřekla. Poskytla mu své osobní hnízdo, aby se mohl oddávat svým chlapeckým radostem na bezpečném a odlehklém místě. Chtěla zamezit tomu, aby si udělal ostudu a poskvnil i její jméno.

D'Vashtiho úmysl byl zřejmý. Chtěl ji svými nenávisnými slovy před těmito lidmi ponížit. Celá ta záležitost byla pro něj ukázkou jeho síly a také zkouškou, co o tom ví a kdy se o tom dozvěděla. Neměla v úmyslu ho nechat tuhle slovní bitvu vyhrát. Musela ho za to pokárat.

Nechala volný průchod svému hněvu a vylila si svou zlost na tom pompézním bláznu před sebou. „To ty jsi zosnoval ten útěk, nemám pravdu? Byl jsi to ty, kdo vymyslel celou operaci a kdo nasměroval ty zločince na jih. To ty jsi jim řekl o tom hnízdě. A ty jsi zadržel Dragonní stráž, aby jim to nemohly překazít. Ty jsi obětoval Lorda Drydela svým ambicím, nemám pravdu?“

D'Vashti se pokorně uklonil. „Moje Lady,“ řekl. „Kéž bych byl tak mazaný, jak si myslíte. Byl jsem to já, kdo věžňům naplánoval útěk? Ano. Drželi se mých instrukcí? Ne. Sami si našli způsob, jak uniknout kontrole zotročujících pásků a přemoci stráž. Smrt Lorda Drydela nás všechny zarmoutila. Musím se přiznat, že jsem měl vašeho Lorda rád, a pociťuji hluboký žal nad jeho ztrátou.“

Při těchto nestoudných slovech Zillabar zbělela hněvem. Dokonce i d'Vashti si toho všiml a znepokojilo ho to. Možná to přehnal -

„Tvoje urážky mě příliš netěší, Kernele d'Vashti,“ promluvila smrtelně vážně Zillabar. „Máš mě za takového blázna, že ti lehce naletím na tu tvou vymyšlenou pohádku o lidském důvtipu?“ pohrdavě zasupěla. „Žádný člověk nemůže být chytřejší než Upír.“

D'Vashti zůstal klidný. „Niméně vám, moje Lady, raději říkám neuvěřitelnou pravdu než slušnou lež.“

Zillabar v duchu zajásala. Podařilo se jí změnit téma a přinutit tak d'Vashtiho hájit si svou čest místo toho, aby podrýval její autoritu.

Sledující toto dohadování, Sawyer a Finn na sebe nervózně pohlédli. Sawyer začal pochybovat, že z téhle místnosti vyjdou někdy živí. Nechá je Zillabar po svém otevřeném výbuchu hněvu svobodně odejít? Na druhou stranu ale možná chtěla d'Vashtiho ponížit před svými podřízenými. Ale... kdo ví, jaké vysoké cíle se skrývají za upířími činy? Zillabar se odvrátila. Její černý plášť zavířil kolem ní jako zkrocené tornádo. „Vím o tvých přáních, d'Vashti. Na své sny můžeš zapomenout. Slibuji ti, že se ti nesplní.“

D'Vashti pečlivě vybíral slova. „Nejsem si jist, zda vím, o čem mluvíte...“

„Nehraj si se mnou na schovávanou. Ty moc dobře víš, o čem mluvím. Doufám, že si nemyslíš, že tě teď jmenuji místo něj Princem Říše?“

D'Vashti klidně odpověděl: „Moje Lady, vy si zvolíte toho, koho se vám zlíbí. A já vám přeji mnoho štěstí a radosti. Mohl bych vám ale položit jednu otázku - možná to bude znít drze, ale koho jiného byste k sobě našla s přiměřeným postavením? Kromě mne, samozřejmě?“

Zillabar se k němu otočila a zlostně na něj pohlédla. „Raději bych si vzala člověka.“

D'Vashti se zdvořile uklonil. „To možná budete muset. Můžete si to vyzkoušet na těchhle dvou.“

Zillabar sotva pohlédla na oba bratry. Zavrčela: „Zapomeň na to, d'Vashti. Nikdy nebudeš sdílet mé královské lože. Já chci jídlo, ne předkrm.“

„Niméně,“ odpověděl klidným a chladným hlasem d'Vashti, „může přijít den, kdy budete smýšlet jinak, a do té doby vám budu milerád k službám.“

Zillabar si náhle uvědomila, že přesto, že se ho snažila ponížit a ztrapnit před těmihle dvěma mizernými lumpy, si d'Vashti udržel svou zdvořilost a vybrané vystupování a tuhle bitvu vyhrál. Ztrapnil ji svým úlisným projevem oddanosti, a to ji ještě víc rozzuřilo.

S námahou se ovládla. Nehybně stála ve své pláštěnce a začala se znovu kontrolovat. Měla Drydela celkem ráda a jeho ztrátu, která ji zraňovala, pociťovala jako zradu. Bolest nad jeho smrtí bude zřejmě cítit ještě pár dalších dnů, ale hněv a nepřiměřená odplata by ji usvědčily, že se utápí v krvavém přívalu emocí a zapomíná na úzkostlivou kontrolu upířího stavu snění, sladkou a lahodnou chuť duše. Chuť krve.

Později, řekla si. Vyřídím si to s ním později. Až přijde čas...

Opatrně si stáhla z hlavy kapuci a odhalila své dokonale tvarované rysy. „Vaše oddanost mě dojíhá,“ řekla s hrozivým úsměvem. „Nezapomenu na to, co jste pro mne udělal.“

LADYTRESTÁ

Zillabar zvedla svou křehkou ruku a tiše promluvila do Říšského prstenu: „Připravte vše na odlet. Kurs na Burihatin.“

Zdobená pečet' po jejích příkazech zazářila.

Překvapenému d'Vashtimu vysvětlila: „Ty chystáš plány, vydáváš příkazy a myslíš si, že jsi chytrý, ale tvoji lidé jednají stejně neobratně a otevřeně jako ty.“

„Máte přece to, co jste chtěla -“

„Nemám! Chci zabránit Shromáždění.“

„Pokud si budete přát, vyčlením letku, která rozptýlí ten vzpurný spolek -“

Zillabar na něj nedůvěřivě pohlédla. „Vy děláte cokoli, abyste měl větší moc. To, co si přeju já, s tím nemá co dělat.“ „Jak myslíte, moje Lady.“

„Nemám nejmenší úmysly ztrácet čas v těchto stojatých vodách. Vracím se na Burihatin, abych tam vyřídila svoje záležitosti. Teprve pak se budu zabývat těmi, kdo se opovažují napadat Říši. Mám připravená nějaká překvapení, uvidíte.“

„Mojí lidé na Burihatinu vám jsou k službám, moje Lady -“

„Neobtěžujte se. Vaším lidem se ještě nepodařilo najít pásek a dá se předpokládat, že nový Časovazač přijme korunu. Ale já ten ztracený pásek a každého, kdo se opovažuje ho nosit, najdu.“ Zamračila se na d'Vashtiho. „Teď můžete odejít!“ Byl to příkaz, ne žádost. „Stopaři tu zůstanou. Chci s nimi jednat sama.“

D'Vashti se naposledy zdvořile a uhlazeně uklonil. Otočil se a odešel. Jeho kovové podpatky hlasitě klepaly na keramické podlaže. Zillabar počkala, až se za ním zavřely dveře. Obrátila se k mlčícím lidem.

Sawyer promluvil první: „Nechceme vám už dělat žádné potíže. Máme v úmyslu opustit Thoska-Roole. Kernel d'Vashti s námi vaším jménem uzavřel smlouvu a ocenili bychom, kdybyste nám za naše služby zaplatila slíbenou protilátkou - abychom mohli ihned odletět. Král David odlétá dnes večer na Shermanovu planetu a rádi bychom stihli odpolední spoj - pokud vám to nebude vadit, samozřejmě.“ Sawyer se odmlčel, jak ho Lady zpražila pohledem.

Lady na něj nekonečné minuty zírala. Sawyer měl pocit, že ji jeho výlev tak ohromil, že nebyla schopna slov a hledala vhodnou odpověď. Nakonec přece jen promluvila: „Vaše poznámky jsou velice zábavné. Vaše drzost pochází buď z naivity a prohnanosti, nebo z blbosti. Já sama bych se přiklonila k té poslední možnosti, kdybyste nebyli ukázali svůj talent na ničení. Je ale možné, že d'Vashtiho hodnocení obsahuje i zrnko pravdy. Možná jste si vy a vaši komplici opravdu našli úspěšný způsob úniku. V tom případě alespoň není odchod Lorda Drydela z tohoto světa poskvrněn jeho neschopností a nezpůsobilostí. Koneckonců, kdo je schopen se bránit proti divokému a náhodnému útoku?“ Sawyer hrůzou ani nedýchal. Pohlédl na Finna. Pomyslel si, že i kdyby ho teď napadly nějaké vtipné poznámky, raději si je nechá na později. Vlastně by si měl všechno dobře rozmyslet, než znovu promluví. Lady měla nepochybně zálibu v zastrašování. To bylo jasné.

Zblízka si ho prohlížela. „Uvědomili jste si vůbec, čím hnízdo jste zničili?“

„Z vašich poznámek, moje Lady - bez urážky bych hádal, že to hnízdo patřilo vám -“

„A víte vůbec, koho jste zabili při tom útoku?“

„Ve skutečnosti, hm - vlastně, za většinu toho krveprolití je zodpovědný ten Dragon. Vlastně za celý masakr. My jsme to nechtěli. Snažili jsme se ho zastavit, ale než jsme se dostali za ním dolů, pozabíjel už téměř všechno, co se hýbalo, takže my jsme se toho vlastně nezúčastnili. My jsme to opravdu nechtěli, protože při zabíjení je spousta nepořádku a zmatku a člověk z toho má zlý pocit a - a...“ Sawyer už nevěděl, co říct.

„Neodpověděl jste mi ale na mou otázku. Víte, koho jste zabili?“

„Ne, madam. My doopravdy nevíme, koho Dragon zabil. Viděli jsme tam spoustu mrtvých phaestorských chlapců. Dragon si umínil, že jeho čest vyžaduje, aby je všechny zabil. Nechápal jsem to a neměl jsem ani příležitost se ho na to zeptat, ale myslím, že to má něco společného s uh... ježiši, já nevím.“ Sawyer si uvědomil, že to před Lady Zillabar nemůže vyslovit.

„Vy a vaši kumpáni jste zavraždili Lorda Drydela a jeho družinu, kteří si vypůjčili mé hnízdo pro svůj oddech. Věděli jste, že Lord Drydel a já jsme se měli dnes slavnostně vzít?“

„Oh, ne, madam. Nevěděli. Přijměte naši hlubokou soustrast. Teď bychom se ale mohli spolu nějak vyrovnat. Můj bratr naléhavě potřebuje protilátku -“

„Měla jsem plány. Skvělé plány. Vy a ta vaše rozdrbaná chátra uprchlíků jste mi způsobili obrovské potíže. Myslím, že jsem vám za to něco dlužna.“

„Madam Zillabar, my si nepřejeme, aby mezi námi vznikl nějaký konflikt. Určitě by tím nic nezískala ani jedna strana. Doufám, že se mnou souhlasíte. Snad ještě než Finn a já opustíme Thoska-Roole, mohli bychom vám poskytnout nějakou službu, která by alespoň trochu zmírnila, uh, váš hněv. Možná bychom mohli -“ Sawyer pokrčil rameny.

„Nevím, ale kdybychom získali tu protilátku, určitě by se našla nějaká cesta, jak vyrovnat váhy spravedlnosti a rozejít se jako - jako -“

„Už jste skončil?“ řekla kousavě Lady Zillabar.

„Oh, ano. Ano, skončil.“

„V žádném případě nemám v úmyslu vám za vaše služby zaplatit. Vaše konání shledávám téměř stejně nevhodné a nepřijatelné jako d'Vashtiho. Vy se můžete alespoň vymluvit na své genetické nedostatky. Ale v každém případě jste oba dva nadělali za celý svůj život už dost škody.“

„Hm, ano, máte pravdu. Tak snad abychom už šli. Děkujeme vám za vaši laskavost a - pojď, Finne, nezdržujme už Lady -“

„Laskavost? To slovo jsem měla vždycky ráda, ať už znamená cokoli.“ Způsob, jakým to řekla - Sawyer a Finn se zastavili na půli cesty. Lady Zillabar se nadechla. „Rozhodla jsem se, že vás na určitou dobu odklidím, abyste nenapáchali ještě víc škody.“

Lady poodešla od bratrů a mávla rukou. Její gesto bylo půvabné a zároveň panovačné. Do místnosti okamžitě přidupala četa ozbrojených Dragonů. Světlo kolem nich plápolalo a oni zářili jako kovové obludy. „Seberte tyhle dva ničemy a hodte je do přechodného lochu k rebelům, které zradili. Ať ten jeden vidí, jak jeho bratr umírá. Ostatní ho pak můžou zabít.“

Saweyrovi se zastavilo srdce hrůzou. Cítil se podveden. Hořká příchut' hněvu mu zaplavila hrdlo. Ale v návalu hněvu se ovládl a promluvil: „Nedáváte mi na vybranou, Lady,“ řekl, když ho jeden z Dragonů popadl. „Obviňuji vás tedy z

porušení smlouvy a požadují projednání za přítomnosti Arbitera Říše, jak je to stanoveno ve Svaté Chartě.“ „Zajímavý požadavek,“ odpověděla Lady Zillabar. Dragoni vlekli oba bratry pryč. „Myslím, že s tím budete mít problémy. Budete na mě muset podat žalobu,“ zakřičela za nimi. „Udělám mnohem víc,“ sliboval Sawyer. Zoufale se snažil vykroutit z Dragonova sevření. „Je mi jedno, jak dlouho to bude trvat, ale dosáhnu své spravedlnosti - lidské spravedlnosti! Budeš toho jednou hodně litovat, ty upíři kurvo! To ti slibuju!“

Lady Zillabar se jeho oplzlosti vysmála. Její smích však zněl násilně a falešně. Bratři Markhamovi už dali najevo svoje úmysly narušovat plynulý chod této společnosti. Uvažovala, zda je nemá dát usmrtit okamžitě. Pustila tu myšlenku z hlavy - musí se věnovat důležitějším záležitostem. Vhodný trest vymyslí později.

Až na to bude mít víc času.

VLOCHU

Přinejmenším to tu nezapáchalo. Sawyer seděl na podlaze se svým bratrem, který se zmítal v horečkách, a sledoval blížící se smrt. Byl si jist, že Finnovi už nezbývá mnoho času. Držel mu hlavu ve svém klíně a tiše mu něco šeptal, i když nevěřil, že ho Finn vůbec vnímá. Odmítal věřit v lidskou smrtelnost. Zdálo se mu, že je to jako facka od Boha.

Ostatní vězni se raději drželi na druhé straně cely, daleko od těch dvou, které pokládali za své zrádce. Cosi si mezi sebou šeptali a snažili se na bratry Markhamovy nedívat. Sawyerovi prolétlo hlavou, jaké asi mají úmysly, ale teď ho trápilo něco jiného. Kdyby přece chtěli jemu nebo Finnovi nějak ublížit, byli by to udělali už dávno. Možná by se to neodvážili udělat dřív, než se poradí s Časovazačem.

Třídolarový William seděl stranou od ostatních. Vysoký muž seděl soustředěně a klidně v lotosové pozici. „Nohy měl zkřížené v nemožném uzlu, velká chodidla spočívala přesně na jeho kolenou a ruce měl volně položené na kotnících. Jeho tvář byla uvolněná a oči zavřené. Sawyer nevěděl, zda Časovazáč spí nebo jenom medituje. Ať už to bylo jakkoli, Sawyer upřímně pochyboval o tom, že Časovazáč si je vědom vážnosti situace, ve které se ocitl.

Sawyer si uvědomoval nebezpečí, které jim hrozilo. Tento jednoduchý příklad mu ukázal, že Lady má pouze jediný cíl a cestu, které se musí držet. Bylo to tak jasné, jako kdyby mu dala svou mapu. Byl udiven jasností její vize, která měla skoro halucinační podobu. Měli i všichni Časovazači takovou schopnost? Pokud ano, Třídolarový William musel vědět, co královna Upírů zamýšlí.

Lady Zillabar musela zničit nejenom všechny Časovazače, ale také jejich pásky. Nebo možná našla nějaký způsob, jak je sestavit dohromady a přivlastnit si jejich sílu. Sawyer se pokoušel představit si královnu Upírů s moudrostí nahromaděnou tisíci generací. Nedokázal to. Zašeptal své obavy Finnovi, jako kdyby chtěl, aby se vzbudil a uklidnil ho.

Konečně se Finn probudil a nepřítomně pohlédl na bratra. Jasně, ale tiše promluvil: „Viš, Soyi, moc mluviš. Jak můžu spát, když pořád něco brebentíš? Chováš se jako podrážděná matka.“

„Jsi strašně bleď, Finne. Myslel jsem, že jsi už pryč -“ Nedokázal to vyslovit.

„Jak můžu zemřít, když mě pořád vyrušuješ? Uvědomuješ si vůbec, kolik hluku naděláš, když se začneš bát, že tě tu nechám samotného? Nechovej se pořád jako malé dítě! Dám ti vědět, až budu připraven zemřít - dobře? Do té doby mě nech odpočívat v pokoji.“

„Nechci, abys odpočíval v pokoji!“ rozkřikl se na něj Sawyer. Bratrova opovrhlivá slova ho víc uklidnila než rozčílila.

„Chceš vodu?“ Finn přikývl.

Sawyer přidržel bratrovi polní láhev u úst a zavalitý muž z ní žíznivě usrkal. Přestal, jen když se potřeboval nadechnout. Třásl se tak, že si musel několikrát oddechnout. Když už měl dost, odstrčil ji a zvedl hlavu, aby se rozhlédl kolem sebe. „Kam nás to dali?“ zeptal se Finn. „Nepoznávám to tady.“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Sawyer. „Ale alespoň to tu nesmrdí jako v těch posledních třech vězeních, která jsme viděli -“

„Napadlo tě někdy, Soyi, že díky našemu povolání se pořád ocitáme za mřížemi? Kvůli spoustě věcí, které děláme, skončíme ve vězení. Nechci, aby se to stalo pravidlem.“

„Ale aspoň jsme povýšili do vyšší vězeňské třídy. A to snad něco znamená.“

„Upřímně řečeno, já bych dal přednost jinému postupu.“ Finn zahekal a s námahou se posadil. Jenom úsilí opřít se zády o zeď ho úplně vyčerpalo. „Kvalita našich vězení se bohužel nezlepšila.“ Všiml si mužů na druhé straně cely, Leea a dalších tří rebelů, sotva znatelně se na ně usmál a ledabyle zvedl ruku na znamení, že je poznává. Pouze Lee-1169 se na to obtěžoval zareagovat. Odplivl si směrem k Finnovi.

Oba bratři to ignorovali. „Dneska měl zlej den,“ vysvětloval Sawyer.

„To jsme měli všichni. Pohostinnost Lady Zillabar nám naše sebevědomí zrovna nepozvedla.“

„To jí ještě moc lichotí. Rozhodl jsem se, že tuhle ženskou nemám rád. Nemá žádnou čest.“

„Žádnou čest?“ Finn pohlédl bokem na bratra a na jeho zesláblých rysech se objevil mírný skeptický úsměv.

„Vůbec žádnou. Porušila smlouvu. Nevím, jak ty, brácho, ale nesnáším, když někdo zklame moji důvěru.“

Na druhé straně místnosti si Lee a jeho společníci mezi sebou vyměnili nevěřící pohledy. Jak se tihle stopaři opovažují stěžovat si na zradu? „No -“ řekl Finn téměř šeptem, „tak teď už mi věříš? Už žádnou práci pro vládu.“

„Přiznávám, že jsem udělal chybu,“ řekl Sawyer. „Slibuji ti, že už nic takového nepřijmeme.“

„Jsem si jistý, že teď ten slib už určitě dodržíme,“ souhlasil Finn. „Budeme postupovat podle plánu B?“

„Ano, to bychom měli.“

Oba bratři pohlédli přes celou místnost na členy Spojenectví života. V té chvíli Třídolarový William otevřel oči a vrátil se do přítomnosti. Obrátil se na ně se zvědavým, ale nevzrušeným pohledem. „Ano?“

„Oh,“ začal opatrně Sawyer. „Tu práci, kterou jste nám předtím nabízel -? Mohli bychom si to ještě rozmyslet? Můžeme se dohodnout na podmínkách, jestli máte ještě zájem -“